

BARBARA CARTLAND

Întoarcerea în paradis

Lira

BARBARA CARTLAND
Întoarcerea în paradis

Traducere din limba engleză
Monica Furnaris

capitolul 1

1852

- Repede, repede, vino pe punte! Aproape am ajuns!

Louisa Hatton își apucă prietena de mână și amândouă alergară într-un suflet pe covetă. În aerul proaspăt, aplecate peste balustrada vaporului, priviră cu nesaț stâncile albe ale portului Dover.

- Uite! strigă Louisa entuziasmată. Coasta Angliei, Arabelle! În curând vom fi acasă.

- Abia aștept să-ți văd casa, spuse Arabelle Ragnac cu simpaticul ei accent franțuzesc. În cei doi ani pe care îi petrecuseră împreună la pensionul École des Anges, Louisa devenise cea mai bună prietenă a lui Arabelle.

Acum, Louisa se întorcea acasă, aducând-o în vizită pe Arabelle.

- E ciudat cât am suferit când m-au trimis la școală, gândi Louisa cu voce tare. Nu-mi doream decât să stau acasă cu câinii și caii mei. Ah, Arabelle, să ne vezi grajdurile, cu atâția cai pursânge minunați! Absolut minunați!

- Da, mi-ai tot povestit despre ei, răspunse Arabelle zâmbind. Draga mea prietenă, ești înnebunită după cai.

- Da! spuse Louisa entuziasmată. Am plâns când a trebuit să-i părăsesc. Nu voiam să merg la Școala Îngerilor.

- Numai îngerii nu eram noi în acele prime zile, răsese Arabelle.

- Dar *maman* a spus că trebuie să învăț să devin o adevărată doamnă, gata să-mi ocup locul în societate. A spus că, dacă mă voi mărita cu un bărbat din înalta societate, va trebui să-l pot susține, să pot vorbi fluent franceza și, preferabil, și italiana sau germana.

La pension, Louisa nu doar aprofundase limbile străine, ci și studiasse regulile de ținută și comportament în societate. Se descurca la pian, cânta, desena și dansa toate dansurile la modă.

Citea, de asemenea, ziarele și se interesa, în general, de mersul lumii, ceea ce, fără-ndoială, însemna că trebuia să păstreze în purtarea ei un echilibru delicat. Mama ei îi repeta mereu că o domnișoară nu trebuie să pară prea inteligentă și sub nici o formă să arate că se pricepe la politică. Pe de altă parte, o bună soție trebuia să cunoască îndeaproape afacerile soțului. Așa că Louise învățase să-și facă păreri despre tot felul de lucruri, dar să și le țină pentru ea.

Abia împlinise 18 ani și era gata să-și înfrunte destinul - oricare ar fi fost acesta.

Era înaltă și zveltă, iar chipul frumos îi era încadrat de bucle castanii mătăsoase. La Paris învățase cu plăcere cum să se îmbrace elegant. Talia îngustă și crinolina amplă - ultima modă - i se potriveau de minune.

Pentru această călătorie îmbrăcase o rochie de catifea albastră, împodobită cu panglici, și o pălărie asortată, tot din catifea albastră, cu o pană îndrăznească. Era încălțată cu gust, în ghete din piele de ied, și, oriunde ar fi mers, lumea întorcea privirea după ea. Nu doar înfățișarea ei îi fermeca pe cei

din jur, ci și vivacitatea și șarmul debordant. Ochii mari albaștri îi dădeau o candoare irezistibilă, iar în zâmbetul ei se amestecau într-un mod ciudat inocența și misterul.

Nu o dată se întâmplase ca vreun tânăr francez să cadă pradă farmecului ei. Louisa le zâmbea tuturor cu bunăvoință, dar nu flirta cu nici unul. Celelalte fete de la școală nu se dădeau însă în lături de la așa ceva. Noaptea, colegele povesteau chicotind despre cuceririle lor. Ea le asculta visătoare.

-Și chiar o să te măriți cu cineva din înalta societate? o întrebă Arabelle în timp ce priveau dincolo de balustradă portul Dover care se apropia încet de ele.

-Nu știi, atâta vreme cât o să-l iubesc și el o să mă iubească, ce contează rangul?

-Ești de admirat, spuse Arabelle, dar nu ar strica să aibă și o poziție. Poate că părinții tăi ți-au găsit deja un soț.

Louisa își arată dezaprobarea, dar nu reuși să-și alunge ideea din minte, așa cum și-ar fi dorit. Ca singur copil la părinți, știuse dintotdeauna că ei își puseseră toată nădejdea într-o căsătorie reușită.

O tulburase întru câtva vizita recentă a mamei ei, care sosise pe neașteptate cu câteva zile în urmă și care o anunțase că trebuia să se întoarcă numaidecât acasă.

-Dar, *maman*, protestase ea, este abia noiembrie, iar școala nu se termină decât în apropierea Crăciunului.

-Știi, draga mea, dar mi-e așa de dor de tine! Vom merge acasă acum.

Vorbele dulci ale mamei ei ascundeau adesea o hotărâre de neclintit, însă Louisa nu se gândise pe moment la asta, pentru că mama adăugase imediat:

- Vom organiza o mare petrecere pentru debutul tău.

Louisei i se umeziseră ochii și aplaudase de bucurie.

- Vai, *maman*, aș fi încântată, spusese. Dar va fi o petrecere adevărată, de adulți, nu-i așa? Celelalte petreceri au fost toate pentru copii.

Mama ei răsese.

- A trebuit să crești mai întâi, înainte să poți avea o petrecere de adulți. Acum ai 18 ani, și-ți promit că vei avea un debut de adevărată domnișoară. Vom organiza un bal pentru tine și-ți vei face intrarea în societate. Iar în scurt timp te vei mărita.

Louisa oftase preocupată.

- Vai, *maman*, ar fi minunat! Voi avea o nuntă strălucitoare?

- Cea mai strălucitoare, draga mea.

- Vreau să plutesc spre altar învăluită în satin alb, să am o trenă lungă și multă dantelă. Voi fi la brațul lui *papa*, și el va fi așa de mândru! Și la altar mă va aștepta mirele meu tânăr și frumos, îndrăgostit nebunește de mine, așa cum voi fi și eu de el.

- Sunt sigură că te va iubi nebunește, spusese mama ei îngăduitoare, dar tinerii chipeși sunt mai greu de găsit.

- O, nu, trebuie neapărat să fie tânăr și frumos, replicase Louisa veselă. Îmi doresc atât de mult să-l pot întâlni cât mai curând, și să mă îndrăgostesc sub clar de lună, și...

- Foarte frumos, spusese Lady Hatton, dar în viața de toate zilele lucrurile stau uneori altfel. Eu și tatăl tău am vrea ca viitorul tău soț să aibă în primul rând alte calități: stabilitate financiară, opinii sănătoase și o bună poziție socială.

- Dar, *maman*, nu vreau să-mi găsești tu un soț, replicase Louisa uimită. S-ar putea să nu-mi placă.

- Louisa...

- Stabilitate financiară și opinii sănătoase? Dumnezeu! Dar dacă... e gras?

- Nu e! îi scăpase lui Lady Hatton, care însă își dăduse seama la timp pentru a dregre graba: Este prea puțin probabil.

Louisa era prea absorbită de subiect pentru a observa ezitarea mamei.

- *Maman*, cred că sunt o fiică ascultătoare, dar cu nici un chip nu aș putea iubi un bărbat obez, oricât de sănătoase ar fi opiniile lui.

- Gata cu prostiile astea! O domnișoară ar trebui să înțeleagă că părinții știu ce-i mai bine pentru ea, spusese Lady Hatton și își privise cu neîncredere fiica. Sper că nu s-a întâmplat nimic necuviincios la Paris. Nimic din ceea ce n-ai vrea să se afle și care ți-ar putea strica reputația.

- Nu, bineînțeles că nu, spusese Louisa.

Inima ei nu tresărise niciodată. Nu știa nimic despre dragoste, în afară de ceea ce aflase din romanele pe care fetele de la școală obișnuiau să le citească pe ascuns, noaptea, la lumina lumânării. Bărbații din cărțile acelea erau așa de fermecători, încât cei pe care-i întâlneau ea în realitate nu puteau rivaliza cu ei.

Iar acum i se oferea perspectiva unei căsătorii cu un bărbat rigid și plictisitor (căci ce altceva ar fi putut însemna stabilitatea și opiniile sănătoase?). Își reținuse un fior de dezgust, ca să nu-și contrarieze și mai mult mama.

O rugase însă stăruitor să-i dea voie să-și aducă în vizită cea mai bună prietenă, pe Arabelle.

- Totuși, *maman*, eu am fost oaspete al familiei ei. Trebuie s-o invităm și noi.

În cele din urmă, mama ei se învoise, însă, așa cum își dăduse seama Louisa, cam fără tragere de inimă.

După ce un mesaj fusese trimis părinților Arabellei pentru a le cere permisiunea, începuseră să se pregătească pentru călătorie.

Acum vaporul era aproape de coastă, iar Louisa nu mai putea de nerăbdare. Își petrecuse vacanța de vară la Arabelle, așa că trecuseră șase luni de când nu mai fusese acasă.

Cât privise, aplecată peste balustrada vaporului, stâncile albe ale portului Dover, îi reveniseră în minte toată conversația de atunci și faptul că simțise ceva ciudat și îngrijorător în comportamentul mamei ei.

- Orice ar spune mama, nu cred că ar încerca să-mi aranjeze o căsătorie, spuse ea cu convingere.

Arabelle ridică din umeri. Deși era cu câteva luni mai mică decât Louisa, era mai versată. Ocupația ei preferată era să citească tolănită pe canapea. Pretindea că exuberanța și energia Louisei o epuizau. Însă, în ciuda firii lor diferite, le lega o prietenie strânsă.

- Ar fi chiar atât de groaznic? întrebă ea. Ar alege pe cineva cu bani și cu un titlu care să-ți asigure o poziție. Apoi vei putea străluci în societate.

- Dar nu mi-ar putea alege un bărbat care să mă iubească! strigă Louisa înflăcărată. Numai eu pot face asta. Vreau dragoste, genul de dragoste care crește cu fiecare an. Vreau să simt cât am fost de norocoasă să găsesc un soț care mă iubește așa cum *pașa* o iubește pe *maman*. Și vreau să-l iubesc din toată inima și din tot sufletul. Mama vorbește

despre un aranjament la rece, dar ea și tata au o căsătorie fericită.

- Dar se iubeau când s-au căsătorit? întrebă Arabelle.

- O, da! Se spune că tata a fost cel mai chipeș tânăr din întreg ținutul, dar cu o reputație îngrozitoare.

Louisa spuse aceste ultime cuvinte extrem de încântată, deși era prea inocentă să înțeleagă ce însemna „o reputație îngrozitoare“. Cu siguranță însă îi suna incitant.

- Chiar așa? întrebă Arabelle, dornică să afle detalii.

- Păi... era în mod cert un rebel. Juca, și călărea cai sălbatici, și flirta neîncetat cu orice doamnă care-i ieșea în cale.

- Sună într-adevăr frumos și cam periculos, fu de acord Arabelle.

- Dar apoi a întâlnit-o pe domnișoara Sarah Beale și s-a îndrăgostit atât de tare încât s-a schimbat de dragul ei. Ea l-a făcut să renunțe la jocurile de noroc, și, după ce s-a căsătorit cu aleasa inimii lui, pentru el nu a mai existat altă femeie.

- Cât de romantic!

- Și chiar și după toți acești ani, încă se bucură unul de compania altuia. Sunt sigură că nu și-ar dori ca eu să nu am parte de aceeași fericire.

Louisa se gândi la cât de siguri de afecțiunea pe care și-o purtau erau părinții ei. Dar mai știa și că ea își dorea mai mult decât siguranța dragostei. Visa la nebunia unei iubiri pătimașe.

- Voi găsi oare ceea ce-mi doresc? șopti ea pentru sine.

Nu mai era timp de reflecții. Ajunseseră în port, iar zarva și entuziasmul sosirii se manifestau peste tot în jurul lor.

Louisa coborî sub punte pentru a o aduce de acolo pe mama ei, care moțăia alături de servitoare. După un prânz ușor în Dover, luară trenul spre Surrey și Hatton Place. Lady Hatton, care nu suportase prea bine călătoria, se așeză într-un colț al vagonului de clasa I cu sărurile ei.

Nici una dintre fete nu vorbi prea mult pe durata călătoriei, preferând să privească pe fereastră. Arabelle era uimită de frumusețea peisajului englezesc, dominat de roșul, portocaliul și maroniul toamnei, iar inima Louisei deborda de bucuria de a fi din nou acasă. În curând avea să-l revadă și pe mult iubitul ei tată.

- Aproape am ajuns, șopti ea. Ah, cât de fericită sunt! *Maman?*

Lady Hatton se cufundase în vise, tot privind pe fereastră. Îi zâmbi încurajator fiicei sale.

- Ești bine, *maman?* întrebă Louisa neliniștită.

- Desigur, draga mea, răspunse repede Lady Hatton.

- Mi s-a părut că ai fost mai tristă și mai gânditoare în ultimele două zile.

- E numai oboseala călătoriei.

Louisa avea sentimentul că mama ei îi ascundea ceva, dar nu știu ce să spună.

În cele din urmă, trenul ajunse în mica gară de țară. Louisa se uită pe fereastră, curioasă să vadă care dintre cei care aveau grijă de cai veniseră să-i ia, dar nu era nimeni cunoscut. Nu văzu decât un tânăr.

- Este Blake, noul nostru grăjdar, anunță Lady Hatton.

- Avem un nou grăjdar?

- Trei au plecat. Acum îl avem pe Blake.

- Dar avem nevoie de trei oameni care să aibă grijă de toți caii!

- Dar e mult mai puțin de muncă acum, spuse Lady Hatton în grabă. Tatăl tău a vândut o parte din cai.

Înainte ca Louisa să poată replica, îngrijitorul se apropie de tren. Deschise ușa vagonului, se înclină respectuos și o ajută pe Lady Hatton să coboare.

- Bine-ați venit, doamnă! spuse el solemn. Sper că ați călătorit bine.

- Destul de bine, răspunse Lady Hatton. După cum vezi, le-am adus pe domnișoara Hatton și pe prietena ei acasă.

Blake se înclină în fața fetelor. Louisa rămase înmărmurită cu privirea asupra lui.

Era cel mai chipeș tânăr pe care îl văzuse vreodată. Avea în jur de 20 de ani, părea cam tras la față, cu ochi gânditori întunecați și păr negru și des. Era cu un cap mai înalt decât ea, așa că trebuia să se uite în sus spre el. Toate acestea o impresionară peste măsură.

Tânărul se înclină din nou:

- Bine ați venit acasă, domnișoară!

Avea o voce frumoasă, profundă și vibrantă, extrem de masculină. În nici un caz vocea unui servitor, mai ales când le ordonă hamalilor să ia bagajele Louisei. Avea autoritate, și toți îi urmau ordinele fără comentarii.

Afară îi aștepta trăsura cu blazonul familiei Hatton și doi cai. După ce lăsă scara, Blake o ajută să coboare întâi pe Lady Hatton, pe urmă pe Arabelle, ca oaspete. Veni apoi rândul Louisei. Ea îi dădu mâna și simți cum el o strânge cu putere. Din nou avu acea senzație de siguranță și de autoritate, atât de neobișnuite pentru un servitor.

Își ridică ochii și îl surprinse sfredelind-o, o fracțiune de secundă, cu ochii săi întunecați. Își feri însă repede privirea, amintindu-și că nu se cuvenea să se uite atât de liber la domnișoara casei.

Louisa urcă gânditoare în trăsură.

„Ai zice că e un personaj din cărțile pe care le citesc“, medită în sinea ei. „Ce ciudat.“

În drum spre casă o întrebă pe mama ei de ce lipseau atâția servitori și cai.

- Tatăl tău a hotărât că grajdurile erau prea mari pentru nevoile noastre, răspunse Lady Hatton. Desigur, nu am renunțat la caii de la trăsură și mai avem o iapă frumoasă pe care Arabelle o poate călări.

- Nu ați vândut-o pe Firefly, nu-i așa? întrebă Louisa îngrijorată.

- Bineînțeles că nu, draga mea. Știm că este preferata ta. Și călărești atât de bine! Eu și tatăl tău suntem mândri de tine.

- Am auzit că *papa* a fost unul dintre cei mai buni călăreți din ținut. Întotdeauna mi-am dorit să fiu la fel de bună ca el.

Și nu se putu abține să nu adauge malițios:

- *Maman*, când îmi veți alege soțul vă veți asigura că e un excelent călăreț, nu-i așa? Pentru că altfel pur și simplu n-o să mă uit la el.

- Dragă mea, nu a fost o remarcă prea cuviincioasă din partea ta. Ce va crede Arabelle?

- Arabelle crede ce crezi și tu, răspunse Louisa veselă.

- Sunt o persoană pragmatică, explică Arabelle. Dragostea este frumoasă, dar titlul și averea contează în egală măsură.

- Sunt încântată să văd că ești atât de rațională, spuse Lady Hatton. Nu mă îndoiesc că fiica mea va beneficia de pe urma sfaturilor tale.

Trăsura înainta cu viteză. Satele se perindau din ce în ce mai repede. Hatton Spur, Lark Hatton, Hatton End - dovezi ale importanței familiei Hatton în regiune.

În cele din urmă, Hatton Place apăru în zare. Ochii Louisei străluceau de bucuria revederii căminului drag. Proprietatea avea patru sute de ani, fiind ridicată pe un mic deal și construită din piatră gri-deschis, care-i conferea un aspect elegant, făcând-o să strălucească în lumina apusului.

„Sunt acasă“, se gândi Louisa. „Mai există oare pe lume vreun cămin atât de frumos?“

Nu era nici cea mai mare, nici cea mai luxoasă casă din părțile acelea, dar Louisa nu se îndoia că era cea mai confortabilă și mai plină de fericire.

Dacă avea să se mărite cu o partidă bună, așa cum își doreau părinții ei, poate că soțul ei avea să o ducă să locuiască într-un castel. Dar, în sufletul ei, nici un castel nu va putea fi atât de frumos precum casa natală.

- Dacă voiai un palat, n-ar fi trebuit să te căsătorești cu mine, își auzise Louisa tatăl spunându-i odată mamei ei. Și răspunsul ei i se întipărise în minte:

- M-aș fi măritat cu tine, iubitele, chiar de-ai fi trăit într-o colibă.

„Asta înseamnă dragostea“, gândi Louisa.

În timp ce trăsura poposea își văzu tatăl așteptându-i la fereastră. El îi făcu cu mâna, iar Louisa îi întoarse gestul.

Blake lăsă scara și le ajută să coboare ca mai înainte: întâi Lady Hatton, pe care soțul o îmbrățișă

imediat, apoi Arabelle, iar la urmă Louisa. De îndată ce mâna ei ajunsese în mâna lui fermă, Louisa simți un val de căldură și vitalitate masculină, ca și cum toată energia lumii vibra la atingerea dintre palmele lor.

O clipă rămase încremenită, prizonieră a unei puteri mai mari decât orice altceva, care acaparase parcă spațiul și timpul. Apoi totul se limpezi și își reveni în fire. Era iar ea, Louisa Hatton, ajutată să coboare de un servitor. Îi mulțumi cu grație și se întoarse către tatăl său.

Lordul Hatton era încă un bărbat frumos la cei cincizeci de ani ai săi, cu o ținută dreaptă, deși parcă puțin mai cărunt decât își amintea Louisa.

- *Papa!*

- Draga mea fetiță!

Lordul o cuprinse în brațe, iar ea abia acum simți cu adevărat că ajunsese acasă. Vru să i-o prezinte pe Arabelle, dar tatăl ei o opri:

- Mama ta mi-a prezentat-o deja pe domnișoara Regnac.

Louisa rămase nedumerită. Când se întâmplase asta? Ea de ce nu observase? Apoi își dădu seama că trebuia să se fi întâmplat în timp ce Blake o ținea de mână. Avu un mic fior de neliniște - era ca și când nu ar mai fi fost pe deplin ea însăși, ci începea să devină altcineva.

Din fericire, părinții ei erau prea preocupați pentru a-i observa fâstâceala, dar o văzu pe Arabelle zâmbindu-i cu subînțeles.

În timp ce se îndreptau către casă, nu se putu abține să privească înapoi după Blake. Când își dădu seama că acesta mutase deja trăsura, se simți puțin dezamăgită.

Cum sosirea Arabellei fusese neașteptată, servi-toarele trebăluiau de zor. La dorința Louisei, mu-safira urma să stea în camera ei, unde trona un pat imens, cu baldachin.

- Este suficient de mare pentru patru persoane, darămite pentru două, chicoti Louisa. Putem să vorbim toată noaptea și să ne distrăm de minune.

- Mă întreb totuși dacă e bine că am venit, spuse Arabelle. Părinții tăi sunt atât de binevoitori, însă simt că plutește ceva în aer.

- Ți se pare că nu ești cu adevărat binevenită? întrebă Louisa.

- A, nu! Dar e ceva în atmosferă, o anumită ten-siune. Tatăl și mama ta au să-ți spună multe și nu pot să o facă dacă sunt și eu aici.

- Ți se pare, răspunse Louisa hotărâtă.

Dar o voce interioară îi șopti că și ea observase ceva neobișnuit - prea vag însă pentru a putea să înțeleagă ce anume.

- Hai cu mine la grajduri, se rugă de Arabelle, luând-o de mână. Vreau să ți-o arăt pe iubita mea Firefly.

- Dar ar trebui să ne schimbăm pentru cină, ezită Arabelle râzând.

- Firefly se va supăra dacă n-o salutăm de îndată, spuse Louisa, împingând-o afară din cameră.

Însă în capul scărilor se întâlnește cu mama ei, care le întoarce în cameră.

- Dar, *maman*...

- Poți să o vezi pe Firefly și mâine. Servitoarele au adus deja apă caldă pentru baie. Hai, fuguța!

Louisa oftă la gândul că nu își văzuse de atâta timp iapa preferată, dar se supuse. Nu peste multă vreme, ea și Arabelle se îmbăiară, apoi, învelită într-un prosop imens și moale, Louisa își căută

o rochie din garderoba ei cea nouă. În cele din urmă, îmbracă una albă din muselină, înfoiată la spate. În jurul gâtului își pusese o panglică din catifea neagră, de care era prinsă o perlă.

- Perfect, spuse Arabelle, privind-o cu ochi critic. Și ea era îmbrăcată în alb, dar cu o panglică din satin roșu aprins pe piept, care-i scotea în evidență ochii și părul negru. Nu era o frumusețe, dar avea o figură expresivă, un zâmbet strălucitor și o inteligență ascuțită, uneori deconcertantă.

- Dacă te-ar vedea cum arăți acum, s-ar îndrăgosti pe loc, adăugă ea.

- Cine, cine?

- Cine? Cineva, oricine-ar fi el. Bărbatul de care te vei îndrăgosti nebunește. Cel care te va face să nu te gândești decât la el. Poate că-l vei întâlni mâine. Poate la noapte. Poate chiar l-ai întâlnit deja. Cine știe?

Brusc, Louisa retrăi clipa în care mâna ei mică se aflase în palma puternică a lui Blake, în care toate simțurile îi amortiseră de puterea care emana dinspre el, în timp ce parcă toate stelele se roteau în jurul lor.

Se adună și spuse, mimând siguranța de sine:

- Arabelle, n-ar trebui să spui asemenea prostii.

- Pe vapor, tu însăși vorbeai despre asemenea prostii.

- Da, dar nu mă refeream la...

„Nu vorbeam despre un bărbat care face munca unui servitor, dar care în același timp are aerul unui cuceritor“, gândi ea. Simți îngrozită cum se înroșește - nu doar fața, ci întreg corpul, ca și cum fiecare centimetru de piele i se trezise la viață, cu conștiința unei nevoi dureros de urgente. Era convinsă, judecând după privirea ironică a Arabellei,

că toate aceste gânduri îngrozitoare i se citeau pe față. Totuși, în mod ciudat, când se privi în oglindă, observă că fața ei nu era roșie deloc, ci mai degrabă palidă.

- Cred că ar trebui să coborâm, spuse ea în grabă.

Tatăl ei le întâmpină, zâmbind admirativ, și întinse fiecareia câte un braț.

La masa imensă din salon ar fi putut încăpea douăzeci de persoane, dar în această seară era aranjată numai pentru ei patru. Louisa admiră fața de masă albă, impecabilă, argintăria, luminile clipind în paharele de cristal, care făceau lemnul detrandafir să radieze cald.

Pentru că se întorsese acasă după multă vreme, ea era de data aceasta oaspetele de onoare. Lordul Hatton o conduse la locul ei, făcându-i o reverență, apoi le arătă galant celorlalte două doamne unde aveau să se așeze.

- În seara asta vom fi între prieteni, declară el, explicând de ce erau numai doi servitori în preajmă.

Valetul turnă vinul și servi primul fel. Lord Hatton ridică paharul.

- Pentru noroc! toastă el. Pentru prieteni buni, spuse, arătând către Arabelle, și pentru întoarcerea fetei noastre!

- Ah, este minunat să fiu acasă! spuse Louisa. Vreau să știu tot ce s-a întâmplat cât timp am fost plecată.

- Avem un nou vecin la conacul Cranford, spuse mama ei.

- Dumnezeule! exclamă Louisa. Asta chiar este o veste mare!

Îi povesti Arabellei despre conacul Cranford, una dintre cele mai mari și mai vestite proprietăți din întreg ținutul.

- I-a aparținut contelui de Cranford, spuse, care s-a mutat acum zece ani și despre care nimeni nu mai știe nimic. N-a mai fost văzut.

- Ce s-a întâmplat cu familia lui? vru Arabelle să știe.

Lordul Hatton explică:

- Avea un nepot pe care nu l-am cunoscut niciodată, dar care căpătase reputația de oaie neagră a familiei. Era sălbatic, rebel și întotdeauna dădea de neazuri. Apoi s-a înrolat, și de atunci nimeni nu mai știe de el.

- Adică a dispărut pur și simplu? întrebă Louisa.

- Cu totul. Ar putea fi, cine știe, în Londra, ducând o viață tumultuoasă. Ar putea să lupte în străinătate. Ar putea să fi murit chiar. Nimeni nu știe și nimănui nu-i pasă. Conacul Cranford a fost pustiu ani de zile și încet-încet a ajuns într-o stare deplorabilă.

- Dar acum cineva l-a cumpărat? se interesă Louisa.

- A fost cumpărat de lordul Westbridge, îi explică tatăl ei. Se pare că este foarte bogat și nu și-a propus doar să restaureze casa, ci și să facă o grădină superbă. Vin oameni de departe ca să arunce o privire.

- Foarte interesant! spuse Louisa. Cum arată acest Lord Westbridge? L-ai întâlnit, *papa?*

I se păru că tatăl ei ezită.

- O dată sau de două ori. Pare un tip de treabă. A moștenit foarte mulți bani de la o rudă din nord, dar și-a crescut averea la jocuri de noroc.

Louisa observă o expresie ciudată pe chipul mamei ei și se întrebă dacă nu cumva *papa* fusese tentat să joace cu lordul Westbridge. Cu siguranță însă părintele ei terminase de mult cu jocurile de noroc.

- Cu siguranță va trezi ținutul din amorțeală, spuse ea. Majoritatea vecinilor noștri își cheltuiesc banii pe cai și ar prefera să cumpere un cal în locul unei case.

Tatăl ei râse.

- Îndrăznesc să spun că și tu ești la fel, draga mea. Știu că nu ești niciodată mai fericită ca atunci când călărești.

Atunci Louisa întrebă nestăpânit:

- *Papa*, de ce ai vândut atâția cai?

- E timpul ca noi, doamnele, să ne retragem, interveni repede Lady Hatton. Veniți cu mine, să-l lăsăm pe *papa* să-și bea liniștit vinul.

- Dar, *maman*...

Lady Hatton le conduse pe Louisa și pe Arabelle spre bibliotecă, unde toate trei băură ceai până când lordul Hatton li se alătură.

Arabelle, fascinată de biblioteca familiei, urcă pe scara glisantă pentru a răsfoi câteva cărți de pe un raft mai înalt. Lady Hatton profită de ocazie ca să își certe în șoaptă fiica:

- A fost foarte nepotrivit din partea ta să îi pui astfel de întrebări tatălui tău. Domnilor nu le plac femeile care pun întrebări, și este important să faci ceea ce le place domnilor. Lord Westbridge ar fi fost șocat dacă te-ar fi auzit.

- Este chiar atât de important ca Lord Westbridge să mă placă, *maman*?

- Este important să te placă toată lumea. Inclusiv Lord Westbridge. Ne va vizita la cină în curând și sper să te ridici la înălțimea ocaziei.

- Promit, spuse Louisa, afixând un aer sfios. O să-l rog să-mi arate noua și minunata lui grădină. Abia aștept s-o văd.

- Excelent. Presimt că o să vă înțelegeți foarte bine.

Restul serii îl petrecură în tăcere. Doamnele erau toate obosite după călătorie și se retraseră devreme. De îndată ce ajunseră în dormitor, Louisa o surprinse pe Arabelle privind-o cu subînțeles.

- Deci el este alesul, spuse prietena ei.

- Nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse Louisa, încercând să pară indiferentă.

- Nu mă duci tu pe mine, *Lady Westbridge!*

- Arabelle, nu mai spune așa ceva! Bineînțeles că nu el este...

- Nu el este motivul pentru care ești aici? O, da, sigur! De ce te-ar aduce acasă părinții tăi cu câteva săptămâni mai devreme dacă nu ca să faci cunoștință cu un bărbat incredibil de bogat?

- Șșșt! îi făcu agitată semn Louisa în timp ce servitoarea intra pentru a le ajuta să se dezbrace.

- Gata, mi-am pus lacăt la gură, promise solemn Arabelle, deși ochii ei spuneau altceva. Dar îți spun eu că, dacă aș fi fost o frumusețe, mama ta nu ar fi fost niciodată de acord să vin cu voi.

- Nu te mai ascult! strigă Louisa.

Dar își aminti privirea înțepătoare pe care mama ei i-o aruncase Arabellei înainte de a se arăta de acord să o găzduiască. Și în adâncul inimii știu că prietena ei avea dreptate. Părinții o aduseseră acasă sperând că ea și Lord Westbridge se vor îndrăgosti,

se vor căsători și vor fi cu adevărat fericiți. Și poate că așa avea să fie.

După ce se culcară și lumina se stinse, Louisa medită în întuneric, dându-și seama că viața ei intra într-o etapă nouă și dramatică.

Mai târziu, când adormi, visă un tânăr tras la față, cu ochi pătrunzători și mâini atât de puternice încât să o poată oricând proteja.

capitolul 2

Louisa se trezi cu o tresărire. Era întuneric și liniște. Arabelle dormea liniștită lângă ea, iar dincolo de ușă întreaga casă părea cufundată în somn.

Strecurându-se afară din pat, merse în vârful degetelor până la fereastră și ridică puțin draperia. Totul părea poleit cu argint. Deasupra, luna veghea tăcută, misterioasă. În lumina ei văzu grajdurile și auzi dintr-odată un nechezat slab în liniștea nopții. „Trebuie să fie Firefly“, se gândi ea. Își cunoștea iapa. Cu siguranță își certa stăpâna că nu se dusesese să o vadă.

- Cum am putut să te uit? șopti ea. Vin acum, draga mea!

Îmbracă la repezeală o haină peste cămașa de noapte și se strecură afară din dormitor pe scări, până în bucătărie. Acolo găsi un felinar, pe care îl aprinse. Nu-i trebuia nimic mai mult.

Ieși pe ușa din spate și traversă în fugă curtea până la grajduri, cu felinarul într-o mână, cu cealaltă strângându-și haina pe lângă ea pentru a se apăra de frigul nopții.

Înăuntru era atât de liniște, încât scârțâitul ușii deschizându-se se auzi lugubru. Louisa ridică felinarul, aruncă o privire în jur și rămase cu gura căscată.

Atâtea chipuri prietenoase dispăruseră... Boxă după boxă, locuite cândva de cai minunați, stăteau acum părăsite. Deși părinții o avertizaseră

că vânduseră o parte din cai, Louisa rămase descumpănită la vederea grajdurilor goale.

Însă draga de Firefly era încă în despărțitura ei și necheza de plăcere văzând-o.

- Cât mă bucur să te văd, draga mea Firefly! suspină Louisa. Atârnă lampa într-un cârlig, intră în boxă și își lipi obrazul de botul iepei. Îmi pare rău dacă te-ai simțit neglijată.

Iapa îi răspunse în felul ei, cu un ușor șuierat care o încălzi și o încântă pe Louisa. O îmbrățișă deci plină de dragoste.

În clipa următoare, se trezi înșfăcată de două brațe puternice, ridicată, târâtă afară din boxă și aruncată peste o grămadă de fân, ca o păpușă de cârpă. Se luptă din răsputeri, lovind și zbatându-se, deși fără nici un rezultat cât timp fu în aer. Însă, de îndată ce atinse pământul, se replie rapid și se repezi asupra agresorului. Nu avea timp de gândire. Știa doar că era în mâinile unui ticălos și că trebuia să lupte până la ultima suflare. Ceea ce și făcu. Reuși să-l surprindă cu un pumn în stomac și avu marea satisfacție de a-l auzi văitându-se.

Dar avantajul ei nu ținu mult, căci avea de-a face cu un bărbat puternic, bine clădit, care o ridică fără nici o greutate din nou și o aruncă înapoi în fân. Numai că de data aceasta se lăsă și el în jos, ținând-o strâns de încheieturi și imobilizând-o până când, gâfâind, ea renunță să mai lupte.

- Deci, strigă el, ce naiba faci aici la ora asta?

- *Blake?*

- Ce, Doamne sfinte...?

Trupul lui blocase lumina felinarului. Acum se dădu într-o parte și văzu pentru prima dată fața Louisei.

- Domnișoară Hatton?

Dacă s-ar fi putut vedea, Louisa ar fi țișat de rușine - ea cu fața îmbujorată, el cu părul ciufulit, ca un arici, aplecat amenințător s-o imobilizeze. Și, dintr-odată, Louisa nu mai simți frigul din grajd. Trupul ei fu pătruns de o căldură pe care nu o mai simțise nicicând.

- Cum îndrăznești? strigă ea cu vocea tremurândă. Dă-mi drumul imediat!

- Da, domnișoară.

El se ridică imediat și îi oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice. Louisa îl refuză și-l privi încrunțată până când el renunță și făcu un pas înapoi. În timp ce ea se chinuia să se ridice, el îi ridică mantia căzută în timpul luptei, evitând s-o privească în ochi.

Louisa era dureros de conștientă de cât de subțire flutura mătasea cămășii ei de noapte și de faptul că nu purta nimic pe dedesubt. Îi venea să moară de rușine. Își trase numaidecât mantia pe ea fără a-l privi și încercă să vorbească pe un ton calm, însă îi era greu, căci încă găfâia de efort și de încă ceva ce nu putea înțelege.

- Trebuie să fii nebun să mă ataci! îi strigă ea.

- Nu știam că sunteți dumneavoastră, domnișoară. Credeam că este un intrus.

- Aveam un felinar...

- Da, domnișoară, dar lați atârnat în afara boxei. Nu aveam cum să vă văd. N-am văzut decât că cineva era lângă Firefly. Putea fi un hoț sau cineva care ar fi vrut să o rănească. A trebuit să acționez rapid. Nu v-am rănit, nu-i așa? Eu sunt puternic, iar dumneavoastră sunteți atât de firavă!

Louisa știa că ar fi trebuit să-l certe pentru îndrăzneala de a-i fi observat trupul și cu atât mai

mult de a vorbi despre asta. Dar se simțea atât de zdruncinată, iar în vocea lui apăruse o nuanță de bunătate și blândețe, încât simți că și vine să se sprijine de el.

- M-am zgâriat puțin în fân, rosti ea cu calm, nu m-ai rănit.

- Aș vrea să pot spune și eu același lucru, replică el spăsit, frecându-și stomacul, dar am o vânătaie urâtă chiar aici. Aveți un pumn destul de greu pentru o domniță.

În lumina felinarului, Louisa îi observă zâmbetul și-i zâmbi și ea. Brusc, i se păru firesc să stea cu el noaptea în grajd și să poarte discuția aceea ciudată.

- E așa de trist să vezi toate boxele astea părăsite, spuse ea, privind în jur. Eram obișnuită să le văd pline. Erai aici când au fost vânduți caii?

- Da, domnișoară, și aveți dreptate, a fost cu adevărat trist. Ne erau ca niște prieteni.

- Într-adevăr, fu ea de acord. Prieteni vechi și de încredere. Pe unii dintre ei îi știam de o viață. Mi-ar fi plăcut să-mi iau rămas-bun.

- Aveți dreptate, încuviință el. Eu mi-am luat rămas-bun și am mulțumit fiecăruia dintre ei înainte de a fi luați.

- Au fost luați toți o dată?

- A durat cam două săptămâni. Au venit oameni pe rând și i-au luat. Bătrânul Frank s-a pensionat, iar celălalt băiat a fost concediat. Am rămas numai eu.

- Dar de ce? întrebă ea nedumerită. De ce s-a ajuns la asta?

- Nu e treaba mea să pun întrebări, domniță. Eu sunt doar un slujbaș. Dorm chiar aici, și arată

spre scara care ducea în pod. Așa sunt aproape când au nevoie de mine.

- Când apare câte un hoț, vrei să spui, îl corectă ea malițioasă, și amândoi izbucniră în râs. Mulțumesc că ai grijă de Firefly, adăugă Louisa.

- Știu cât de mult înseamnă pentru dumneavoastră.

- Chiar știi?

- Domnia sa lordul mi-a spus. Am antrenat-o în fiecare zi. E într-adevăr un animal excepțional.

Intră în grajd, scoase un măr din buzunar și i-l dădu iepei.

- Ceva care să o liniștească puțin. Probabil că s-a necăjit să vadă cum prietenii ei cei mai dragi se încaieră.

Ei, nu! Blake întrecea orice măsură.

- Serios? Te crezi unul dintre prietenii ei cei mai dragi?

- Sunt sigur că așa e. Am ajuns să ne cunoaștem foarte bine. Firefly are încredere în mine și mă place. Nu mai mult ca pe dumneavoastră, desigur.

Într-adevăr nu era nici o îndoială că Firefly îl îndrăgea pe acest tânăr. Privindu-și iapa ronțâind mulțumită și apoi împingându-l cu botul afectuoasă, Louisa simți cum furia îi dispare.

- Da, văd că te place, spuse ea. Ce bine că a fost pe mâini așa bune! Mă bucur că am venit s-o văd.

- N-ar fi trebuit să veniți, spuse el autoritar.

- Poftim? făcu Louisa uimită.

- Ați fost foarte imprudentă să veniți aici singură noaptea. Dacă ar fi apărut într-adevăr un intrus sau dacă eu aș fi fost un golan ca alți grăjdari, ați fi fost cu adevărat neajutorată și în primejdie. Ar trebui să aveți mai multă grijă.

Obrajii Louisei luară foc.

- Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

- Nu fac decât să vă port de grijă.

- Ești impertinent!

- Îmi pare foarte rău dacă v-am jignit.

Cuvintele lui Blake erau umile, dar atitudinea lui nu vădea nici un pic de umilință. Încă o dată Louisa simți autoritatea pe care o emana acest tânăr, deloc obișnuită la un servitor. În lumina slabă, ochii lui erau cufundați în umbră. Gura i se arcuia fermă, și fata își spuse din nou că Blake era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Însă obrăznicia lui era impardonabilă.

- Apreciez ajutorul, spuse ea puțin trufașă, dar asta nu-ți dă dreptul de a-mi vorbi așa. Mă gândesc serios să mă plâng tatălui meu.

- Cum doriți, domnișoară.

Nu se temea de amenințarea ei. Și avea dreptate, recunoscuse ea. Lordul Halton nu ar fi fost de acord cu vizita ei la grajduri în puterea nopții și nici ea nu i-ar fi putut mărturisi adevăratul motiv al tulburării ei - faptul că acest tânăr obraznic se luptase cu ea corp la corp în timp ce ea era aproape dezbrăcată și că acum trăia senzații care aproape o copleșeau.

Licărul de ironie din ochii lui îi dovedea că el știa foarte bine că nu are de ce să se teamă. Revoltată, simți cum se îmbujorează iarăși, ceea ce o făcu și mai disprețuitoare.

- Și eu voi decide dacă voi mai veni la grajduri sau nu. Nu a fost nici un hoț și, chiar dacă ar fi fost, m-aș fi descurcat foarte bine cu el. Chiar tu ai spus că lovesc bine.

- Da. Și am simțit-o pe pielea mea. Dar asta nu m-a oprit să vă pun la pământ, nu-i așa?

- Louisa înghiți în sec, îngrozită. Cum îndrăznește această creatură nerușinată să-i reamintească cât de neputincioasă zăcuse sub el?

- Aș putea pune să fii concediat, clocoti ea.

- Nu prea cred, domnișă. Nu sunt mulți oameni care ar face munca a trei pentru un singur salariu, așa cum fac eu. Acum cred că e timpul să vă întoarceți în casă.

- Eu hotărâsc când...

- Vă conduc, în caz că apare vreun hoț.

Ea îi intui un rânjet. Nu voia să meargă cu el. De fapt, își spusese, ar fi fost fericită dacă el ar fi dispărut de pe fața pământului. Dar nu avea de gând să riște o altă ceartă, așa că îi răspunse cu răceală:

- Foarte bine, poți căra felinarul.

- Da, domnișă, răspunse Blake cu o falsă supunere, încât Louisei îi veni să arunce cu ceva în el.

Apoi el luă felinarul și îi călăuzi drumul. Iar la ușa bucătăriei, spuse:

- Noapte bună, domnișă!

- Noapte bună, Blake!

Amintindu-și de bunele maniere, fata inspiră adânc și se pregăti să-i mulțumească pentru ajutor. Însă el îi dădu pur și simplu felinarul și se îndepărtă, fără a aștepta permisiunea să plece.

Louisa urmă în fugă în camera ei, fără să facă zgomot. Din fericire, Arabelle dormea încă. În întuneric, se duse la fereastră. Auzi dinspre grajduri nechezatul mulțumit al lui Firefly și înțelese că Blake ajunsese deja acolo.

Simțea încă ușoare furnicături în umeri, acolo unde degetele lui o prinseseră într-o strânsoare de fier. Și nu doar în umeri, ci în tot corpul. Blake nu fusese deloc milos cu „intrusul“ și o bruscase serios - simțea asta cu fiecare părticică a corpului ei.

Nici un bărbat nu o atinsese așa până atunci, și Louisa era consternată să constate că, acum când rămăsese singură, nu era atât de revoltată pe cât ar fi trebuit să fie. Se trezi mai degrabă șocată de gândul care i se cuibărise în cap: „Dacă el ar fi fost Lord Westbridge...”

*

În dimineața următoare, Louisa se trezi odată cu ciocârlile, trase draperiile și văzu un soare semeț revărsându-se peste întregul peisaj. De îndată, buna dispoziție zi reveni.

Noaptea trecută îi părea acum doar un vis.

- N-ai zice că-i noiembrie. E încă atât de frumos! spuse. Ce zi minunată pentru călărit!

- Călărit! spuse Arabelle îngrozită. Draga mea prietenă, de ce te grăbești tu întotdeauna? De ce vrei mereu să faci ceva? E atât de obositor! Ieri am suportat o călătorie lungă. Am de gând să-mi petrec ziua de azi în liniște.

În timpul micului dejun, Arabelle îi povesti lui Lady Hatton despre moda pariziană, iar, când o anunță că voia să-și petreacă ziua acasă, gazda ei o aprobă cu entuziasm.

Louisa trimise mesaj la grajduri, anunțând că ar dori să facă o plimbare călare pe Firefly după micul dejun. Se îmbracă în noul costum de călărie, adus de la Paris, din catifea albastru-închis, care-i scotea în evidență ochii de aceeași culoare.

- Cât de elegantă ești, draga mea! exclamă mama ei. Sunt convinsă că, dacă te-ar vedea Lord Westbridge, s-ar îndrăgosti pe loc de tine.

Louisa înțelese că lordul era mereu în gândurile părinților ei, ca și cum ei ar fi hotărât deja

să o mărite cu un bărbat pe care ea nu-l întâlnise niciodată.

Tânărul grăjdar, echipat de călărie, apăru împreună cu Firefly.

- Blake va merge cu tine, o anunță mama ei.

- O, nu! exclamă involuntar Louisa. Nu voia să fie singură cu Blake până nu își revenea complet după cele întâmplate. Dar reuși să râdă: Nu este nevoie, *maman*. Am călărit întotdeauna singură. Ce pericol poate exista când toată lumea de aici mi-e prietenă?

- Dar dacă totuși cazii... protestă Lady Hatton. Blake crede că...

- Blake? reluă Louisa intrigată. Blake este doar un servitor.

- Nu mai ești un copil, replică mama ei. Trebuie să te comporți ca o domnișoară și să accepți să fii însoțită când călărești.

Louisa nu mai spuse nimic, dar ochii îi scânteiau de indignare. Era o fată voluntară și nu-i plăcea să primească ordine de la un grăjdar, care ar trebui să învețe că nu-i va tolera aroganța.

Kelly, iubitul el spaniel, era pregătit și nerăbdător să meargă cu ea. Îi fusese dor de Louisa și alergase să o întâmpine când se întorsese acasă. Acum era hotărât să nu rămână în urmă. Și Kelly părea foarte atașat de Blake, remarcă fata. Se gudură pe lângă picioarele lui, cerând atenție, până când Blake îl mângâie pe urechi.

- Te rog să ai grijă să nu cazii, ai înțeles? spuse Lady Hatton neliniștită. Dacă te rănești, ai să strici totul.

Blake răspunse în locul ei:

- Fiți fără grijă! O voi proteja eu.

O vreme merseră în tăcere. Kelly se distra urmărind iepuri. În cele din urmă, ajunseră la un popas pe culmea unui deal, de unde în depărtare se vedea conacul Cranford.

- Pe vremuri era o casă atât de frumoasă! spuse Blake.

- Și va fi din nou. Înțeleg că lordul Westbridge îi va reda gloria de odinioară.

Blake făcu atunci o remarcă stranie:

- Nu va reuși. El crede că banii fac măreția unei proprietăți. Dar se înșală.

- De ce? Ce știi despre lordul Westbridge?

- Eu... Nimic. Apoi Blake schimbă subiectul. V-ați supărat pe mine pentru că vă însoțesc, domniță Hatton?

Cât de frumos suna vocea lui, se gândi ea. Dar trebuia să încerce să îl țină la o distanță cuviincioasă.

- Știu că nu vrei decât să-ți faci treaba foarte bine, răspunse. Dar nu sunt obișnuită să fiu așa de răsfățată.

- Multe lucruri s-au schimbat cât timp ați fost plecată. Mai multe decât credeți.

- Ce vrei să spui?

Louisa avu senzația că Blake se pregătea să spună ceva, dar el se abținu, adăugând repede:

- E exact cum a spus Lady Hatton. Acum sunteți o domnișoară și ar trebui să vă comportați ca atare.

- Cum îți permiți să-mi spui mie ce am de făcut? se enervă ea, uimită de limbajul lui direct.

- Dacă lordul Westbridge v-ar vedea călărind singură, sunt sigur că nu ar fi prea încântat, și poate că nu s-ar mai căsători cu dumneavoastră.

Louisa era tot mai uimită.

- Și poate că eu aș refuza să mă mărit cu el, ripostă ea furioasă. Nimeni nu mă poate obliga să fac ceea ce nu vreau.

- Sper că veți gândi întotdeauna așa, domnișoară Hatton.

Louisa dădu pinteni calului. Voia să se îndepărteze de acest om, care știa prea multe și vorbea prea liber. El o urmă, însă ea mări viteza. În scurt timp, se luară la întrecere. Ea se simțea înviorată de vântul rece care-i șuiera pe la urechi. În față văzu un gard pe care-l sărise de multe ori altădată. Se aplecă peste gâtul lui Firefly, pregătită de salt. Dar Blake o prinse din urmă și în ultimul moment îi apucă frâul din mâini, silind-o să se oprească.

- Cum îndrăznești? tună ea. Tatăl meu te va concedia pentru asta.

Smuci de frâu ca să și-l recupereze, dar Blake o prinse strâns de încheietură.

- Nu mă va concedia pentru că v-am salvat viața, i-o întoarce el. Arendașul acestui teren ține un plug în spatele gardului. Săritura v-ar fi ucis.

O clipă ea rămase fără grai.

- Nu te cred.

Însă îl credea. Acest om era atât de ciudat de sigur pe sine, încât Louisa ar fi crezut instinctiv orice îi spunea. El îi dădu drumul.

- Dați-mi voie să vă arăt, spuse el descălecând și ridicând brațele ca s-o ajute să coboare.

Ea își așeză mâinile pe umerii lui, încercând să nu dea prea mare atenție mâinilor care o strângeau de talie, gata să o ridice.

- Nu te doare abdomenul? întrebă ea ușor îngrijorată. Am impresia că ai suferit o lovitură destul de puternică astă-noapte.

- Nu cântăriți atât de mult încât să-mi fie greu, o asigură el.

Aceasta fu o altă libertate de neiertat. Dar nu i-o putea reproșa acum. Simți că plutește în timp ce el o ridică din șa ca pe o pană și o puse jos ușor.

- Veniți! spuse apoi luând-o de mână, conducând-o la gard și ajutând-o să se urce pe o piatră ca să poată să vadă pe partea cealaltă. Plugul era într-adevăr acolo, cu dinții strălucind amenințător. Louisa simți că leșină gândindu-se ce i s-ar fi putut întâmpla. Se clătină, dar simți brațul lui Blake în jurul taliei, protejând-o.

- Nu am vrut să vă tulbur, spuse el blând. Dar trebuia să-l vedeți, ca să vă feriți de-acum încolo.

- Dacă aș fi nimerit în așa ceva... Și biata Firefly ar fi fost sfârtecată. Ai salvat-o și pe ea.

- Bineînțeles, spuse el încet. A trebuit să mă gândesc și la Firefly.

- Atunci îți mulțumesc mai mult de dragul ei decât pentru mine. Dacă n-ai fi ..., spuse Louisa și închise ochii.

- A trecut acum. Vom merge în sat și vă veți reveni.

- Sunt bine, murmură ea. Doar că...

Se rezemă fără să vrea de el. Cât de puternic era! Ce senzație de ușurare să știe că era acolo să o protejeze!

El o ajută să încalce ridicând-o ușor de mijloc și așezând-o fără greutate în șa. Merseră încet către cel mai apropiat sat, unde se afla magazinul de ceaiuri al doamnei Birley, o femeie în vârstă, tare de treabă, care o cunoștea pe Louisa de când era mică. Ceainăreasa se minună de paloarea feței ei, o sili să se așeze și aduse ceai fierbinte și prăjiturile, ba chiar și câteva delicatese pentru Kelly.

Louisa îl căută pe Blake cu privirea și îl văzu stând în picioare lângă perete.

- De ce nu te așezi lângă mine? îl întrebă ea fără să se gândească prea mult. Ești supărat pe mine?

- Nu, domnișoară Hatton. Dar sunt un servitor, iar dumneavoastră sunteți o lady. Nu se cuvine să stau lângă dumneavoastră.

- Dar mi-ai salvat viața! Te rog, vino, altfel o să cred că te-am ofensat cu impolitețea mea.

Blake se așeză încet lângă ea, dar fără tragere de inimă.

- Nu m-ai ofensat deloc. Dar oamenii vor începe să vorbească dacă ne văd așa.

- Iar eu am să le spun că mi-ai salvat viața și că ești prietenul meu.

- Sunt convins că așa ai face, spuse el admirativ.

- Aș vrea să-mi spui numele tău. Nu pot continua să-ți spun pe numele de familie, acum că suntem prieteni.

- Mă numesc Roderick.

- Povestește-mi despre tine. Ce-ai făcut înainte să vii aici grăjdar?

- Am fost în armată.

Louisa râse:

- Acum știi de ce întotdeauna pari atât de sigur pe tine. Te pricepi foarte bine să dai ordine, probabil ai fost caporal sau sergent.

- Cam așa ceva, spuse el zâmbind.

- Și de ce ai părăsit armata?

- A trebuit să plec din cauza unor probleme familiale.

- Dar acum nu ești împreună cu familia ta?

- Am... hotărât că aș putea să îmi ajut mai bine familia venind aici, spuse el.

- Dar, Roderick, nu înțeleg...

- Domnişoară, nu trebuie să-mi mai spuneţi pe nume. Dacă oamenii ar auzi asta, ar dăuna reputaţiei dumneavoastră.

- Ah, dar de ce reputaţia unei domnişoare trebuie să depindă atât de mult de nişte lucruri stupide? exclamă ea. De ce nu pot fi prietenă cu oricine vreau?

- Pentru că veţi fi o lady şi vă veţi căsători cu un bărbat foarte bogat.

- Poate, dar nu mi-ar păsa de bani dacă l-aş iubi şi..., şi el m-ar iubi.

Se simţi dintr-odată stânjenită, ca şi când cuvântul a „iubi“ ar fi făcut-o să roşescă. Nu ştia de ce, dar părea să aibă de-a face cu faptul că Roderick o privea atent cu ochii lui pătrunzători.

- În plus, adăugă ea în grabă, acolo, pe deal, vorbeai de bani ca şi când i-ai dispreţui, pe ei şi pe cei care îi deţin.

- Dispreţuiesc doar dragostea pentru bani, răspunse el grav. Am văzut ce schimbări cumplite poate produce în oameni nevinovaţi. Cât de lacomi şi avari devin.

- Doar nu crezi că sunt şi eu așa, nu? întrebă ea neliniştită.

- Nu, dumneavoastră sunteţi foarte drăguţă şi bună, zâmbi el.

- Nu am fost foarte drăguţă şi bună cu tine la grajduri noaptea trecută, recunosc eu.

- V-am luat prin surprindere. A fost vina mea şi-mi pare nespus de rău. V-aţi trezit cu vânătăi de dimineaţă?

- Nu, spuse ea în grabă, nu. Sunt foarte bine, mulţumesc.

Nu voia să se gândească, în timp ce ochii lui erau aţintiţi asupra ei, la cum o ţinuse, aproape

dezbrăcată și subțire, lângă corpul lui atât de puternic. Și totuși știa foarte bine că se minte pe ea însăși, că de fapt *voia* să se gândească la asta. Și nu *voia* numai să se gândească, ci și să zăbovească asupra imaginii, retrăind-o, bucurându-se de ea. Era un gând nerușinat, lipsit de modestie, nepotrivit pentru o domnișoară, dar Louisa nu se putea abține. Încercă să-și ferească privirea, dar ochii ei păreau atrași de el, împotriva voinței sale, iar în privirea lui recunoscute aceleași gânduri.

Și el își amintea, retrăind clipele de atunci, spunându-și că îi erau interzise, dar neputându-se stăpâni să n-o facă. Louisa se sili să schimbe subiectul.

- Mă întreb de ce domnul Adams a lăsat plugul în spatele gardului, reflectă ea. Nu l-am mai văzut niciodată acolo.

- Adams, fermierul, a plecat, spuse Blake. Când nu și-a mai putut plăti chiria, lordul Westbridge i-a dat preaviz și a adus pe altcineva, cu o chirie mai mare.

- Ce comportament îngrozitor și nemilos!

- V-am avertizat că lucrurile s-au schimbat de când ați plecat. Ar trebui să aveți mai multă grijă. Nu voi fi mereu lângă dumneavoastră să vă veghez.

- Ah, dar nu se poate! spuse Louisa înflăcărată. Când am să mă căsătoresc, o să-i spun soțului meu că vreau să fii grăjdarul nostru. Tu ai vrea?

Blake ezită. Louisa simți că se gândea la lucruri pe care nu le putea spune.

- Mi-ar plăcea foarte mult să vin cu dumneavoastră, spuse el într-un târziu. Dar... nu cred că voi putea.

Ea ar fi vrut să-l întrebe de ce, dar ceva în privirea lui o făcu să se uite brusc în altă parte. Inima îi bătea cu putere.

Nepoata doamnei Birley, Jane, veni cu o cană mare de ceai pentru Blake. Louisa observă cum fata se codea și îi tot zâmbea. Era un bărbat cu ade-vărat frumos. Fără îndoială că multe fete încercau să-i atragă atenția. „Dar de ce mi-ar păsa?“, se întrebă Louisa.

În ceainărie intrară niște copii. Râdeau și aveau brațele pline cu cetină. Una dintre fetițe era fiica unui chiriaș al lordului Hatton și o salută entuziasmată pe Louisa:

- Ah, domniță Hatton, ce bine că v-ați întors acasă!

- Bună, Sally! Mă bucur foarte tare că m-am întors, mai ales că se apropie Crăciunul. Văd că și tu te pregătești.

- Da, am fost să strângem crenguțe de brad și pentru biserică. Se face o masă mare la biserică pentru copiii săraci. Și domnul Blake a fost foarte bun la suflet și ne-a ajutat.

- O să v-ajut să strângeți și mai multe în curând, promise Blake. Ați găsit vâsc?

Copila păru să se întristeze deodată.

- Da, dar este pe proprietatea lordului West-bridge, și el nu ne-a dat voie să-l culegem.

- Urât din partea lui! exclamă Blake și se ridică de la masă. Vă aștept afară, domnișoară Hatton.

Redevenise servitorul ei supus, și Louisa fu dezamăgită. „Și totuși, cum ar putea fi altfel?“, se întrebă ea.

Copiii erau nerăbdători să-i vorbească și să-i povestească toate zvonurile despre conacul Cranford și despre noul său proprietar.

- E un vrăjitor, îi mărturisi Sally într-o șoaptă teatrală. Și este cel mai bogat om din lume, așa se spune. Pentru că n-are nevoie decât să fluture bagheta magică și gata! face bani.

- Serios? Nu cumva „se spune“ de către bunica ta? râse Louisa.

- Bunica spune că numai magia neagră poate să explice atâția bani din nimic. Zice că vechiul conac Cranford e un palat magic.

„E clar că lordul Westbridge a impresionat cu adevărat tot ținutul“, gândi Louisa.

În sfârșit, veni vremea să plece. Îl strigă pe Kelly de sub masă și ieși, îndreptându-se spre locul unde Blake o aștepta cu caii.

În timp ce mergeau către casă, îi povesti grăjdarului ceea ce îi spusese copila.

- Bunica ei este numită „baba Sal“, explică ea. Pretinde că „vede“ lucruri și se zvonește că ar fi vrăjitoare.

- Biata de ea!

- Ba deloc! Chiar își cultivă această reputație. În felul ăsta oamenii continuă să îi dea mici cadouri - prăjiturele, o sticlă-două de vin -, și din când în când mai are câte o „viziune“, doar pentru a menține treaz interesul tuturor. Și Louisa chicoti, amintindu-și ceva:

- Acum vreo doi ani mi-a spus că, atunci când îmi voi întâlni viitorul soț, el va purta o mască. În săptămâna care a urmat, am dat acasă o petrecere de Crăciun unde toată lumea a fost costumată. Unii invitați purtau măști, și m-am tot învățat printre ei ca să le deslușesc fețele, dar erau toți prea bătrâni și neatrăgători.

- Cine știe? spuse Blake cu o voce ciudată. Poate nu balul era locul potrivit. Există mai multe feluri de măști.

Se întoarseră acasă pe un alt drum, care-i purta pe lângă moșia Cranford.

- Îmi amintesc că am fost la conac o dată, când eram foarte mică, spuse Louisa. Părinții mei i-au făcut o vizită lordului Cranford, care deținea conacul pe atunci. Eu m-am dus mai departe în câmp și la un moment dat m-am rătăcit. Eram atât de înspăimântată, am început să plâng, când deodată a apărut un băiat care s-a purtat foarte frumos cu mine. Cred că trebuie să fi fost băiatul grădinarului. Mi-a șters lacrimile și mi-a dat un măr.

- Și tu ți-ai șters mărul de rochie, spuse Blake. Și apoi te-ai supărat fiindcă ți-o murdăriseși.

Louisa își întoarse capul și îl surprinse zâmbindu-i.

- Tu ai fost! strigă ea.

Râseră amândoi.

- Când mă gândesc că ți-ai amintit de mine după atâta timp! o tachină el.

- Nu uit niciodată pe cineva care s-a purtat frumos cu mine, răspunse Louisa.

- De fapt, m-ai uitat. Gândește-te că nu m-ai recunoscut.

- Dar te-ai schimbat atât de mult în 13 ani!

- Nu atât de mult ca tine. Dar eu te-am recunoscut imediat. Te-aș fi recunoscut dintr-o mie.

Călăriră împreună mai departe.

Louisa se simțea fericită că-și regăsise un vechi prieten. Toți ceilalți amici ai ei fuseseră de fapt fete tinere, ca și ea. Aceasta era însă o prietenie nouă și interesantă.

- Erai acolo când bătrânul lord Cranford a murit? întrebă ea.

Blake rămase tăcut, așa că ea se întoarse spre el.

- Da, răspuse el într-un final. I-am fost alături când a murit.

- Ce s-a întâmplat? Ce nenorocire l-a doborât?

El rămase iarăși tăcut o vreme, înainte de a răspunde:

- E o poveste lungă, domniță. Aș prefera să nu vorbesc despre ea.

- Te-am supărat? Nu asta am vrut.

- Știu. Doar că am iubit casa aceea și... și pe lordul Crandford. Și a fost cumplit pentru mine să văd cum locul cade în paragină și să mă gândesc la cât de singur a fost lordul înainte de moarte.

- Dar nu a fost chiar singur, spuse ea dintr-o suflare. Te avea pe tine, și, dacă într-adevăr ai ținut la el, cu siguranță i-ai adus alinare.

- Îți mulțumesc că spui asta. Îmi place să cred că i-am ușurat puțin suferința.

- Sunt convinsă că așa a fost! spuse ea, emoționată de tristețea ce se citea pe chipul lui. E teribil! Acum vreo doi ani, călăream la un moment dat de una singură și am fost ispitită să merg la conac să văd cum mai arăta. N-am văzut în viața mea ceva mai trist - pământul era neîngrijit și sufocat de buruieni, casa însăși părea că se prăbușește. Am reușit să intru printr-o fereastră care ieșise din balamale și să arunc o privire înăuntru. Era lugubru - totul acoperit de praf plus o tăcere îngrozitoare.

- Nu trebuia să mergi acolo singură, spuse el. Dacă te-ai fi rănit și nimeni n-ar fi știut unde erai?

- Știu, a fost o mare prostie din partea mea. Mama s-a necăjit foarte tare când m-am întors acasă cu hainele pline de praf și i-am povestit unde fusesem. A spus că m-am comportat ca un băiețoi,

și nu ca o doamnă. La scurt timp după asta am fost trimisă la pension.

- Și acum știi să te porți ca o doamnă? întrebă el zâmbind.

- Bineînțeles. Sunt o lady perfectă.

El nu zise nimic, dar sprâncenele lui ridicate vorbeau destul de grăitor. Râseră iar amândoi.

- Nu știi dacă Lord Westbridge este atât de înfricoșător pe cât mi s-a spus, dar, dacă are într-adevăr de gând să redea Conacului Cranford vechea sa înfățișare, asta mi se pare un lucru foarte bun din partea lui, nu crezi?

Spre surprinderea ei, Blake nu răspunse, și, când se întoarse spre el, văzu că privirea îi devenise inexpresivă.

- N-aș putea spune, domnișoară. Poate că ar trebui să mergem, se face frig.

Ea se opri brusc.

- Privește stejarul acela! Are vâsc! Aș vrea să culeg pentru copii.

- E prea sus, nici măcar eu nu ajung până acolo.

- Dar eu aș putea dacă m-aș ridica pe umerii tăi.

- Domnișoară Hatton, nu cred...

- Roderick, te rog, fă-mi pe plac, îi ordonă ea.

El îi dădu cuțitul lui și se lăsă în jos pentru ca ea să îi poată urca pe umeri. Apoi se ridică încet, cu grijă, iar ea se întinse după vâsc.

- *Ce faci acolo?*

Vocea rece, metalică o sperie, și Louisa alunecă. Încercă să se agațe de copac, dar nu reuși și, în clipa următoare, se trezi în brațele lui Roderick. Amândoi se uitară la bărbatul înalt, brunet, cu trăsături aspre care apăruse de nicăieri. Stătea în fața lor, pe un cal masiv, cu ochii scăpărând de mânie. Se oprise sub un stejar, și umbra

ramurilor îi învăluia partea de sus a feței, ca și când ar fi purtat o mască.

Roderick o așeză pe Louisa jos și îi murmură încet:

- Acesta este Lord Westbridge.

capitolul 3

Louisa își aranjă în grabă fusta și se apropie de Lord Westbridge.

- Vă rog să mă iertați, spuse ea zâmbind. Nu ar fi trebuit să culeg vâscul fără permisiunea domniei voastre, dar, cum sunteți prieten cu tatăl meu...

- Cine este tatăl dumneavoastră? întrebă călărețul tăios, înainte ca ea să apuce să-și termine vorba.

- Lord Hatton. Cred că vom avea plăcerea de a vă primi oaspete la cină în curând.

Lord Westbridge își schimbă atitudinea. Mânia îi dispăru, înlocuită de încântare, dar el însuși îi făcu Louisei impresia unei persoane dezagreabile și viclene, lucru care o neliniști.

Lordul descălecă.

- Deci dumneavoastră ești tânăra Hatton, nu? mormăi el. Mi s-a spus că ești frumoșică. Îi prinse cu insolență bărbia între degete și o studie. Chiar ești.

Dezgustată, Louisa abia rezistă impulsului de a se smuci. Genul acesta de compliment nu era deloc pe gustul ei, chiar și dacă el nu ar fi încălcat toate regulile de bună purtare atingând-o.

Omul acesta emana o răceală care nu prevestea nimic bun. Arăta de parcă era obișnuit să nu se facă plăcut, ba chiar se bucura să fie așa. Era trecut de treizeci de ani, înalt și subțire, cu trăsături regulate. Ar fi putut fi atrăgător dacă

n-ar fi avut acea asprime absolut dezagreabilă în comportament.

Louisa își aminti de Roderick, care ar fi putut avea necazuri dacă Lord Westbridge i-ar fi spus tatălui ei despre cum îi surprinsese – și asta n-ar fi fost drept. Pentru a-l proteja, i se adresă distantă:

– Foarte bine, Blake, poți aduce caii. Sunt gata să mă întorc.

Kelly mârâi. Se furișase pe lângă ea și îl fixa pe lord, cu blana zbârlită pe spinare.

– Taci, Kelly! îi comandă Louisa, jenată de atipatia evidentă a câinelui.

– Trimiteți-vă servitorul de aici! ordonă lordul. Aș vrea să vă arăt casa mea. După aceea vă voi conduce eu însumi înapoi.

– Vă mulțumesc, domnule, replică ea politicoasă.

– Vă aștept, domnișoară, se oferi cu încăpățănare Roderick.

– Șterge-o de-aici! îi porunci lordul.

Grăjdarul nu se clinti. Rămase locului nemișcat, privind-o pe Louisa, până când aceasta spuse:

– Poți să pleci, Blake. Te rog să le transmiți părinților mei unde sunt.

– Prea bine, domnișoară. Kelly!

Roderick încălecă, pocni din degete pentru a chema câinele și plecă în galop.

După ce el plecă, Louisa se simți o clipă foarte singură și vulnerabilă. Dar, la urma urmei, ce i-ar fi putut face Lord Westbridge?

Ca și Roderick mai devreme, lordul o apucă de talie și o așeză pe Firefly, dar pentru Louisa diferența fu copleșitoare. În ciuda forței sale, Blake se purta cu blândețe. Lordul o aruncă în schimb cu brutalitate, încât ea fu nevoită să apuce hățurile

ca să nu cadă. Atingerea acestui bărbat îi displicu la fel de mult ca și vocea sa.

Se strădui totuși să pară veselă. Pe drumul spre casa lui avură o conversație politicoasă, iar Louisa se scuză din nou pentru vâsc.

- Era pentru biserică, explică ea.

- Draga mea domnișoară Hatton, tot ce am este la dispoziția bisericii... și a dumneavoastră. Și pot spune că am multe de oferit.

Louisa se simți stânjenită:

- Lord Westbridge, vă asigur că...

- Prostii! Doar asta ai venit să afli. Ei bine, vei afla tot ce vrei să știi.

Acest mod abrupt de a vorbi nu îi făcea nici o plăcere Louisei.

- Cred că ar fi mai bine să plec...

Dar el îi apucă frâul, obligând-o astfel să stea.

- Nu începe să te porți ca o mironosiță, pentru că mă enervează. Ia privește acolo! Am de gând să refac turmele de căprioare.

Louisa se strădui să îi ignore obrăznicia, iar priveliștea animalelor o făcu să nu se mai gândească la asta. Turma de căprioare de la Cranford fusese cândva renumită, și era o adevărată încântare să le vezi plimbându-se prin lumina cețoasă, privind sfioase printre frunze. Curând conacul apăru în depărtare - o clădire superbă din piatră cenușie, ale cărei origini se pierdeau în trecut, prin secolul al XV-lea, cu toate că aripa cea mai recentă fusese construită în urmă cu o sută de ani.

În timp ce se apropiau, Louisa putu observa că lordul investise deja mult în restaurarea conacului. Urmele paraginii erau încă vizibile, însă se făcuseră reparații peste tot. Clădirea avea acoperiș și ferestre

noi, iar în interior se zăreau operațiuni majore de renovare.

- Toată lumea e dornică să afle ce faceți la Cranford, spuse ea, ați devenit subiectul de discuție al întregii regiuni.

- Vei putea să povestești tuturor despre ceea ce fac. Haideți!

Louisa își aminti din nou despre vizita ei secretă din urmă cu doi ani în timp ce Lord Westbridge o conducea în lungul unui coridor. Pe atunci, holul acesta era gol, cu pete decolorate pe pereți acolo unde tablourile fuseseră date jos. Acum erau tablouri din nou, dar cu siguranță nu cele de odinioară. Louisa își dădu seama că acestea erau foarte valoroase. Studiase arta la pension și putu recunoaște lucrări de Van Dyke și Holbein. Vizita devenea din ce în ce mai interesantă.

Lordul Westbridge o conduse pe rând în camere de dimensiuni impresionante, toate splendid amenajate, până când fata simți că ametește. După ce terminară de vizitat parterul, o însoți, printr-un coridor, sus la etaj, într-o cameră care o lăsă fără suflare. Era un dormitor imens, dominat de un pat cu baldachin îmbrăcat în draperii aurite. Tot poleit cu aur era și candelabrul care atârna din tavanul în culoarea untului, cu decorațiuni tot aurii.

- Aceasta este camera lui Lady Westbridge, o anunță el.

- Vreți să spuneți... vă referiți la soția dumneavoastră?

- Sigur că mă refer la soția mea, când va exista una. Camera a fost creată special pentru ea.

- Înțeleg, dar..., încercă ea să-l tachineze, poate că soției dumneavoastră toate astea i s-ar părea

puțin copleșitoare și ar dori să doarmă într-un loc mai puțin opulent.

Lordul nu intră în jocul ei. O privi aspru înainte de a-i vorbi.

- Va dormi aici, într-un loc potrivit cu statutul ei de Lady Westbridge. Asta este dorința mea.

- Dar cum rămâne cu dorința ei? întrebă șocată Louisa.

- Acum vom coborî în bibliotecă, unde am cerut să ni se aducă sherry și prăjituri.

Și lordul o luă înainte, lăsând-o să-l urmeze. Era în mod vizibil nemulțumit de felul în care deciziile lui fuseseră puse la îndoială. În timp ce coborau, continuă să vorbească despre casă cu o voce aproape binevoitoare, ca și cum discuția din dormitor nu ar fi avut loc. Și chiar nu avusesese. Louisa își dădu seama brusc că lordul nu-i răspunsese la ultima întrebare pentru că hotărâse să și-o șteargă cu totul din minte. Fu străbătută de un fior.

- Mă mândresc cu faptul că totul se face ca la carte, spuse el în timp ce se așezau în bibliotecă. Nu tolerez niciodată jumătățile de măsură. Întotdeauna am știut ce am vrut și întotdeauna am și obținut ce voiam. Această clădire domina odinioară întreg ținutul, continuă el. Am de gând să redevină ceea ce a fost cândva.

- Adică să-i dominați și pe vecini? întrebă Louisa. N-ar fi mai bine să fiți prieten cu ei?

- Bineînțeles că am de gând să mă înțeleg bine cu vecinii, însă orice comunitate are nevoie de un lider.

- Și dumneavoastră credeți că sunteți liderul? întrebă ea, surprinsă de încrederea lui în sine.

- Desigur.

Fata știa că era nepoliticos din partea ei să continue astfel, dar nu putu să se abțină:

- Există câteva familii importante în zonă. Dacă nu vă vor accepta pe post de lider?

- Draga mea, ești foarte tânără. Nu știi nimic despre lume. Și așa și trebuie să fie. Însă ignoranța dumneavoastră, oricât de încântătoare, te face să judeci greșit. Aș putea cumpăra oricare dintre aceste familii, fără să simt măcar cheltuiala. Ar accepta orice aș vrea eu.

Pe chipul lordului Westbridge se întipărise o expresie de mândrie și autosuficiență. Louisa își aminti ceea ce spusese Roderick despre dragostea de bani și despre cum aceasta distruge vieți nevinovate. Parcă ar fi vorbit despre însuși Lord Westbridge, ca și când ar fi știut despre el ceva ce nimeni altcineva nu mai știa. Un fior îi urcă pe șira spinării. Își dorea cu disperare ca Roderick să fi fost acum acolo ca s-o protejeze. Pentru că, brusc, se trezi înfricoșată.

Când veni vremea să plece, lordul o informă că unul dintre oamenii lui o dusesse deja acasă pe Firefly și că aveau să se întoarcă împreună cu trăsură. Era o caleașcă nouă și luxoasă, pictată cu blazonul Westbridge, iar cei patru cai negri ca abanosul se asortau perfect.

- Ah, ce frumoși sunt! exclamă Louisa și alergă spre ei.

El i se alătură:

- Ai vorbit ca o adevărată amazoană.

- Nimic altceva nu-mi place mai mult decât călăria.

- Am o iapă care ți s-ar potrivi. Data viitoare când vei veni vom călări împreună. Apoi o ajută

să urce în trăsură, și ea fu uimită să vadă că interiorul era plin cu vâsc.

- Sper să fie destul, spuse el. Dacă nu, pot oricând să mai aduc.

- Foarte generos din partea dumneavoastră.

Lordul zâmbi:

- Chiar crezi asta?

- Bineînțeles. Când se va afla de bunătatea dumneavoastră...

- Ah, desigur, bunătatea mea, spuse el zâmbind.

După expresia lui, Louisa își dădu seama că nu bunătatea îl determinase să facă un astfel de gest, ci un alt motiv, personal.

Lordul urcă lângă ea, și caii o luară la trap. În timp ce mergeau, Louisa observă că stârneau atenția tuturor. Căruțașii de pe drum se traseră în lături pentru a-i lăsa să treacă. Sătenii din Lark Hatton își întrerupseră orice activitate și se holbară la trăsură luxoasă care huruia pe străduțele pietruite spre micuța biserică. Opriră, iar Lord Westbridge o ajută să coboare.

- Domnișoara Hatton v-a adus ceva, declamă lordul către vicarul care se rezezi în față, urmat de câțiva oameni care îl ajutau la decorarea bisericii.

- Lord Westbridge a avut bunătatea să doneze vâsc de pe proprietatea sa, spuse Louisa, și toată lumea strigă de bucurie.

În scurt timp vâscul fu cărat din trăsură, dar, când vicarul îi invită înăuntru să vadă cum fusese decorată biserica, lordul refuză, fără a-i cere și Louisei părerea.

- Domnișoara e obosită, trebuie să plecăm.

O luă iarăși de mână pentru a o ajuta să urce, și plecară. Louisa era conștientă de privirile curioase

care rămăseseră în urma lor. Știa că în curând veste se va răspândi în întreg ținutul.

În cele din urmă ajunseră la Hatton Palace. Când se apropiară de casă, Louisa îl zări pe Roderick privindu-i cum sosesc, însă nu putu citi pe chipul lui nici unul dintre sentimentele pe care le trezea întoarcerea ei atât de pompoasă. Oare ce simțise după felul în care ea îi vorbise în prezența lordului? Înțelesese că nu voise decât să-l protejeze? Trebuia să-l vadă curând și să-i explice.

În timp ce Louisa se apropia de intrare, gândurile ei se îndreptară numai către grăjdarul ei și își dori să-l vadă cât mai repede pentru a-și putea justifica purtarea.

Anunțați de un lacheu, părinții ei ieșiră în grabă să-i întâmpine. Roderick veni în față pentru a avea grijă de cai. Nu o privi pe Louisa, dar stătu nemișcat – servitorul perfect.

– Am întâlnit-o pe încântătoarea dumneavoastră fiică, spuse Westbridge. Și-a folosit farmecele pentru a mă convinge să donez vâsc bisericii și, cum farmecele ei sunt atât de puternice, evident că am cedat.

Aceste cuvinte o tulburară pe Louisa. Ce-ar putea crede Roderick auzindu-l pe acest bărbat că se laudă despre cum ea ar fi încercat să-l atragă cu „farmecele” ei?

Însă părinții ei păreau copleșiți de bucurie și-i mulțumiră lordului Westbridge că o adusese pe Louisa acasă, ba chiar îl invitară înăuntru să bea ceva răcoritor. Lordul refuză însă politicos, acceptând invitația pentru seara următoare.

– Voi aștepta cu nerăbdare, spuse el, ducând mâna Louisei spre buze. Pot spera că și dumneavoastră vei aștepta cu plăcere?

Ah, dacă și-ar fi putut smulge mâna ca el să nu i-o poată săruta sub privirea lui Roderick! Dar politețea o făcu să zâmbească și să îi mulțumească în câteva vorbe convenționale pentru generozitatea lui.

După plecarea lordului, mama Louisei fu absolut încântată.

- Draga mea, ce noroc că s-a întâmplat să-l cunoști!

- Felicitări, scumpa mea, spuse și tatăl ei entuziasmat, sărutând-o pe obraz. Ai făcut o cucerire!

- Da, este foarte limpede că te place, adăugă Lady Hatton.

- Probabil... Dar eu nu sunt sigură că-l plac, obiectă Louisa.

- Prostii, interveni mama ei, e prea devreme ca să știi ce simți. Când îl vei reîntâlni la petrecerea ta, vei avea ocazia să-l cunoști mai bine.

- Dar o să-mi placă mai mult? medită Louisa.

- Bineînțeles, interveni tatăl ei ridicând vocea.

Louisa îl privi lung. Începea să se simtă destul de presată.

- Unde pleci? o întrebă mama ei, căci Louisa o pornise spre ușă.

- La grajduri, *maman*. Vreau să mă asigur că Firefly s-a întors acasă nevătămată.

- S-a întors. L-am văzut pe Blake ducând-o înăuntru. Mergi sus și schimbă-te. Trebuie să discutăm despre pregătirile pentru mâine și despre ce vei purta.

- Nu mă pot duce doar s-o văd? se rugă Louisa. Simțea că își va pierde mințile dacă nu putea să-i vorbească lui Roderick.

- Nu acum, spuse autoritar Lady Hatton.

- Dar, *maman*...

- Louisa, nu știu ce te-a apucat. Tu nu te certai niciodată cu noi.

- Scuzați-mă, doamnă!

Roderick apăru din spatele casei.

- Slujnica mi-a spus că aveți nevoie de mine.

- Ah, da, Blake. Spune-i fiicei mele că Firefly este bine, și apoi ai să faci un comision pentru mine în sat.

Louisa era disperată. Ceea ce voia să-i spună lui Roderick nu putea fi rostit de față cu părinții ei.

- Am țeșălat-o pe Firefly, domniță, spuse Roderick, făcându-i o plecăciune, dar neridicând privirea către ea.

Îi vorbea țeapăn, ca și când ar fi fost niște străini. Louisei îi venea să strige, dar *maman* era de față.

- Mulțumesc, spuse ea politicos.

Lady Hatton mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie pe care i-o dădu lui Roderick.

- Du-te la doamna Birley și spune-i că vreau tot ce-i pe lista asta mâine la prima oră. Dulciurile ei sunt cele mai bune.

Louisa își dădu seama că Jane, nepoata doamnei Birley, avea să fie acolo, la ceainărie. Îi va zâmbi lui Roderick și va flirta cu el. Și poate că el îi va răspunde. Își încleștă mâinile. Simțea în inimă o durere pe care nu și-o putea explica.

Arabelle fusese prezentată și ea în trecut lordului Westbridge, dar în rest stătuse deoparte, privind totul cu ochi critic. Acum o luă de mijloc pe Louisa și urcară împreună.

- Pare fabulos de bogat, spuse ea când ajunseră în cameră. Și formați un cuplu superb.

- Și acum toți ne-au văzut împreună! țipă Louisa, nemaiputându-se stăpâni. Ah, Arabelle, mă simt

de parcă o plasă mă prinde încet în firele ei și eu nu pot face nimic să mă eliberez.

- Și de ce ai vrea să te eliberezi? E frumos, bogat și face tot ce-i stă în putință să-ți fie pe plac.

- Nu știi, e ceva la el care nu-mi place.

- Ce farmece mai exact ai folosit? fu Arabelle curioasă.

- Nici unul, desigur. Tu ce-ai făcut toată ziua?

- Am ajutat-o pe mama ta să pună la punct această minunată petrecere.

- Of, va fi îngrozitor, oftă Louisa. Pur și simplu, mă vor etala în fața lui, ca la paradă. Despre ce vom discuta?

- Nu-ți face griji. Vor fi și alte persoane. Vor veni toate familiile importante din ținut și vecinii, chiar și vicarul.

- Of, slavă Domnului, oftă din nou Louisa.

După ce se schimbă, stătu puțin la fereastră, sperând să-l vadă pe Roderick întorcându-se din sat. Dar acesta nu se arăta, așa că, în cele din urmă, fetele coborâră în seră, unde mama ei își cultiva florile preferate chiar și iarna. Acum o găsiră alegându-le pe cele mai frumoase pentru masă. Hatton li se alătură tocmai când soția sa terminase și-i dădea grădinarului ultimele instrucțiuni.

- Sunt hotărâtă să organizez cea mai frumoasă petrecere din întreg ținutul, îi anunță ea. Sunt convinsă că lordul este obișnuit doar cu ce-i mai bun. De-asta am trimis după dulciurile doamnei Birley. Tare mi-aș dori ca bucătarul nostru să-i afle secretele.

Louisa studie florile ca să nu fie nevoită să-și privească mama când spuse:

- E destul de târziu. Roderick trebuie să se fi întors până acum.

- Roderick? repetă mama ei.

- Vreau să spun Blake. L-am rugat să-mi spună cum îl cheamă pe numele mic.

- Draga mea, nu se cuvine. Blake nu e decât un om de rând, iar tu ești o lady. Trebuie să păstrezi mereu distanța.

Louisa suspină:

- Da, *maman*, spuse ea ascultătoare.

- Dar ai dreptate, întârzie. Mă întreb ce-l reține.

- Probabil că-i fură un sărut lui Jane, interveni lordul Hatton vesel.

- Zău, dragule! îl muștră soția lui.

- Un tânăr trebuie să intre în rândul lumii, reluă Hatton. Avem o cabană goală. Ar putea să se însoare chiar înainte de Crăciun.

Louisa spuse cu o voce gătuită:

- Dar poate nu vrea să se însoare cu ea. Poate că nici n-o iubește.

- Iubire? Draga mea, acest gen de persoane nu au sentimente rafinate. Cred că o să-i sugerez că n-ar fi o idee rea.

- Am o durere de cap, spuse Louisa. Scuzați-mă!

Și fugi din seră. Era stupid. De ce să nu se însoare Roderick cu Jane Birley? Se potriveau perfect. Și cu toate astea, îi venea să plângă.

*

Nu avu când să se mai vadă cu el nici în ziua aceea și nici în următoarea. Începu să i se pară că el o evita. Toți servitorii fuseseră ocupați cu pregătirile pentru Crăciun, iar casa arăta superb. „De ce trebuie să ne obosim toți pentru a-i face plăcere lordului Westbridge?” se gândea Louisa. „Doar pentru că e bogat. Dar asta nu-nseamnă că mă va atrage,

sau, mai important, că mă va excita.“ Zăbovi gânditoare asupra acestui ultim cuvânt. În urmă cu numai câteva zile nici nu i-ar fi trecut prin cap dacă un bărbat ar putea sau nu să o excite. Nu ştia aproape nimic despre lucrurile astea. Dar acum ştia. Ştia din noaptea în care se luptase cu Roderick şi simţise cum o văpaie de plăcere îi cuprinsese tot trupul. Acesta era secretul dintre bărbaţi şi femei. Descoperindu-l, Louisa simţi că nu mai avea cale de întoarcere. Dar Roderick era doar un servitor. Secretul plăcerii nu putea fi dezvăluit decât între soţi sau... între iubiţi. Gândul i se cuibări în minte înainte să apuce să-l îndepărteze – „între iubiţi“. Dar iubitul ei avea să fie soţul ei, bineînţeles, iar, dacă părinţii ei îşi vor duce planul la bun sfârşit, soţ îi va deveni Westbridge.

Louisa îşi cuprinse faţa în palme.

*

În seara petrecerii, Lady Hatton supraveghe pregătirile fiicei ei şi fu de faţă când servitoarea îi legă şnururile corsetului.

– Mai strâns! ordonă ea.

– *Maman*, dar nu mai pot respira, protestă Louisa.

– Încă puţin, draga mea. Trebuie să-ţi accentuezi talia de viespe.

Când servitoarea termină, talia Louisei era mai îngustă cu 2 centimetri, şi fata se strecură cu uşurinţă în rochia cumpărată chiar înainte să plece din Paris. Croită din mătase roz, cu dantele şi volane, rochia era strânsă pe talie şi decoltată, chiar neruşinat de decoltată.

- *Maman*, se plânse Louisa, rușinată de decolteu, e indecentă...

- Aiurea, draga mea, spuse mama ei stăpână pe sine. Dacă ziua lucrul ăsta nu se cuvine, noaptea o femeie se poate dezvălui un pic mai mult. În plus, ai nevoie de un decolteu adânc pentru a etala perlele familiei. *Papa* le-a scos astăzi de la bancă.

Din cine știe ce motiv, asta o îngrijoră și mai mult pe Louise.

- Dar perlele familiei sunt purtate numai la ocazii speciale.

- Îți va sta foarte bine cu ele. Vor fi ale tale într-o bună zi.

- Este o ocazie cu adevărat specială, *maman*? insistă Louisa.

Lady Hatton deveni serioasă.

- Nu-ți voi ascunde, draga mea, faptul că eu și tatăl tău suntem de părere că lordul Westbridge ar fi un soț extrem de potrivit pentru tine. E foarte bogat. Întreab-o și pe Arabelle, care este o ființă foarte rațională.

- Ai avea tot ce și-ar putea dori o fată, întări Arabelle, care stătea liniștită la fereastră.

- Mai puțin un soț pe care să-l iubesc! răspunse Louisa înflăcărată.

- Te implor să nu mai fii așa pornită împotriva lui, încercă mama ei să o înduplece, ciudat de tulburată. Nu ai idee cât de important... vei învăța să-l iubești după căsătorie.

- Dar eu vreau să-mi iubesc soțul înainte de căsătorie.

- Gata cu vorba! Ia privește ce cadou drăguț ți-am adus.

Îi dădu Louisei un superb evantai din mătase roz cu paiete și întărituri din sifef.

-Grăbește-te să cobori, invitații vor sosi în curând.

Louisa coborî încet la brațul Arabellei. Simțea în sufletul ei un zbucium teribil.

Oaspeții începură să sosească. Primii ajunseră Sir Philip și Lady Ainsworth, un cuplu foarte respectabil, mai în vârstă și fără urmași. Până atunci îl consideraseră pe Hatton un fel de lider al zonei. Acum, că lucrurile păreau să se schimbe, neliniștea lor era evidentă.

Chiar după ei apăru onorabilul James Fanshave împreună cu soția, urmați de văduva Lady Salton și fratele ei, o ființă neînsemnată care nu ieșea din cuvântul tiranicei sale surori de dragul unui acoperiș deasupra capului. La scurt timp sosi și reverendul Charles Lightly, a cărui poziție socială, deși era sărac, îi garanta locul la masa nobilimii. Era însoțit de soție și de mezinul lor, Simon, un tânăr înalt și slab, cu o mină foarte serioasă. Abia se întorsese de la Oxford și părea deja strivit de atâta studiu.

Louisa urmări venirea oaspeților cu ușurare, recunoscătoare că Westbridge nu avea să fie singurul invitat, ceea ce ar fi făcut cina dezagreabil de intimă. Dar Lady Hatton era o amfitrioană perfectă. Întâmpină pe fiecare în parte ca și când ar fi fost exact persoana pe care dorea s-o vadă.

-Vă mulțumim că ne-ați permis să-l aducem și pe fiul nostru, îi șopti vicarul. Se pare că studiul intens l-a afectat mult. O seară ca aceasta îi va face bine.

În cele din urmă, se auzi sosind trăsura lordului. Întreaga familie ieși să-l întâmpine în capul scărilor.

Roderick era și el acolo pregătit să aibă grijă de cai. Aruncă o privire în sus și o văzu pe Louisa în pata de lumină a ușii. Louisa își imaginează îngrozită ce putea el să gândească despre ea, gătită în cele mai bune haine pentru a atrage un soț bogat. Putea crede că vâna bani și titluri și putea s-o disprețuiască. Îi venea să intre-n pământ de rușine.

Apoi se îndreptă. De ce i-ar păsa ce crede un servitor despre ea?

Dar el era mai mult decât un servitor. Era un om bun și cinstit. Era o persoană mai bună decât Lord Westbridge. Simțea asta cu toată ființa ei.

Servitorul lordului se dădu jos și deschise ușa trăsorii. Louisa auzi clar vocea oaspetelui:

- Du caii la grajduri, Benning. O să-ți arate flăcăul ăsta unde.

Louisei i se păru odios modul în care lordul îi numise pe Roderick - „băiatul ăsta“. În adâncul sufletului știa că el era mult mai mult de-atât.

Lord Westbridge urcă scările cu pași mari. Îi salută politicos pe lord și pe Lady Hatton, însă privirea-i era numai la Louisa, care ghici un licăr ciudat în ochii lui și se simți străbătută de fiori. El îi luă mâna și se aplecă adânc să i-o sărute. Louisa se strădui să zâmbească. Intrară în casă, iar Westbridge îi surâse la rândul lui.

- Așadar, frumoasa mea hoață, ne întâlnim din nou, spuse.

- Sunt sigură că fiica mea regretă incidentul, se grăbi să intervină Lady Hatton.

- Am glumit, doamnă. Toată proprietatea Cranford e la dispoziția domnișoarei Hatton.

Louisa și-ar fi dorit ca el să nu fi făcut această afirmație, încurajându-i astfel pe părinții ei, care

schimbară priviri cu subînțeleș. Dacă nu cumva își imagina ea, chiar și invitații se priviră pe sub gene.

Ca oaspete de onoare, lordul Westbridge ar fi trebuit să-și acompanieze gazda spre masă, dar Lady Hatton făcu un pas înapoi, obligând-o astfel pe Louisa să accepte brațul musafirului. Îi urmară toți ceilalți invitați – familia Fanshawes, familia Lightly, familiile Ainsworth și Salton și, în cele din urmă, Simon și Arabelle.

În timpul cinei, Louise descoperi că era ușor să-l distreze pe Westbridge. Lordul nu avea nevoie decât de spectatori care să-l asculte vorbind despre el însuși și despre conac. În jurul mesei, oamenii îl urmăreau cu răsufierea tăiată, ca și când ar fi fost deja noul lor conducător.

– O puteți întreba pe fiica dumneavoastră, doamnă, câte amenajări s-au făcut la Cranford, spuse el moale.

Louisa răspunse politicos că proprietatea suferise schimbări dramatice. Dar nu se putu stăpâni și adăugă:

– Dar, chiar și când era în paragină, mie locul mi se părea fermecător.

Lordul răspunse cu o nuanță ironică:

– Știți cu adevărat cum arăta pe vremuri, când era dărăpănat?

– Am fost o dată acolo în copilărie, când *maman* m-a dus în vizită la bătrânul conte. Bunul lord Cranford s-a purtat foarte frumos cu mine. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu el.

Westbridge ridică indiferent din umeri. Louisa observă că mama ei o privea încruntată. Cu siguranță se temea ca nu cumva lordul să se simtă jignit. „Nu-mi pasă”, se răzvrăti ea în sinea ei, „nu-l plac și nu mă voi mărita în veci cu el. Cred că aș leșina

dacă ar încerca vreodată să mă atingă“. Numai la vederea brațelor lui lungi și subțiri o treceau fiorii, căci se imagina între ele ca prinsă într-o pânză de păianjen. Se gândi la brațele lui Roderick, la cât de bine conturate, bronzate și puternice erau, la câtă siguranță îi ofereau când o susțineau. Știa că atingerea lui Roderick nu i-ar provoca nicio-dată silă. Apoi roși de propriile gânduri. Cât de ciudat i se părea să viseze la un bărbat, să-și dorească atingerea lui! O fată cuminte nu și-ar fi îngăduit niciodată astfel de vise. Dar Roderick o făcea să se gândească la lucruri interzise.

Cufundată în visare cum era, se trezi că cineva îi pusese o întrebare pe care pur și simplu nu o auzise:

- Îmi cer scuze...

- Spuneam că sper să îmi vizitezi grajdurile și că îmi vei face onoarea să călărești unul dintre caii mei, repetă Westbridge. Îți amintești, desigur, că am discutat despre asta în timpul recentei dumneavoastră vizite.

- Nu am stabilit chiar...

- De atunci m-am gândit foarte bine la asta, domnișoară. Știu că numai cei mai buni cai ți s-ar putea potrivi.

- Dar o am deja pe Firefly, care este cea mai bună, replică Louisa.

Lordul râse, dar numai pentru a ascunde iarăși o undă de enervare.

- E adevărat, dar îți voi pregăti un cal cum nici o femeie n-a mai călărit vreodată.

- Fiica noastră vă este extrem de recunoscătoare, interveni Lady Hatton, aruncându-i Louisei o privire dojenitoare. Va fi încântată să încerce calul dumneavoastră.

Louisa fu obligată să zâmbească și să aprobe, dar își spuse că nici un cal nu o va putea înlocui pe Firefly în inima ei.

Nu-și dorea decât ca această cină obositoare să se termine mai repede ca să-l poată întâlni pe Roderick.

capitolul 4

Veni vremea ca doamnele să se retragă, pentru a-i lăsa pe bărbați să-și bea vinul. Lady Hatton se ridică și toate celelalte femei o urmară, părăsind încăperea.

- Îți mulțumesc, draga mea Arabelle, că te-ai ocupat de Simon Lightly, îi spuse Lady Hatton cu grație. Am remarcat că erați amândoi absorbiți de discuție la masă. Mă temeam ca subiectele lui să nu te depășească, dar am văzut că i-ai făcut față cu succes.

- Și eu vă mulțumesc, doamnă, răspunse Arabelle modestă.

Și doamna Lightly i-a mulțumit. Arabelle se lansă în discuții cu celelalte invitate. Lady Hatton profită de ocazie pentru a o trage deoparte pe fiica ei și i se adresă în șoaptă nervoasă:

- Lordul Westbridge ți-a arătat foarte clar ce intenții are. Iar tu, în loc să te simți flatată, ai fost aproape nepoliticoasă cu el.

- Dar nu vreau să mă flateze, protestă Louisa. Nu i-am cerut să vină aici și să ia în răs tot ce eu iubesc. Aș vrea să plece.

Figura mamei ei deveni dură.

- Ești o fată încăpățânată și naivă! Cum poți ști tu ce-i mai bine pentru tine?

Louisa încremeni. Nu o mai auzise niciodată pe mama ei vorbindu-i atât de aspru.

După această izbucnire, tot ce văzu în jur i se păru de rău augur, mai ales că îi observă pe tatăl

său și pe lordul Westbridge râzând în timp ce li se alăturau doamnelor. Păreau încântați unul de altul, ca și când tocmai se înțeleseseră asupra unui lucru.

Westbridge era în vervă, discutând cu toate doamnele, excesiv de curtenitor. În sfârșit, veni și timpul ca oaspeții să se retragă.

- Veți primi toți invitații la balul pe care îl voi organiza cât de curând la conac, anunță lordul, stârnind un murmur de încântare.

La final, ridică mâna Louisei și i-o sărută prelung. Fata abia își reprimă un fior.

- Aștept cu nerăbdare să mă vizitați din nou, îi spuse el.

- Îmi va face plăcere, minți politicoș Louisa.

Simți că lordul insinuase ceva mai mult, iar rânjetul lui îi confirmă impresia.

Când și ultimul oaspete plecă, Lady Hatton îi ură noapte bună Arabellei și o luă pe Louisa cu ea în bibliotecă. Era de-a dreptul furioasă.

- Sunt foarte nemulțumită de tine. După tot ce-am făcut pentru tine, aproape ai distrus totul.

- Dar, *maman*, nu-l plac!

Lordul Hatton își liniști soția:

- Lasă asta acum, dragă. Louisa va reflecta și va înțelege.

Fata fugi sus și se închise în camera ei. Tremura toată. Știa acum că avea să se întâmple ceva îngrozitor.

- Louisa, ce-i cu tine? o întrebă Arabelle care tocmai se dezbrăcase.

- Știi ce pun la cale, nu-i așa? Ah, nu pot să suport așa ceva! Louisa îi aruncă prietenei sale o privire furioasă. Presupun că te întrebi de ce mă tot

frământ. Ți se pare normal să mă mărit pentru bani, nu-i așa?

- Nu, răspunse blând Arabelle, nu, nu cred asta. Iar Westbridge nu este un om bun. Am avut aceeași senzație ca și tine.

- Ah, Arabelle, ce mă fac?

Louisa își luă prietena în brațe și statură amândouă așa o vreme, ascultând cum părinții ei urcară scările și se îndreptau spre camera lor. În sfârșit, casa se cufundă în tăcere.

- Lasă-mă să te ajut să te dezbraci. I-am dat drumul servitoarei ca să putem vorbi.

- Nu încă, trebuie să fac ceva mai întâi.

Louisa nu mai putea îndura nici un minut. Își aruncă o mantie peste rochia superbă, se furișă pe scări și ieși, fugind într-un suflet spre grajduri.

Înăuntru era lumină și deschise ușa și-l văzu pe Roderick acolo, mângâind-o pe Firefly. El își întoarse privirea, surprins de apariția ei. Cu inima zvâcnindu-i nebunește, Louisa așteptă nerăbdătoare o reacție din partea lui. Dar el îi spuse, cu o voce gravă:

- N-ar trebui să fiți aici, domnișoară.

Dezamăgirea fu atât de mare, încât lacrimile îi încețoșară ochii. Tânjise atât de mult să-l vadă, își pusese atâtea speranțe în această întâlnire, iar el o privea acum ca pe o străină.

- A trebuit să vin, spuse ea răgușit, trebuie să-ți vorbesc. De ce m-ai evitat?

- Nu v-am evitat.

- Nu nega! În ultimele zile, de câte ori am încercat să te prind singur, ai dispărut.

- Am fost foarte ocupat. Am avut de făcut comisiioane pentru părinții dumneavoastră. Presupun

că fericitul eveniment va fi anunțat dintr-o clipă în alta. Ar trebui să vă felicitez acum, domnișoară?

- Cum îndrăznești să-mi spui așa ceva? strigă Louisa înflăcărată.

- Nu am vrut să vă jignesc. Toată lumea pare să creadă că lordul Westbridge este cel mai potrivit pentru domnia voastră.

- Chiar crezi că m-aș mărita cu un bărbat pe care nu l-aș iubi doar pentru că e potrivit?

- E incredibil de bogat. Unele fete l-ar putea iubi pentru asta.

Louisa stătea în fața lui, înfruntându-l cu privirea ei aprigă.

- Și crezi că eu sunt genul acela de fată?

El evită să o privească.

- Nu știu ce gen de fată sunteți, spuse el, am crezut că știu ieri, dar asta înainte să mă puneți la punct în fața lui.

- Dar asta am tot vrut să-ți explic. Când m-ai prins în brațe, m-am temut că va crede...

Se opri, pentru că senzația brațelor lui Roderick în jurul ei o ameți brusc.

- Vă temeți că ar putea crede că vă purtați prea familiar cu grăjdarul și că nu v-ar mai fi oferit mâna lui și averea, spuse Roderick cu amărăciune.

- Nu, m-am temut că îi va spune tatei că tu te-ai purtat prea familiar cu mine și că tata te-ar fi putut concedia. Am făcut-o pentru tine, Roderick, spuse ea, nemaiputându-și stăpâni lacrimile. Dar ești atât de crud, că îmi doresc să nu-mi fi păsat. Am încercat să-ți explic, dar nu m-ai lăsat. Ai avut timp numai pentru Jane Birley.

- Jane Birley? repetă el încruntat.

- *Papa* spune că sunteți „potriviti“.

- Suntem?

- Da, pentru că ea e „o fetișcană nostimă”, și pentru că un tânăr trebuie să se așeze la casa lui și... și...

Louisa nu mai putu. Îi întoarse spatele și izbucni în hohote.

- Nu plânge, te rog nu plânge! o rugă Roderick.

O luă ușor de umeri și o întoarse. Și fiindcă Louisa nu se putea opri din plâns, o trase spre el, iar ea își puse capul pe pieptul lui larg.

- Sper că vei fi foarte fericit, suspină ea.

- Nu voi fi fericit cu Jane pentru că nu mă voi căsători cu ea, spuse el ușor amuzat.

Louisa își ridică privirea. Lui Roderick i se tăie respirația la vederea chipului ei în lacrimi.

- Cum? Nu te vei căsători cu ea? întrebă ea tremurătoare.

- Nu sunt îndrăgostit de Jane. Sunt îndrăgostit de...

Și, pentru că o ținea în brațe, Louisa simți cum îl străbate un fior.

- De cine ești îndrăgostit? șopti ea, abia îndrăzbind să respire.

- Sunt îndrăgostit de... de nimeni. De absolut nimeni, repetă el apăsător.

- Adevărat? oftă ea.

- Un om sărac nu are dreptul să iubească.

- Oricine are dreptul să iubească.

Roderick îi zâmbi cu o tandrețe care o umplu de bucurie.

- Fetișă dragă, ești atât de tânără și crezi că lumea este așa simplă...

- Dacă doi oameni se iubesc, atunci lumea chiar e simplă.

- Aș vrea să pot trăi în lumea ta. Pare a fi un loc atât de plăcut, în care numai dragostea contează.

Dar lumea adevărată e dură, dra..., dădu el să spună, dar trase scurt aer în piept și se controlă în cele din urmă.

- Spune! se înflăcăra ea. Cum ai vrut să-mi zici?

- Nicicum. Eu... nimic.

- Minți! De ce nu poți spune până la capăt?

- Știi de ce. Sunt doar un servitor, iar tu ești o lady.

- Nu sunt o lady. Sunt o femeie. Vreau să fiu iubită și să iubesc. Chiar nu vezi? Chiar nu simți?

Și știi că ajunsese la inima lui când îi simți brațele strângând-o cu toată pasiunea. Putea să se ascundă în cuvinte, dar trupul lui vibrând nu avea cum să mintă.

- Simți, nu-i așa? repetă ea. *Spune-mi adevărul!*

- Adevărul..., răspunse el răgușit, este că tu ești fiica stăpânului meu, o doamnă pe care o respect profund. Și asta-i tot.

- Nu e tot! strigă ea cu pasiune. Minți!

- Bine, mint, strigă el. Sunt lucruri despre care e mai bine să minți. Fie. Dar între noi nu poate fi nimic.

- Nimic? Nimic?! Privește-mă, Roderick, și spune-mi că între noi nu e nimic.

El se întoarse, ca și cum n-ar fi putut îndura să se uite la ea. Nici dacă ar fi văzut o fantomă nu și-ar fi ferit așa ochii.

- Privește-mă! îl înfruntă ea. *Privește-mă!*

El se întoarse încet către ea, ca hipnotizat. Era foarte răvășit. Ca sub o vrajă, se aplecă spre ea până când buzele lui aproape le atinseră pe ale ei. Louisa îi simți respirația lungă, tremurătoare, ca și cum ar fi încercat să se împotrivească unei ispite peste puterile lui.

- Roderick, șopti ea, *Roderick...*

Dar cuvintele rupseră vraja. El îi dădu drumul încet, ca trezit dintr-un vis. Făcu un pas înapoi și îi privi rochia scumpă, ca și când o vedea pentru prima oară. Louisa aproape își ieși din minți când văzu detașarea de pe chipul lui.

- Cred că ar trebui să plecați, domnișoară Hatton. Și să nu mai veniți niciodată aici noaptea. Nu se... nu se cuvine.

Louisa își acoperi gura cu mâinile.

- Roderick, șopti ea cu durere.

- Noapte bună, domnișoară!

Louisa îi întoarse spatele și fugi. Lacrimile îi inundară fața în timp ce alerga spre casă și, mai târziu, sus, în camera ei, se trânti pe pat și plânse până la epuizare.

*

Întreg ținutul vuia. Lordul Westbridge trimisese invitațiile la bal. Toți știau că va fi cel mai mare și mai spectaculos eveniment care avusese vreodată loc în comitatul lor.

- I-a spus „bal de Crăciun“, remarcă lordul Hatton, dar bănuiesc că de fapt vrea să-și etaleze casa.

- *Papa*, trebuie neapărat să merg? întrebă cu disperare Louisa.

- Nu fi absurdă, copilă. Tu vei fi oaspetele de onoare.

- Vai, nu! Te rog, crede-mă, nu vreau să fiu. Ar părea că suntem prea... prea apropiați.

- Mă duci la exasperare, spuse mama ei. Cel mai bogat om din ținut îți dă atâta atenție, iar tu faci o scenă prostească.

- Nu văd ce legătură are averea lui cu asta, răspunse Louisa tristă. Cred că banii nu contează deloc.

- Asta pentru că ignori modul în care funcționează lumea, o apostrofă mama ei.

- Dacă aș iubi un bărbat, aș trăi fericită cu el și într-o colibă. Ca și tine, *maman*.

- Ca mine? Când m-am măritat eu cu cineva care trăia într-o colibă? făcu Lady Hatton îngrozită. Ce idee!

- Ai spus odată că ai fi locuit cu *papa* și într-o colibă, pentru că îl iubeai atât de mult.

Lady Hatton era atât de nervoasă, încât abia mai putea respira.

- Este timpul să încetezi cu aceste fantasme absurde!

- Dar chiar tu m-ai făcut să-mi dau seama că dragostea este mai importantă decât banii, se avântă Louisa. E asta o fantasmă absurdă? Nu mai crezi în ea?

Lady Hatton nu răspunse. Se uită doar urât la fiica ei și părăsi grăbită încăperea.

- *Papa!* îi ceru Louisa, înlăcrimată, ajutorul tatălui ei.

- Draga mea, o liniști el, oamenii spun astfel de lucruri, dar nimeni nu vrea să fie sărac. Banii sunt foarte importanți. De fapt... ei bine, crede-mă că banii sunt vitali.

Louisa se simți dintr-odată singură și dezolată. Nu cunoștea această nouă față a părinților ei. Era ca și când se transformaseră în cu totul și cu totul alte persoane sub privirile ei.

Trimise vorbă la grajduri că urma să meargă la plimbare în ziua aceea și se grăbi să-și îmbrace costumul de călărie.

Roderick o aștepta cu Firefly și cu propriul cal, înșeuat deja ca s-o poată însoți. Dar, în loc s-o ajute să încalece, arată spre o cutie.

- Priviți ce am găsit, spuse el, un pedestal. L-am așezat astfel încât să nu mai aveți nevoie de ajutorul meu când încălecați.

Era evident că încerca să păstreze distanța. Nu vru nici măcar s-o ajute să se așeze în șa, pentru că asta ar fi însemnat să o atingă.

Louisa știa că încerca s-o protejeze. Nu era bine să se atingă, nici măcar din greșală. Dar se întristă totuși și se simți mai singură ca niciodată.

Pe drum, își păstră distanța în spatele ei. În cele din urmă, ea încetini după un galop și-i făcu semn să se apropie.

- Nu sta departe de mine, Roderick, ești singurul cu care pot vorbi.

- Aș vrea să vă pot ajuta, domnișoară.

- Mă simt ca și cum mi s-ar fi întins o capcană și sunt împinsă încet-încet în ea. Mă zbat, dar degeaba. Parcă nu-mi mai recunosc părinții. Nu-i interesează decât lordul Westbridge și averea lui.

- Westbridge e un jucător înrăit, spuse vădit disprețuitor Roderick, renunțând la „lord“. Poate că tatăl dumneavoastră îi datorează bani.

- *Papa* a renunțat acum mulți ani la jocurile de noroc. În plus, tatăl meu mă iubește. N-ar fi făcut asta niciodată. Ce idee cumplită! Nu, e imposibil!

- Westbridge te vrea. Te-a vrut din prima clipă în care te-a văzut. Cunosc câțiva servitori de-ai lui care mi-au spus că vorbește despre tine într-un fel în care nici un gentleman n-ar trebui să vorbească despre o doamnă.

- În prima zi în care ne-am întâlnit ți-am spus că nimeni nu mă poate obliga să fac ceva ce nu-mi

doresc, îi aminti Louisa. Iar tu ai răspuns că îți dorești să gândești mereu așa. Ce-ai vrut să spui?

- Doar că viața e grea pentru o fată pe care nu are cine să o protejeze.

Altădată, Louisa ar fi spus că tatăl ei o va proteja. Acum însă întrebă:

- Dar mă vei proteja tu, Roderick?

El își puse pentru o clipă mâna peste mâna ei.

- Cu tot ce-mi va sta în putere, spuse el serios. Crede-mă, voi fi mereu alături de tine, chiar dacă tu nu vei ști.

Louisa îi luă mâna și-și mângâie obrazul cu ea. Se simți alinată. Dar cum era posibil? Roderick era doar un servitor. Apoi înțelese deodată că nu conta felul în care un om era perceput din afară, ci ceea ce era înăuntrul lui. Unii stăpâni aveau suflet de servitor, iar unii servitori - suflet de stăpân. Roderick nu era un bărbat umil, ci un bărbat adevărat, puternic și cu autoritate. Inima ei văzuse toate acestea încă de la început.

Apoi el îi spuse calm:

- Cred ar fi cel mai bine dacă nu ai mai veni noaptea la grajduri.

- Nu vrei să mă vezi? întrebă ea deznădăjduită.

- Nu noaptea. Este periculos pentru tine, nu înțelegi? Dacă ar afla cineva, reputația ta ar fi compromisă.

- Și lordul Westbridge nu m-ar mai vrea de soție! strigă ea inspirată. Asta-i soluția! Atunci e foarte bine să mă compromit!

- Vorbești ca un copil, spuse Roderick cu severitate în glas. Crezi că aș putea face ceva care să te expună pericolului?

- Dar dacă...

- Am spus nu, o întrerupse el ferm.

Ea îl privi mută de uimire. Apoi el îi luă mâna.

- Nu mă gândesc decât la tine, spuse blând.
Am promis să te apăr.

Contemplă o clipă imaginea mâinii ei într-a lui, apoi îi dădu drumul.

- Iar asta a fost ultima oară când te-am atins în felul acesta. Acum am să te duc acasă.

Louisa îl urmă în tăcere.

*

Crăciunul se apropia. Toate magazinele erau pline de decorații strălucitoare. Cetina atârna deasupra ușilor. Tabloul era tare vesel, și Louisa își recăpătă o parte din buna dispoziție.

Nu se putea ca marile ei temeri să se adeverească. Era o neînțelegere. Nimeni nu ar fi putut-o obliga să se mărite cu Westbridge dacă ea nu voia. Dar nimic nu îl clinti pe Roderick din decizia pe care o luase. Păstra o atitudine reținută, comportându-se cu ea ca un grăjdar și nimic mai mult. Louisa călărea zilnic doar pentru a fi cu el. Plimbările acestea o făceau să strălucească de fericire, dar în același timp îi sfâșiau sufletul.

Louisa nu mai îndrăznea să amintească de sentimentul care creștea tot mai mult între ei de teamă să nu-l îndepărteze. Dar uneori ridica privirea suficient de repede pentru a-l surprinde cum se uita la ea. Atunci îi vedea tot sufletul în oglinda ochilor și știa că și el simțea o mie de emoții pe care nu putea să i le mărturisească.

Alte dăți, îl puneă să o ducă în sat cu trăsura pentru cumpărăturile de sărbători. Arabelle îi însoțea adesea, dar de obicei dispărea pentru o oră. Louisa era bucuroasă, fiindcă astfel putea să petreacă

puțin timp singură cu Roderick, deși se simțea puțin vinovată că-și neglija prietena.

Arabelle însă părea foarte încântată să fie lăsată de capul ei. O dată, Louisa o surprinse de departe vorbind cu Simon, fiul vicarului.

În acea seară, în timp ce se îmbrăcau pentru cină, Louisa începu să o tachineze:

- Mă tem că nu e o partidă bună pentru tine, draga mea prietenă. N-are poziție și, mai ales, n-are avere.

- Știu, răspuse Arabelle cu voce scăzută.

- Am pomenit de asta numai pentru că știi ce crezi tu despre căsătorie, că ar trebui să fie un aranjament rațional... Arabelle, ce faci, plângi?

- Nu mă pot abține, suspină prietena ei, ne iubim atât de mult, dar nu avem nici o speranță!

- Tu și Simon? Povestește-mi tot, Arabelle!

- Ne-am iubit din prima clipă. Când am dansat a fost ca un vis. Înțeleg acum câtă dreptate ai. Când ești îndrăgostit, nimic altceva nu mai contează. Dar părinții mei vor pe cineva bogat pentru mine și știu că nu și-ar da binecuvântarea. Și eu îmi doream un bărbat bogat, începu ea să râdă printre lacrimi. Însă inima mea l-a ales pe cel mai sărac bărbat din lume și nu mai pot trăi fără el. Spune, Louisa, nu ți se pare cea mai cumplită ironie?

Se îmbrățișară, râzând și plângând de bucurie și de deznădejde. Louisa se simți mai apropiată de prietena ei ca niciodată, acum că Arabelle cunoscuse și ea bucuria dumnezeiască a unei iubiri pătimașe și spaima că, în cele din urmă, speranța i-ar putea fi zădărnicită.

Coborâra la cină. Fu o seară tăcută în patru și toată lumea răsuflă ușurată când Lady Hatton declară masa încheiată.

Când fu sigură că părinții ei se duseseră la culcare, Louisa îmbracă o pelerină și porni în grabă spre grajduri. Indiferent de ce spusese Roderick, trebuia să-l vadă între patru ochi. Nu-i mai era de ajuns să fie alături de el doar în public, când trebuia să-și cenzureze fiecare privire și fiecare gest.

Nu era nici urmă de Roderick la grajduri, dar ea știa că el doarme în podul de deasupra. Suind scara, se trezi că ajunsese într-o cameră înghesuită și ponosită. La lumina lunii nu observă decât o masă și un scaun, un scrin vechi cu sertare, pe care erau o farfurie și o cană, și un pat îngust de fier care părea tare și incomod.

Roderick dormea, învelit cu o singură pătură pe care și-o strânsese bine în jur în încercarea zadarnică de a alunga frigul. Louisa se simți rușinată gândindu-se la dormitorul ei luxos cu un șemineu imens.

„Trebuie să fie obosit“, se gândi ea, „dacă s-a culcat așa devreme“. În timp ce ea mâncase la căldură în salonul confortabil, el terminase o zi de muncă grea cu o masă meschină și, probabil, se prăbușise în pat.

Era cu fața spre ea și, scăldat în lumina argintie care pătrundea pe fereastră, ea putu vedea că somnul îi îndepărtase orice umbră de pe chip.

Se lăsă în genunchi lângă el și-l privi cu un fel de bucurie dulce-amară. În acest moment neprețuit nu mai erau doamnă și servitor. Era pur și simplu o femeie care-l privea pe bărbatul ce pusese stăpânire pe inima ei. Orice avea să se întâmple, momentul acela va fi mereu unic.

-Cum de te iubesc? murmură ea. Și totuși te iubesc.

Respirația ei îi atinse obrazul, și Roderick se deșteptă. Deschise ochii și se trezi privind drept într-ai ei. O vreme nu se mișcă, apoi spuse cu voce liniștită:

- Ești aici cu adevărat sau ești tot un vis apărut să mă chinuie?

- Sunt aici. Nu mă recunoști?

- *Louisa...*, spuse el stins.

În clipa următoare o trase spre el. Brusc, buzele lui se lipiră de ale ei în sărutul după care Louisa tânjise atâta timp. Era în brațele lui, simțindu-l cum o strânge la piept, știind că de data aceasta nu i se mai putuse împotrivi și că nimic altceva nu mai conta.

- Poate săruta așa un vis? întrebă ea veselă.

- Al meu da, oftă el. În vise, mă săruți mereu.

- Cum? Așa... și așa... și așa?

- Da, zâmbi el, sorbind-o din priviri. Exact așa. Dar când mă trezesc sunt mereu singur.

- Nu vei mai fi niciodată singur, îi făgădui ea. Dacă mă iubești.

- Te iubesc. M-am împotrivit din răspuțeri, dar te iubesc. N-am nici un drept să te iubesc, dar n-am ce face, nu mă pot împiedica.

Inima ei deborda de fericire. Aceasta era dragostea la care visase dintotdeauna. Ce conta că vor fi săraci, atâta vreme cât inimile lor erau împreună?

Dar deodată îl simți încordat. El se ridică și o împinse la o parte.

- Nu, gemu, ce fac? Am jurat că nu se va mai întâmpla.

- Dar lucrurile s-au schimbat, nu vezi, strigă Louisa pătimașă.

- Dacă cineva te-ar găsi aici, scandalul ți-ar face prea mult rău, îi spuse el, apucând-o de umeri.

Trebuie să pleci chiar acum. Întoarce-te, să mă pot îmbrăca.

Ea fugi la fereastră, aproape plângând de disperare și dezamăgire. În scurt timp el fu îmbrăcat, și Louisa se putu întoarce. El văzu cât era de răvășită și o luă blând în brațe.

- E greu pentru tine să înțelegi, iubito. Pentru tine lumea e simplă. Ne iubim, și asta înseamnă totul pentru tine.

- Dar ar trebui să însemne totul, susținu ea. Ai spus că mă iubești.

- Te iubesc. Cum aș putea să nu te iubesc, când ești așa plină de viață și de pasiune, așa de tânără și de frumoasă și mă onorezi cu iubirea ta...

- Nu vorbi ca un servitor! îi spuse ea mândră. Ești mai mult de-atât.

- N-am spus-o ca un servitor, ci ca un bărbat care îți este profund recunoscător pentru ceea ce îi oferi. Și de-aș fi fost împăratul întregii lumi, tot m-aș fi plecat cu recunoștință în fața ta. Să dea Domnul ca într-o bună zi să pot spune toate astea deschis. Dar în momentul acesta sunt un servitor care nu-ți poate oferi nimic.

- Și când va fi acea zi? întrebă ea, dar, văzându-l că se schimbă la față, strigă: Nu! *Trebuie* să vină și ziua aceea! *Trebuie!* Nu-mi cere să-mi închipui viața fără tine!

- Încearcă să ai încredere în mine! Sunt lucruri pe care trebuie să ți le spun, dar nu acum. Ar fi prea periculos. Sărută-mă, iubito, și visul nostru se va sfârși deocamdată.

- Dar nu pentru totdeauna, imploră ea. Vom găsi o cale...

- Vom găsi, se învoi el. Sărută-mă!

Se sărutară iarăși și iarăși, până ce el spuse:

- Trebuie să te duc înapoi, iubito, cât încă mai am puterea să-ți dau drumul.

În drum spre casă îi ajunse un sunet slab, minunat.

- Sunt copiii. Cântă colinde.

Se opriă în noaptea înstelată, ascultând vocile dulci.

- Ce voci pure și inocente! medită Louisa. Dacă ar ști cum e lumea cu adevărat!...

Cu doar puțin timp în urmă revenise în Anglia, crezând că se întoarce într-un loc fericit dintr-o lume bună. Acum începea să înțeleagă partea urâtă a vieții. „Dar nu mă voi speria“, își spuse.

Apoi simți ceva căzându-i ușor pe cap.

- Zăpadă, spuse Roderick, prima zăpadă de Crăciun.

Louisa întinse mâna și privi cu uimire fulgii care cădeau și apoi dispăreau în palma ei.

- Trebuie să intri, o să răcești, o sfătui Roderick.

- Nu, aș vrea să mai stau puțin. Doamne! Este așa de frumos!

- Mergi înăuntru, îi porunci el.

Louisa se supuse. Nu i se mai părea ciudat să i se supună.

capitolul 5

Curând, ziua de care Louisa se temuse atâta veni – ziua balului de la Cranford. Se rugase în fiecare noapte să se întâmple ceva care s-o salveze de chinul de a-l revedea pe lordul Westbridge.

Era mai hotărâtă ca niciodată să-l refuze, dar, în același timp, simțea și hotărârea tot mai acerbă a părinților ei de a pune la cale această căsătorie.

Rugăciunile nu-i fură ascultate, și, în seara balului, trebui să accepte să fie îmbrăcată sub supravegherea și indicațiile mamei ei în cea mai fină rochie pe care o purtase vreodată, din satin bleu, brodată cu stele argintii. Pantofi argintii îi încălțau picioarele elegante, iar panglici argintii se răsuceau printre buclele ei strălucitoare. În jurul gâtului purta aceleași perle ale familiei.

Lady Hatton arăta splendid într-o rochie de culoarea vinului roșu. Louisa se încruntă când observă granatele pe care le purta mama ei

– Cred că-ți trebuie să-ți porți rubinele la rochia asta, *maman*.

– Nu-mi mai amintesc exact unde le-am pus.

– Dar cu siguranța servitoarea ta...

– Draga mea, ce atâta tam-tam? Nu mă alege nimeni pe mine. Toate privirile vor fi asupra ta. Hai, grăbește-te! Trebuie să mergem.

Trăsura aștepta. Roderick deschise ceremonios ușa și îi ajută să urce pe lordul și pe Lady Hatton, apoi pe Arabelle. Când Louisa îi dădu mâna, mantia, care-i era prinsă ușor pe umeri, alunecă.

Roderick o ridică și i-o așeză la loc pe umeri. Încercă să evite să o atingă, însă ea îi simți căldura mâinilor, iar, când îl privi, ghici în ochii lui ceva ce-i făcu inima să tresalte.

Era o noapte senină și strălucitoare, rece, dar frumoasă. Stelele sclipeau ca niște diamante pe cer, iar luna învăluia peisajul înzăpezit într-o lumină argintie. Se apropiau tot mai mult și, în fața lor, conacul Cranford se înalță în toată imensitatea lui. Din fiecare fereastră și ușă țâșneau lumini strălucitoare, iar trăsurile ocupau drumul într-un șir parcă fără sfârșit, aducând cu ele sute de oaspeți.

- Toată lumea va veni, spuse mama Louisei, absolut toată lumea.

Clădirea strălucea frumos decorată. Holul principal era dominat de cel mai mare brad pe care Louisa îl văzuse în viața ei. Vârful ajungea până la tavan. Era împodobit cu betea și globuri strălucitoare. La poalele lui era un morman de cadouri.

Valeți dichisiți fuseseră puși la dispoziția oaspeților, ca să-i ajunte cu pelerinele. Lord Westbridge însuși luă mantia Louisei, iar atingerea vicleană a degetelor lui pe gâtul ei o cutremură.

- Abia acum casa mea este perfectă, spuse el cu vocea lui neplăcută. Tu o desăvârșești.

- Sunteți prea bun, domnul meu, răspunse Louisa cu o voce tremurătoare. Dar casa domniei voastre nu are nevoie de mine pentru a fi perfectă.

- „Domnia voastră“? râse el, luând-o de mână. Cât de protocolar! Aș prefera să-mi spui George, încântătoarea mea Louisa.

- Iar eu aș prefera să-mi spuneți „domnișoara Hatton“, replică ea înfruntându-i privirea.

El râse.

- Ești de modă veche. Încântător! Dar nu-i nimic, nu m-am supărat. Pentru început, îmi place că dai dovadă de bună cuviință.

Louisa se împurpură, dar nu avea cum să se salveze. Părinții ei îi priveau zâmbind. Și alți oaspeți îi priveau. Toate domnișoarele de măritat din familiile mai de vază ale ținutului se uitau la ea cu invidie. Ar fi vrut să primească ele toată acea atenție din partea celui mai înstărit om din comitat și o considerau pe Louisa extrem de norocoasă.

Dar pe ea nu o interesau câtuși de puțin lordul Wesbridge și fabulosul lui conac. Se gândea numai la Roderick. Unde era oare acum? Jurase că o va proteja, dar nu putea face nimic împotriva puternicului Westbridge în propria lui casă. Începu să creadă că fusese o naivitate să se bazeze pe el. Era sigură că și-ar fi dat toată silința, dar ce i-ar fi putut face un grăjdar unui om atât de puternic cum era lordul?

Oaspeții se plimbau ca la muzeu prin camerele proaspăt amenajate și oriunde se uitau, rămâneau muți de uimire.

Sala de bal era împodobită cu crengi de brad, trandafiri și mătase roz aranjate în ghirlande. În spate, orchestra își acorda instrumentele. Era evident că nu fuseseră precupețite nici un efort și nici o cheltuială.

Sosi și clipa să înceapă dansul.

- Îmi faceți onoarea să-mi acordați primul vals? o invită lordul. Tonul vocii lui dovedea cu prisosință că nu concepea un refuz.

Ea îi dădu tăcută mâna și-l lăsă să o conducă în centrul sălii.

- Dă-mi voie să îți mărturisesc că ești cea mai frumoasă femeie de aici, o complimentă el în timp ce dansau.

- Mulțumesc, dar mi-aș fi dorit să nu mă puneți atât de mult în lumină.

- De ce nu? Toată lumea de aici îmi cunoaște intențiile. Și tu la fel.

Louisa și-ar fi dorit să nu-l mai audă vorbind astfel. Se simțea îngrozitor în brațele lui.

- Abia dacă mă cunoașteți, spuse ea, ne-am întâlnit numai de două ori.

- O dată a fost de ajuns. Când îmi doresc ceva nu stau prea mult pe gânduri. Iar pe tine te vreau și te voi avea. Poate că voi anunța logodna noastră chiar în seara asta.

- Fără consimțământul meu? se revoltă ea cu ochii scânteind.

- O să spui da și amândoi știm asta. Altfel...

Ea nu-l lăsă să termine:

- Dacă anunțați logodna, refuz și plec imediat. Vă voi face să păreți un caraghios.

Ochii lui Westbridge se umplură de furie.

- Dacă faci așa ceva, o să am grijă să-ți pară foarte rău. Bun atunci, vom mai juca jocul ăsta o vreme. Răzbunarea îmi va fi mai dulce la sfârșit.

- Nu mă strângeți așa, se rugă ea.

- Îmi place să te țin aproape, și fac întotdeauna ce-mi place. Dar iată că dansul se încheie.

El se îndepărtă, iar în următoarea oră își îndeplini obligația de gazdă de a dansa cu invitatele. Louisa încercă să-și revină. O invitară la dans mulți tineri. Ea acceptă, deși nu-și dorea să danseze cu nici unul. Voia să danseze cu Roderick, bărbatul pe care-l iubea. Dar începea să se teamă că iubirea lor n-avea nici o șansă.

Reverendul Lightly era și el prezent împreună cu familia. Louisa îi privi pe Simon și Arabelle salutându-se politicos, de frică să nu-și trădeze secretul. Dar, când dansau, iubirea părea că radiază din ei, i se păru Louisei. Își privea prietena, care considerase cândva căsătoria un aranjament materialist, dar care acum era gata să renunțe la orice de dragul sentimentelor.

Când iubești cu adevărat, te schimbi. Nimic nu mai contează. Iar dragostea avea s-o schimbe și pe ea, așa cum o schimbase pe Arabelle.

Dansă până când obosi, până când își dori ca noaptea să se termine. Dacă le-ar fi putut spune părinților ei cât de necuviincios îi vorbise Westbridge și ar fi fost sigură că ei îl vor opri! Dar înțelesese că nu se putea baza pe ajutorul lor.

În sfârșit, dansatorii oboseți se retraseră din mijlocul încăperii. La cererea lordului, toată lumea se strânse în jurul bradului.

- Fiecare dintre dumneavoastră are câte un cadou de Crăciun, spuse el.

Valeții începură să împartă pachete colorate. Louisa își privi părinții care-și deschideau cadourile. Lordul Hatton primise o cutie de trabucuri din aur masiv. Apoi Lady Hatton deschise pachetul ei și Louisa își înăbuși un strigăt. Într-o cutie de bijuterii se afla colierul de rubine pe care mama ei îl „pierduse“. Fu ca și cum un fulger lumineă brusc un peisaj de coșmar. Grajdurile goale, dispariția servitorilor, bijuteriile lipsă. Mama ei fusese nevoită să-și vândă colierul, iar Westbridge i-l azvârli înapoi ca pe o dovadă a puterii sale.

- Și acum darul meu pentru tine, domnișoară Hatton.

Lordul îi puse în palme o cutie mare și plată de bijuterii. Louisa o primi șovăitoare. Ar fi vrut să refuze, dar nu putea în fața atâtor oameni. O deschise și se îngrozi. Un colier opulent, strălucitor de diamante se răsfața pe catifeaua neagră. Trebuie să fi costat cât un regat. Cei din jur rămăseseră înmărmuriți.

- Eu... nu pot accepta, se bâlbâi ea, este mult prea scump.

- Banii nu trebuie precupețiți atunci când vrei să ajungi la inima cuiva, dădu din umeri lordul. Acceptă cadoul ca pe o dovadă a devotamentului și a respectului meu.

Vorbele-i erau mieroase, dar strălucirea sălbatică din privirea lui arăta că abia aștepta ziua în care avea să-și impună voința asupra ei.

- *Maman! Papa!* le ceru Louisa ajutorul.

- Un dar foarte draguț, se entuziasmă mama ei. Nu te mai agita atâta, draga mea! Ar fi o dovadă de proastă creștere.

- Și aș putea avea plăcerea de a o vedea pe domnișoara Hatton purtând acest colier? întrebă iarăși mios Westbridge.

Mama îi scoase Louisei perlele de la gât. Și, în timp ce-i atârna neprețuita povară de diamante în loc, fata se simți ca un miel gata să fie sacrificat.

- Este o oglindă în cealaltă cameră, spuse lordul. Permite-mi să te însoțesc ca să vezi cât de minunat arăți.

O apucă de încheietura mâinii și o trase spre ușă. Louisa nu se putu împotrivi.

Când ajunseră în mica antecameră, fata din oglindă o privi cu ochi goliți de orice expresie. Lordul Westbridge stătea în spatele ei, zâmbind satisfăcut.

- Mulțumesc, spuse ea, acum cred că ar trebui să ne întoarcem.

- Nu chiar atât de repede. Te-am răsfățat cu o avere. Cu siguranță că-mi poți oferi câteva minute. Vreau să-ți mai arăt câte ceva în casa asta, spuse el, trăgându-i brațul și conducând-o afară pe ușa din celălalt capăt al încăperii. Știai că, înainte de a deveni conac, clădirea a fost o mănăstire?

- Da, șopti ea aproape leșinată.

- Desigur, locul e împânzit de cotloane și intrânduri care ascund scări secrete. Avem chiar și o fantomă, pe care valetul meu jură că ar fi văzut-o.

- Am... am auzit de fantomă. Se spune că ar fi un călugăr decapitat, zise ea.

- Poate, dar se pare că e îngrozitor de vorbăreață. Am auzit că, atunci când îți strigă numele, înnebunești de frică. Se pare că-i place să umble chiar pe aici.

- Vă rog, nu vreau să merg mai departe.

- Aproape am ajuns, spuse el, ignorându-i cererea.

O conduse spre o altă ușă, pe care o închise în urma lor. Apoi încuie și se rezemă de ușă.

- Acum putem vorbi un pic, spuse el.

- Nu, vreau să mă întorc la părinții mei.

- Vei pleca atunci când îți voi da eu voie. Nimeni nu va fi mirat că ne-am furișat afară din salon. E firesc ca doi logodnici să vrea să fie singuri.

- Dar nu suntem logodiți! țipă ea.

- Vom fi, după ce te voi fi reținut aici suficient de mult. Asta dacă nu cumva vrei un scandal pe care n-ai să-l uiți în veci.

Louisa se dădu câțiva pași în spate. Westbridge era respingător. Se uită în jur cu disperare,

căutând un mod de a evada. Dar nu văzu decât o ușă. Pe care el o zăvorâse.

- Nu! țipă ea în timp ce Westbridge se apropia încet.

Îngrozită, Louisa își dădu seama în ce cursă intrase. De ce fusese atât de naivă, încât să-l lase să o păcălească așa? O ademenise, iar dacă mai rămânea multă vreme singură cu el, avea să fie obligată să se mărite.

- Ai făcut asta înadins! urlă indignată. Ca să mă compromiți.

- Să spunem mai degrabă că nu-mi place să pierd timpul. N-am de gând să stau după mofturile unei fetișcane. Amândoi știm care va fi răspunsul tău la final.

- Nu, nu mă poți obliga! spuse Louisa, trăgându-se înapoi.

El venea spre ea, rânjind cu cruzime.

- Îmi place o mână năvășă, mârâi el. Cu cât te împotrivești mai tare, cu atât ne va plăcea mai mult amândurora.

- Cum poți să mă vrei de nevastă, când știi cât de mult te urăsc?

- Dar, draga mea prostuță, asta e partea cea mai frumoasă. Am știut că nu-ți plac de prima oară când ne-am văzut. Ai încercat să fii politicoasă, dar se vedea foarte clar pe fața ta ce simțeai. Atunci am hotărât că trebuie să te am, râse el.

- Mă vrei pentru că nu te plac? făcu ea uimită. Nu-i venea să creadă că o asemenea perversiune era posibilă.

- Desigur. Femeile abordabile sunt plictisitoare. Tu, în schimb, n-o să mă plictisești niciodată, pentru că niciodată n-o să mă vrei. Dar, pe toți dumnezeii, mi te vei supune, doamnă! Asta ți-o promit.

Mă disprețuiești, dar nu vei reuși să fugi de mine. Te poți lupta și te poți împotrivi, dar, în cele din urmă, vei ceda. Vei fi a mea. Mi-ai aparținut încă de când am decis că te vreau.

- Nu-ți aparțin, replică ea înflăcărată. Și nu-ți voi aparține niciodată!

- Minunat! Absolut minunat! Exact cum îmi place.

- Ești nebun!

Rânjetul lui era cumplit.

- Să zicem că am gusturi mai ciudate, pe care tu le satisfaci cum nici o altă femeie n-a mai făcut-o până acum. Dar gata cu vorba!

Ajunsesese în dreptul ei. Louisa își ridică mâna pentru a se apăra. El râse și o prinse de talie. Îngrozită, ea renunță pentru prima oară la bunele maniere și își înfipse dinții în mâna lui. Westbridge urlă de durere. Louisa profită de moment și fugi pe lângă el, descuie ușa și evadă. Răgetul lui plin de furie o făcu să alerge și mai tare. O luă pe un coridor, trecu de niște uși, apoi prin altele și altele. Se rătăci. Nu mai știa unde se află și încotro să o ia. Știa numai că trebuia să fugă de Westbridge.

Se opri într-o galerie lungă și pustie și ascultă cu atenție să vadă dacă lordul era pe urmele ei, dar auzi doar, slab, sunetul muzicii. Galeria se afla lângă sala de bal. Pe geam, Louisa putu vedea cuplurile plutind în pas de dans pe muzica orchestrei. Dacă s-ar fi putut întoarce sub luminile balului, în loc să fie nevoită să stea în locul acela, singură și pierdută!

- Louisa!

Fata aproape țipă când își auzi numele șoptit din întuneric. Nu văzu pe nimeni, dar numele îi fu strigat din nou. Își aminti povestea călugărului

decapitat, care îi striga pe oameni, înnebunindu-i de frică.

- *Louisa!* se auzi iarăși vocea.

- Cine ești? strigă ea. Unde ești? Ah, Dumnezeule, ține-mă-n paza ta!

- Taci, sunt eu, șopti Roderick, apărând din întuneric. Nu-ți fie teama!

- Ah, Roderick! suspină ea, luându-l în brațe. Roderick! *Roderick!*

- M-am strecurat înăuntru pe o ușă dosnică, spusese el strângând-o la piept și afundându-și obrazul în părul ei, și am privit balul dintr-o galerie. Când ai plecat cu el, am găsit o cale de a vă urmări. Ți-am promis că voi fi mereu lângă tine, chiar dacă nu vei ști. Credeai că te-am părăsit?

- Nu cred că mă vei părăsi vreodată, oftă ea.

Dar apoi auzi un zgomot care o îngrozi.

- Vine, îngăimă ea.

Roderick o ascunse în umbră și rămaseră nemișcați, îmbrățișați în întuneric.

Ușa se izbi de perete, și Westbridge apăru în prag, înnebunit de furie.

- Nu poți fugi de mine! tună el. Încetează cu prostiile astea imediat!

Roderick o strânse și mai tare în brațe. Ea își ținea răsufierea, simțindu-și bătăile inimii la unison cu ale lui.

Westbridge înaintă cu pași mari în galerie. Preț de o clipă îngrozitoare, Louisa crezu că avea să caute în întuneric. Dar, într-un târziu, lordul păru convins că nu era nimeni acolo.

- Deci ai luat-o pe partea cealaltă, își spuse el. Foarte bine, o să te găsesc acolo. Și atunci va fi vai de tine! continuă, ieșind pe unde venise și trântind ușa în urma lui.

- Ești în siguranță acum, îi spuse Roderick. Crede că ai luat-o spre aripa de vest. E un labirint de coridoare acolo. Te va căuta o vreme.

- A încercat să mă compromită.

- Știu. Lasă-l să se îndepărteze și apoi te poți întoarce la bal.

- Oamenii trebuie să fi observat că am dispărut. Vor crede că ... Oh, îngrozitor!

- Nu-ți face griji. Mă ocup eu de asta.

- Când mă gândesc că ai fost tot timpul aici, în galerie, veghind asupra mea...

- Nu mi-am luat ochii de la tine. Erai cea mai frumoasă femeie din încăpere și dansai cu atâta grație.

- N-am vrut să dansez cu nimeni. Aș fi vrut... Louisa ezită înainte de a adăuga: Aș fi vrut să dansez cu tine.

- Și eu aș fi vrut. De fiecare dată când un bărbat pune mâna pe tine, îmi doresc să fiu eu în locul lui, deși știu că nu am dreptul nici măcar să mă gândesc la așa ceva.

O prinse de talie. Orchestra cânta un vals lent. În clipa următoare, Louisa se legăna în brațele lui. Unde învățase un grăjdar să valseze așa de elegant? Pașii lui erau în perfectă armonie cu ai ei, o conducea cu delicatețe, dar ferm. Louisa avea impresia că dansau printre stele. Și-ar fi dorit ca acel moment să dureze o veșnicie. Dansul lor era atât de armonios, de parcă Roderick ar fi fost jumătatea ei, rânduită de Dumnezeu. Muzica se opri.

- Te duc înapoi acum, spuse el amețit.

- Nu, îl rugă ea. Încă un dans. Doar unul.

Muzica începu din nou. Roderick o ținea aproape, iar ea nu-și desprindea privirea de a lui. Simțea

că pereții și tavanul se topiseră. Nu mai exista nici o altă realitate în afară de ei doi, împreună.

- Roderick, suspină ea.

- Sunt aici, iubito, nu te teme.

Inima ei repetă: „iubito, iubito...“. Și el era iubitul ei. Trăia iubirea la care sperase, după care tânjise. Nu va exista niciodată vreun alt bărbat în viața ei. Numai Roderick. Muzica se opri, dar ei nu băgară de seamă. Dansau în continuare îmbrățișați. Roderick se aplecă încet spre ea și o sărută, și Louisa știu că aceasta era clipa pe care o așteptase toată viața. Atingerea buzelor lui era ușoară ca un fulg și totuși transmitea o plăcere nebună, pasională, ca și cum fiecare părticică a inimii, sufletului și minții ei se trezea dintr-un somn adânc. Părea că lumea încremenise și timpul se oprise în loc. Nu mai existau decât bătăile inimii ei. Numai acest bărbat. Numai această iubire desăvârșită.

- Hai să plecăm de aici! Nu trebuie să ne găsească împreună, șopti el șovăielnic.

- Nu-mi pasă, exclamă ea nepăsătoare.

- Iubito, nu vreau ca din cauza mea să iasă un scandal. Grăbește-te!

- Dar cum mă voi putea întoarce la bal fără ca el să mă vadă?

- Există pasaje secrete în casa asta pe care el nu le știe.

- Dar tu de unde...? Ah, da, ai lucrat aici.

- Cunoasc această casă mai bine decât o va cunoaște el vreodată, zâmbi Roderick.

O trase îndărăt în umbra galeriei și aprinse o lumânare aflată pe o măsuță joasă. La lumina ei, Louisa îl văzu pipăind de-a lungul panourilor din stejar până când auzi un declic și o ușă secretă se deschise cu zgomot. Luând-o de mână, Roderick

o conduse în coridorul ascuns. Ținea lumânarea deasupra, luminând calea, dar Louisei toate pasajele îi păreau la fel. În cele din urmă, ajunseră la o altă ușă. Roderick o deschise ușor și privi afară.

- Pe aici poți ajunge în salon. Du-te repede, până nu te vede cineva. Încearcă să te amesteci în mulțime fără să fii observată.

- Și Westbridge?

Roderick zâmbi răutăcios, ca un băiețel care plănuia să facă o boacăină.

- Lasă-l pe nemernicul ăla în seama mea. O să-i dau o lecție pe care n-o s-o uite.

Așa cum îi spusese el, în holul unde se pomeniseră nu era nimeni. Două uși duble impozante dădeau în salon. Louisa se strecură pe una din ele, fără a fi observată. Se îndreptă spre mama ei, care stătea pe o canapea împreună cu alte doamne mai în vârstă.

- O, aici erai! Dar unde e lordul Westbridge?

- Nu știu, spuse adevărul Louisa. Mă tem că ne-am pierdut unul de altul.

- Dar cum de s-a întâmplat așa ceva?

- E o casă mare și întortocheată.

În clipa aceea apăru un tânăr care o invită să danseze.

- Cred că dansul acesta era rezervat lordului, interveni Lady Hatton.

- Dar, *maman*, lordul lipsește.

Louisa se îndepărtă alături de partenerul ei. Cu cât o vedea mai multă lume, cu atât mai bine. În felul acesta, nimeni nu ar fi putut comenta că fusese singură cu Westbridge. Așa că, după primul partener, urmară alți doi. Timpul trecea, și lordul era tot dispărut. La ce se referise Roderick când

spusese că-i va da o lecție? Oaspeții începură să observe că gazda lor lipsea de cam multă vreme.

- Sigur s-a întâmplat ceva îngrozitor, spuse mama ei. Lordul nu ar fi plecat pur și simplu de la propriul bal.

Louisa observă un valet apropiindu-se de unul și șoptindu-i ceva la ureche. Cei doi se priviră îngrijorați.

- Ce se întâmplă? se interesă Lord Hatton.

- Cineva a auzit un zgomot înfricoșător la etaj, spuse unul dintre valeți, făcând o plecăciune.

- Mai bine am merge să vedem, sugeră Hatton.

Ceilalți invitați înțeleseseră deja că ceva nu era în regulă și se îmbulziră toți în urma servitorului, pe scara largă. Urcară până ajunseră în partea superioară a casei, care era încă în renovare. Aici se auzeau clar izbituri și strigăte. Părea că vin de dincolo de un zid.

- Cine-i acolo? strigă servitorul.

- Scoate-mă de aici! se auzi un strigăt înăbușit.

- Dar unde sunteți, stăpâne, nu văd nici o intrare?

- *Scoate-mă imediat de aici, prostule!* țipă lordul.

Dură ceva până când valetul găsi ușa secretă, căci lordul era prea orbit de furie pentru a-l putea ghida. În sfârșit, deschiseră ușa.

Acum Louisa pricepu ce voise Roderick să zică. Westbridge era plin de praf și de pânze de păianjen. Murdăria îi stricase costumul scump, iar praful i se scutura din păr, intrându-i în ochi. Încercând să-l îndepărteze, nu reușise decât să se mânjească pe față.

Strânși în jurul lui, oamenii încercau să-și stăpânească uimirea. Chiar și așa, se auziră câteva chicoteli. Lordul părea gata să facă moarte de om.

- Stăpâne..., îngăimă valetul.

- Piei din fața mea, neghiobule! Pentru ce i-ai adus pe toți aici?

Westbridge căută cu privirea prin mulțime, până când dădu de Louisa, care încerca să-și stăpânească râsul. Își dădu seama că îl văzuse și ea cu înfățișarea aceea caraghioasă. Iar Louisa își spuse că nu mai văzuse atâta ură în privirea cuiva.

- S-a făcut târziu, spuse Lady Hatton. E timpul să plecăm.

Apoi se adresă politicoasă lordului:

- Vă mulțumim mult pentru această petrecere minunată.

Ceilalți invitați își recăpătară și ei cumpătul și încercară să se comporte natural, deși gazda lor arăta ca un coșar și îi ura din răspuțeri că îl vedeau astfel.

Lady Hatton își ținu firea până afară, când se sprijini afectată de brațul soțului.

- Ce situație îngrozitoare! gemu ea. Tocmai când totul mergea așa de bine...

- Vă simțiți bine? se interesă Roderick, ajutând-o să urce în trăsură.

- Maman suferă de nervi, îi explică Louisa. Săracul lord Westbridge a rămas închis într-o cameră secretă.

Roderick nu schiță nici un gest, nici un mușchi nu i se mișcă pe față.

- Îmi pare rău să aud asta, spuse, sper că domnia sa nu a fost rănit.

- Deloc. Doar că s-a murdărit destul de rău. A fost o priveliște teribilă, spuse Louisa privind-l.

- Cum spuneți dumneavoastră, domnișoară.

Tot drumul până acasă, Louisa și Arabelle avură grijă de Lady Hatton.

- Cum de s-a putut întâmpla un lucru atât de îngrozitor? scâncea ea. Bietul om! Atât de umilitor!

- A fost umilitor, așa-i? întări Louisa. Și toată lumea era de față! Folosește sărurile mele, *maman*.

Lordul Hatton era mai puțin afectat.

- Pe toți sfinții, ce priveliște! N-aș fi vrut s-o ratez pentru nimic în lume.

- Frederick! i-o tăie Lady Hatton. Am impresia că uiți.

- Ce? Poftim? A, da! Ei bine, dragă, nu s-a întâmplat nimic grav. Și la urma urmei, n-a fost vina Louisei.

Louisa stătu cu mama ei până când aceasta se retrase în dormitor. Dar, de îndată ce putu, fata se strecură afară din casă și alergă spre grajduri.

- Ah, Roderick, cât ești de isteț! Cum ai reușit?

- N-a fost greu. L-am aruncat haina peste cap ca să nu mă poată vedea și l-am împins în cămăruța aceea. Am ales una de la etaj, unde era mizerie și nimeni nu l-ar fi auzit. L-am lăsat acolo vreo oră, apoi i-am șoptit ceva unuia dintre valeți și m-am evaporat. Așa-i trebuie pentru ce ți-a făcut, iubirea mea! Nu-l voi ierta niciodată pentru asta.

Vocea i se stinse. Rămăsese vrăjit de chipul Louisei. Ea stătea în lumina felinarului, uitându-se la el cu ochii plini de dragoste. Își simțea sufletul aproape de al lui. Îl iubea. Nu-i păsa de diferențele dintre ei. Nu existau greutateți când dragostea era puternică și adevărată.

- Nu-ți pot oferi nimic, murmură el.

- Ah, Roderick, iubitul meu, îmi poți oferi inima ta?

- Toată. Pe vecie.

- Atunci nu-mi mai trebuie altceva.

- Nu știi ce spui. Cum vei putea trăi cu un om sărac ca mine?

- Sărac în avere, dar bogat în dragoste, spuse ea fără teamă. Iubirea mea, am fost crescută să fiu superficială și nesăbuită, ca toate fetele din zilele noastre. Am crezut că mă voi mărita cu un nobil bogat pentru că asta se așteptau toți să fac. A trebuit să descopăr dragostea pentru a putea înțelege că toate astea nu erau decât baloane de săpun. Atâta timp cât am dragostea ta, am totul.

El o mângâie. Ochii îi scânteiau.

- Vom fi așa de fericiți în căsuța noastră! spuse ea cu avânt. Voi învăța să gătesc și să fac totul pentru tine.

- Nu, spuse el cu voce gravă. Te iubesc prea mult ca să-ți cer un astfel de sacrificiu.

- Nu-mi cere să renunț la tine! Acum că ne-am găsit, nu trebuie să ne mai despărțim vreodată.

- Așa va fi, îi promise el. Trebuie să existe o cale. Ai încredere în mine, iubito!

- Te voi urma până la capătul pământului! jură ea. Nu-mi pasă de titluri, de avere, pentru mine ești oricum un lord. Lordul inimii mele. Și vei fi întotdeauna.

*

Louisa reuși să se întoarcă în camera ei fără să fie văzută. Acolo se aruncă pe pat, desfătându-se cu gândul la dragostea ei. „E tot ce mi-aș fi putut dori la un bărbat și-l voi iubi toată viața!“ Însă fericirea îi fu umbrată de amintirea lordului Westbridge. Își aminti cât de mânios fusese și cum parcă înșiși părinții ei se speriaseră de el. Nu avea

să renunțe așa ușor la ea. Drumul iubirii adevărate era presărat cu capcane.

Cine putea spune ce îi va aduce viitorul?

capitolul 6

În dimineața următoare, Lady Hatton era extaziată de colierul din diamante.

- E practic o declarație în el însuși, spuse ea încântată.

- Da, este. Și tocmai de aceea nu-l vreau. Am încercat să-l refuz, *maman*, de ce nu m-ai lăsat?

O undă de neliniște se citi pe fața mamei, dar Lady Hatton își reveni imediat și spuse:

- Pentru că îmi doresc ce-i mai bine pentru tine, draga mea. Nu te voi lăsa să-ți distrugi viitorul pentru o clipă de slăbiciune. Acum fugi și te îmbracă!

- Dar merg să călăresc, *maman*.

- Ba nu mergi nicăieri! Lord Westbridge va trimite cu siguranță în dimineața asta cererea în căsătorie, iar tu vei fi aici s-o primești.

- Dar, *maman*, l-am refuzat deja.

- Poftim?!

- Aseară i-am spus că nu mă mărit cu el. Sunt convinsă că a înțeles exact.

- Dar ai acceptat colierul cu diamante!

- Ba nu, spuse ea cu disperare. M-a obligat, și nu l-am putut da jos înainte de a pleca. Așa că, dacă primiți veste de la el în dimineața asta, înapoiază-i-l și spune-i că nu accept să-i fiu soție. Spune-i că nu vă dați consimțământul.

- Dar eu și tatăl tău ne-am dat deja consimțământul, Louisa.

- Fără să mă întrebați?

- Ești prea tânără să știi ce vrei, iar noi îți vrem numai binele.

Deznădăjduită, Louisa fugi sus, iar Arabelle o ajută să îmbrace o rochie de zi din mătase brodată. Coborâra împreună, așteptând temuta sosire a lui Westbridge. Arabelle nu-i putea spune ce credea de față cu mama ei, dar o compătimea din priviri. Cum dimineața trecu fără vreun semn din partea lordului Westbridge, starea de nervozitate a mamei crescuse. Spuse că va sosi cu siguranță seara și o trimise pe Louisa să-și schimbe din nou rochia. Dar lordul nu veni nici pe seară, iar spre sfârșitul zilei amândoi părinții îi aruncau priviri întunecate.

- E numai vina ta, o acuză mama. Purtarea ta de aseară l-a dezgustat cu siguranță.

- Ce bine ar fi să fie așa! strigă Louisa. Acum putem trimite colierul înapoi?

- Nici vorbă. Îl vom aștepta și mâine. Unde pleci?

- La grajduri. N-am văzut-o pe Firefly azi.

- Stai aici! Mai avem de discutat.

Văzând că toți erau prea preocupați să o observe, Arabelle se strecură discret afară. O clipă mai târziu, intră în grajd.

- Se ceartă. L-au așteptat toată ziua pe Westbridge, care nu a venit. Louisa a încercat să vină să te vadă, dar părinții ei o păzesc ca niște vulturi.

- Vă mulțumesc că mi-ați spus, domnișoară. Nu cred că Westbridge ne va mai deranja vreo câteva zile.

- De ce, știi ceva?

- Am fost în sat. Lumea vorbește. O trăsură simplă cu stourile trase a părăsit conacul Cranford dis-de-dimineață.

- Călătorește cu o trăsură simplă? se amuză Arabelle.

- Da, dacă vrea să se ascundă de cei care au râs de el. Și se pare că valetul lui îl însoțește.

- De nu s-ar mai întoarce!

- Nu putem spera chiar atât de mult. Dar vor trece cel puțin câteva zile până va îndrăzni să-și mai arate chipul pe aici.

- Era plin de praf și pânze de păianjen, spuse Arabelle râzând. Toți s-au distrat pe seama lui. Iar dintre cei care au fost acolo aseară, mâncându-i mâncarea, bându-i băutura și acceptându-i cadourile, nu cred să fi fost vreunul care să-l placă într-adevăr.

- Preferă să fie temut, nu plăcut. Ce mai face Lou... domnișoara Hatton?

- E bine. Mi-a mărturisit tot. Îl disprețuiește pe bărbatul acela și se va bucura să afle că ea însăși e în siguranță câteva zile. Să-i transmit ceva?

- Spuneți-i doar că o iubesc. Și asta... - îi dădu un plic -, asta e pentru dumneavoastră. Mi l-a dat domnul Lightly.

- Vai, mulțumesc, mulțumesc!

Arabelle sărută plicul extaziată și zburdă spre casă pentru a-i povesti totul Louisei.

Aceasta fu atât de ușurată, încât, în timpul cinei chiar se înveseli, iar părinții ei se felicitară, crezând că reușiseră să o facă în sfârșit să înțeleagă.

*

Toată lumea era ocupată până peste cap cu pregătirile de Crăciun. Oamenii păreau mai veseli în preajma sărbătorilor, regăsindu-și căldura și bunătatea.

Un brad imens fu ridicat în centrul satului, împodobit cu nuci și fructe pentru păsările care-și găseau hrana mai greu în timpul iernii. Din biserică, corul putea fi auzit mereu repetând spectacolul de colinde care urma să aibă loc în ajunul Crăciunului.

Ca majoritatea doamnelor, Louisa participa cu tot sufletul la organizarea petrecerii pentru copiii săraci. Aveau să servească ceai, prăjituri și jeleuri. Urma să vină un magician și fiecare copil să primească un cadou.

Zilele treceau fără nici un semn din partea lordului Westbridge, iar Louisa începu să-și recapete speranța. Își permitea din când în când să uite, pentru scurt timp, că acesta îi amenința fericirea. Prefera să se bucure liniștită de dragostea ei.

Uneori, ea și Roderick prindeau câte un moment de singurătate – dar nu prea des, pentru că el nu voia să riște să o expună bârfei. Așa că erau nevoiți să se întâlnească de cele mai multe ori în public. Din fericire, pregătirile pentru Crăciun îi ajutară să fie unul lângă celălalt, la fel cum îi ajutaseră și pe Arabelle și Simon.

Într-o după-amiază, Roderick o duse împreună cu Arabelle în sat într-o trăsură plină ochi cu cadourile pentru petrecere. Apoi le aranjară împreună în jurul bradului.

Soția vicarului era și ea acolo, împreună cu fiicele ei. Se simțiră bine, râseră și pălăvrăgiră în timp ce despachetau coșurile cu alimente. Pregătiră un tort imens și îl așezară la loc de cinste, înconjurat de boluri cu nuci și fructe, jeleuri și budinci.

Apoi ușile se deschiseră și copiii se năpustiră înăuntru. Fețele le erau aprinse de entuziasm. Unii dintre părinți erau cu adevărat foarte săraci, iar

această petrecere era pentru copiii lor singurul motiv de bucurie de sărbători.

În culmea veseliei, apăru Moșul care tună: „Ho, ho, ho!” Louisa observă că Roderick dispăruse. O clipă mai târziu, suspiciunile ei fură confirmate când Moșul îi făcu cu mâna. Fu mișcată până la lacrimi în timp ce oferea cadourile când văzu mirarea din ochii copiilor. Împărți păpuși, ursuleți, trenulețe din lemn, bărcuțe, cărți cu poze. Toți copiii erau extaziați. Când cadourile se epuizară, Moșul își luă la revedere și dispăru. Câteva momente mai târziu, apăru Roderick.

- Ce bine că ai dispărut! îi șopti Louisa.

- De ce? S-a întâmpat ceva cât am fost plecat? întrebă el nevinovat. Și râseră amândoi.

„Doamne, fă să rămână mereu așa! Să ne iubim și să fim fericiți unul lângă celălalt!” gândi Louisa.

După ce copiii mâncară pe săturate, luminile se stinseră până când în biserică rămase numai o strălucire difuză. Se adunară toți în jurul bradului și începură să cânte colinde.

Louisa se emoționează la auzul vocilor care preaslăveau cea mai frumoasă poveste din lume - un copil născut în sărăcie, dar merit să conducă lumea prin dragoste. În entuziasmul propriei sale iubiri, Louisa simți cum i se umple inima de bucurie.

Și, în timp ce glasurile copiilor se ridicau spre cer, simți că totul era posibil. Cu siguranță Dumnezeu avea să le arate calea pentru ca ea și Roderick să fie împreună.

După terminarea petrecerii, copiii ieșiră în noapte, strângând la piept cadourile și pălăvrăgind încântați. Roderick și Louisa reușiră să fure câteva momente prețioase împreună.

- Sunt atât de fericită! îi mărturisi ea. N-aş fi crezut că dragostea poate fi atât de minunată!

- Nici eu. Eşti prima femeie care îmi stăpâneşte inima, şi alta nu va mai fi.

- Vreau să le spun părinţilor mei. Vor fi conster-naţi la început, dar vor înţelege când vor vedea cât de mult însemnăm unul pentru celălalt.

- Chiar eşti gata să te măriţi cu un bărbat sărac ca mine şi să trăieşti fără tot confortul cu care eşti obișnuită? o întrebă el blând.

- Dacă este bărbatul pe care îl iubesc, nu mă voi simţi niciodată săracă.

- Şi mă iubeşti cu adevărat atât de mult? întrebă el, adânc mişcat de cuvintele ei.

- Te iubesc, îi şopti ea, *chiar atât de mult!*

- Vreau să-ţi spun ceva important, iubita mea. Sper că mă vei ierta că te-am minţit, spuse el, luând-o de mână.

- Tu? M-ai minţit? Nu cred.

- Nu sunt cine pretind că sunt. Numele meu nu este Roderick Blake, ci Roderick Cranford. Bătrânul conte, fostul proprietar al conacului, a fost bunicul meu.

Louisa înmărmuri.

- Atunci *tu* eşti oaia neagră?

- Da, eu sunt, răspunse Roderick zâmbind ușor. În ziua aceea când noi doi ne-am întâlnit la conac îmi vizitam bunicul. Am dus o viaţă rebelă şi am fost trimis în armată. Mi-a plăcut să fiu soldat, dar eram prea departe, în India, când bătrânul avea nevoie de ajutor. Vreau să cred că l-aş fi putut apăra de lordul Westbridge.

- Lordul Westbridge? Nu înţeleg.

- El l-a ruinat pe bunicul. L-a furat până la ultimul bănuţ. Când am auzit veştile, am demisionat

urgent din armată și m-am întors aici. Am ajuns la timp ca să-i fiu alături la sfârșit. Și-a trăit ultimele zile din mila prietenilor și a murit falit.

- Atunci, tu...?

- Da, eu sunt contele de Cranford. Își privi trist hainele sărăcăcioase. Sărântocul conte de Cranford, dacă nu-mi voi putea recupera moștenirea. Când bunicul era pe moarte, i-am promis că-i voi face dreptate. Cred că această promisiune i-a adus puțină alinare în ultimele momente. Și intenționez să mi-o țin. Westbridge trebuie oprit. A ruinat pe mulți și a împrăștiat numai disperare în urma lui.

- E un monstru pripășit printre noi, spuse ea.

- Da, este un monstru. E inuman de avar și de ambițios. Își dorește mereu mai mult. Nu-i ajungea să fie un simplu baron, trebuia să fie cel puțin conte! Și, pentru că nu a reușit, și-a promis să strângă bani prin orice mijloace, indiferent cât de crude sau necinstite. Drumul lui e presărat cu vieți distruse.

- Îmi doresc să-l poți înfrânge.

- E obligatoriu. Numai așa putem fi împreună.

- Și *trebuie* să fim împreună, pentru că nu voi iubi niciodată pe altcineva în afară de tine!

- Asta este tot ce vreau să știu, îi spuse el tandru. Dacă ai ști cum a fost să fac pe servitorul și să mă umilesc! M-am deprins până la urmă cu asta, dar cea mai rea dintre torturi a fost să o văd pe femeia iubită vânată de acest satir și să nu pot face mai nimic pentru a o apăra.

- Chiar sunt femeia pe care o iubești? Mai spune-mi o dată!

- Ești femeia pe care o iubesc și căreia îi aparțin. Mă rog ca în curând să ți-o pot spune în fiecare

minut al fiecărei zile, până când te vei plictisi s-o auzi!

- Vei aştepta o eternitate să mă plictisesc de iubirea ta! îi răspunse ea drăgăstoasă. Ah, scumpule... Aşteaptă!

- Ce s-a întâmplat?

- Tocmai mi-am amintit de ceea ce mi-a prezis baba Sal cu ani în urmă. Ți-am spus că, atunci când îl voi întâlni pe viitorul meu soț, el va purta o mască. Și tu ai purtat. Un conte deghizat în grăjdar. Aceasta a fost masca ta, și deci înseamnă că totul va fi bine.

În drum spre casă, Louisa pluti ca într-un vis. Roderick o iubea, și într-un fel sau altul aveau să sfârșească prin a se căsători. După ce le va spune părinților ei adevărul, nu va mai fi nici o piedică.

Dar, când intră în casă, avu un șoc. Părinții ei o aşteptau în bibliotecă împreună cu lordul Westbridge. Acesta se ridică, negru de supărare.

- Draga mea, lordul Westbridge te aşteaptă de mult, ciripi neliniștită doamna Hatton.

- De foarte mult timp, adăugă Westbridge încruntat.

- Am fost la petrecerea copiilor în sat.

- Care s-a terminat de mult. Fetița grădinarului vostru s-a întors de ceva vreme, replică lordul.

- Îmi cer scuze, dar n-am știut că mă aşteptați.

- Lordul dorește să-ți vorbească între patru ochi, o anunță tatăl ei.

- Nu, te rog aşteaptă, *papa!* Orice ar fi, puteți auzi și voi.

- Părinții tăi știu deja ce vreau să-ți spun și și-au dat consimțământul, interveni lordul.

Făcu un semn cu capul spre ușă, iar soții Hatton se grăbiră să iasă. Louisa era uimită și furioasă.

Cum îndrăznește acest om să le ordone părinților ei în propria lor casă? Înainte să părăsească încăperea, tatăl o luă de braț și îi șopti: „Sper că vei înțelege“ și ieși înainte ca ea să poată spune ceva. Louisa îl înfruntă pe Westbridge mândră.

- E timpul să stabilim data nunții. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, o anunță el.

- Nu am acceptat să mă mărit cu tine, i-o tăie ea indignată.

- Ah, dar te vei mărita cu mine fără nici o îndoială! Am hotărât asta imediat ce te-am văzut. Pot să-mi aleg orice fată din acest ținut sau din oricare altul. Bogăția are avantajele ei.

- Atunci alege-le pe ele, domnul meu, și lasă-mă în pace!

- Ți-am mai spus că te vreau. Îmi place îndârjirea ta. Lordul zâmbi malițios și adăugă: Și îmi va plăcea cu atât mai mult să te împlânzesc.

Era ceva intimidant în siguranța lui brutală. Louisa trebui să-și adune tot curajul ca să-i răspundă:

- Îți pierzi timpul, domnul meu. Nu mă voi mărita cu tine.

Apoi îi întoarse spatele și ieși din cameră. Era nespus de calmă și de mândră, însă inima îi galopa. Își văzu părinții stând în ușa salonului. Așteptau nerăbdători să vadă ce avea să se întâmple și citiră totul pe fața ei palidă și încordată.

- L-ai refuzat, gemu mama ei.

Louisa intră repede în salon și le spuse calmă:

- Da, l-am refuzat. Îl urăsc. *Maman, papa*, trebuie să vă mărturisesc că iubesc pe altcineva.

- Aiurea! spuse tatăl ei. Nu poți renunța la o astfel de partidă din cauza unor prostii copilărești.

- L-am refuzat, insistă Louisa. Și punct!

Tatăl ei se albi la față și se așeză cu greutate.

- Dumnezeule! Sunt ruinat! gemu.

- *Nu!* strigă mama. Louisa, trebuie s-o ascuți pe mama ta. Soarta noastră stă în mâinile tale.

- Ce vrei să spui? Cum adică suntem ruinați?

- N-a fost decât un joc de cărți nevinovat, spuse tatăl ei gâtuit.

La auzul acestor cuvinte, Louisa simți un fior în tot corpul.

Era imposibil, *trebuia* să fie.

- Dar, *papa!* Te lăsaseși, bâigui ea.

- Tatăl tău joacă de mulți ani, spuse cu amărăciune Lady Hatton. Uneori pierde, alteori câștigă. Dar, de fiecare dată când a jucat cu Westbridge, a pierdut.

- Nu știi cum, dar datoriile s-au tot adunat, spuse tatăl ei.

- Cât îi datorezi? întrebă ea tremurând.

- Poate să ne ia tot.

Era limpede acum. Concedierea grăjdarilor, vânzarea cailor... și Louisa înțelese de ce fusese adusă acasă mai devreme de la pension. Părinții ei plănuiiseră să o vândă lui Westbridge. I se făcu silă.

- *Maman*, te rog, ascultă! Sunt îndrăgostită de altcineva.

- Dar tu nu cunoști pe nimeni altcineva, spuse cu hotărâre Lady Hatton.

- Îl iubesc pe Roderick Blake, îi anunță ea mândră.

- *Grăjdarul?* țipă mama ei.

- De fapt, nu e grăjdar. Pretinde a fi, dar el este adevăratul conte de Cranford.

- Nu fi absurdă! Contele este bătrân.

- Nu, a murit. Roderick este nepotul lui. Westbridge l-a înșelat, luându-i moștenirea, exact cum te-a înșelat și pe tine, *papa*.

- Este adevărat că avea un noroc chior la cărți. Mi s-a părut ciudat la vremea aceea, își aminti tatăl ei.

- Nu știi să pierzi, se auzi vocea lui Westbridge.

Toți se întoarseră brusc. Lordul intrase pe nesimțite în cameră. Oare de când stătea acolo, ascultându-i?

- Roderick te va aduce în fața legii, îl înfruntă ea sfidătoare.

Westbridge râse:

- Prostuță ce ești! Roderick Blake este un impostor, care încearcă să ia locul unui mort. E adevărat că bătrânul lord Cranford a răposat. Dar la fel și moștenitorul lui. Tânărul conte a murit în India, după o beție cruntă. Roderick i-a fost ordonanță. India e departe, și nimeni nu l-a mai văzut de mulți ani. A crezut probabil că nu va fi descoperit. A reușit să înșele o fetiță credulă, care trăiește mai mult din imaginație decât din rațiune, dar nu mă poate păcăli pe mine!

- Nu te cred! spuse Louisa. Este adevăratul conte de Cranford și conacul îi aparține, pentru că i l-ai furat bunicului său. Exact cum l-ai furat pe tatăl meu. Fiecare bănuț pe care îl ai a fost câștigat prin furt. Dar s-a terminat! Contele de Cranford s-a întors să facă dreptate.

- Când ne vom căsători vei învăța să te stăpânești, spuse Westbridge, îngustându-și ochii.

- Nu mă voi mărita niciodată cu tine.

Lordul se ridică, aruncându-le o privire rece celor doi părinți.

- Băgați-i mințile în cap, spuse și ieși.

Louisa își privi părinții îngrozită și apoi o zbughi pe scări. Mama ei o urmă. Devenise isterică.

- Copilă, trebuie să mă ascuți!

- *Maman*, am fost întotdeauna o fiică ascultătoare, dar aici greșiți. Nu pot să mă mărit cu cineva în timp ce iubesc pe altul.

- Nu-mi mai spune că îl iubești pe impostorul acela! Nu mai ești tu!

- Ba sunt! Încearcă să înțelegi. Sunt îndrăgostită. Cu adevărat îndrăgostită, pentru prima oară în viața mea. Lasă-mă să-l aduc pe Roderick...

- Niciodată! Tatăl tău și cu mine te vom proteja de ființa aceea.

Lady Hatton își șterse ochii și luă o mină hotărâtă.

- Acționez spre binele tău, copilă. Într-o zi ai să-mi mulțumești, spuse ieșind din cameră și încuind-o înăuntru pe Louisa.

- Mamă! strigă ea, trăgând de ușa încuiată ferm. *Mamă!*

Strigă și bătu în ușă, dar în zadar. Nu mai auzi decât pașii mamei coborând scările.

*

În ziua următoare, Louisa rămase încuiată în camera ei. Părinții ei, care fuseseră cândva atât de buni și îngăduitori, deveniseră niște tirani. De câteva ori urcară la ea să o convingă.

- Dacă nu te căsătorești cu Westbridge, suntem ruinați, îi spuse mama ei. Doar nu vrei să-ți vezi părinții aruncați afară din propria casă!

Louisa căută privirea tatălui său, care fusese întotdeauna de partea ei. Cu siguranță nu voia de fapt să-i distrugă viața doar pentru a-și plăti datoriile la cărți. Dar privindu-l, își dădu seama că nu-l mai recunoștea. Nu mai era stâlpul familiei, așa

cum crezuse întotdeauna, ci un om slab, care nu-și asuma răspunderea faptelor sale.

O împingea spre rău, pretinzând că o face spre binele ei.

- *Papa...*, se rugă ea, deși știa că e în zadar.

- Nu știu ce am făcut să merităm un copil atât de nerecunoscător, îi spuse acesta soției, evitând privirea Louisei. Nu se gândește decât la ea!

- *Papa*, nu-mi face asta, te implor!

- Nu mai pot să stau! spuse el în pripă. Nu pot decât să sper că rugăciunea și reflecția îți vor deschide ochii asupra datoriei tale.

Și se grăbi să iasă înainte să audă răspunsul, lăsându-și soția în lacrimi.

- Suntem ruinați! se văicări Lady Hatton. Ce se va alege de noi?

- Mamă, nu eu v-am ruinat. Vreți să plătiți datoriile lui *papa* cu viața mea.

- Dumnezeu să te ierte pentru ceea ce-ai spus! se răsti mama ei drept răspuns.

Louisa fusese crescută ca o fiică ascultătoare. Începu să creadă că era de datoria ei să-și salveze părinții, chiar și cu prețul vieții ei. Dar apoi se gândi la Roderick, pe care-l iubea cu o dragoste care venea din ceruri. Cum ar putea să-l părăsească? Chinuită de alegerea pe care trebuia să o facă, se aruncă în pat și plânse cu disperare.

Mai târziu în noaptea aceea, în timp ce zăcea cu ochii atinți în întuneric, gândindu-se că viața i se sfârșise, auzi cheia în broască și se ridică, înspăimântată. Dar era Arabelle.

Cele două fete se aruncară una în brațele celeilalte.

- M-au mutat într-o cameră la parter, îi mărturisii prietena ei.

- Cum ai găsit cheia?

- Am folosit cheia de la pivniță. Se potrivește. Mi-a spus una dintre fetele din casă. Toți servitorii sunt de partea ta.

- Vreo veste de la Roderick?

- Am vorbit cu el în după-amiaza asta. Este disperat. Mi-a spus să-ți transmit că te iubește și că va găsi o cale să te salveze. Mi-a mai spus că, dacă ar putea să strângă dovezile împotriva lui Westbridge, părinții tăi ar fi salvați fără să fii nevoită să te măriți. Dar trebuie să reziști.

- Ah, de-ar fi așa, spuse Louisa. De-ar exista o cale de scăpare. Nu vreau ca părinții mei să sufere, dar nu pot, Arabelle, nu pot să-l părăsesc pe Roderick.

- Bineînțeles că nu poți să-l părăsești.

- Spune-i că-l iubesc enorm.

Arabelle îi promise că-i va transmite. Încă o zi și o noapte Louisa rămase prizonieră, sfâșiată de gânduri și de nefericire. În seara următoare, mama ei veni din nou s-o vadă. Stătu doar câteva momente și îi spuse:

- Lord Westbridge vine să te vadă mâine, și tu îți vei da consimțământul.

Și ieși fără să aștepte vreun răspuns.

Louisa știu atunci că acesta avea să-i fie sfârșitul. Era obligată să se mărite cu un bărbat pe care îl disprețuia. Părinții despre care crezuse odată că o iubeau nu-i arătau acum nici un pic de milă.

O așteptă pe Arabelle, dar în noaptea aceea prietena nu dădu nici un semn. „Oare m-a abandonat și ea?” se întrebă Louisa. Apoi, cum stătea nemișcată în beznă, auzi un zgomot ca și când ceva îi fusese strecurat pe sub ușa, iar apoi foșnetul unei rochii.

Aprinse o lumânare, ridică hârtia de pe podea și citi. „Fii gata să pleci la noapte.“

- Ah, slavă Domnului, șopti ea îngenunchind. N-am fost părăsită. Există încă speranță.

În lumina lumânării, scoase o geantă din fundul dulapului și își împachetă câteva lucruri strict necesare pentru călătorie. Își alese cele mai călduroase haine de iarnă, dar nu se îmbracă decât în ultimul moment, de teamă ca mama ei să nu vină pe neașteptate și să bănuiască ceva.

La miezul nopții stătea pregătită pe marginea patului așteptând nerăbdătoare în întuneric.

Ceasul bisericii din sat bătu de douăsprezece ori. Dar nu se întâmplă nimic. Nu veni nimeni.

Louisa rămase nemișcată, și inima i se umplu din nou de deznădejde. Apoi se auziră bătăile de douăsprezece și un sfert. Speranța îi fusese dăruită pentru un timp atât de scurt și apoi furată atât de repede. Acum era din nou pradă durerii, mai ascuțită ca atunci când n-ar fi avut nici o speranță.

Dar apoi auzi sunetul aproape imperceptibil al cheii care se învârtea în broască.

- *Arabelle!*

- Șștt! Ești gata?

- Da, dar ce se întâmplă?

- Nu este timp acum. Ai să înțelegi în curând. Grăbește-te!

Arabelle era într-o cămașă de noapte acoperită cu o pelerină, iar părul despletit îi învăluia umerii. O conduse pe Louisa în hol și încuie ușa dormitorului în urma ei.

- E mai bine să creadă că ești încă în cameră.

Se furișară prin hol și apoi prin bucătărie spre ușa din spate, pe care Louisa o folosea mereu noaptea.

- Să mă duc la grajduri? întrebă ea.

Dar Arabelle îi făcu semn că nu, apoi deschise ușa bucătăriei.

- Mergi către crângul acela, îi spuse ea, arătându-i cu degetul. Din fericire, a început iar să ningă, și, cu puțin noroc, urmele îți vor fi acoperite.

- Și tu ce faci?

- O să încui ușa după tine și mă voi băga în pat. Iar dimineață voi fi la fel de uimită ca toți ceilalți de dispariția ta.

- Draga mea prietenă, când ne vom reîntâlni? întrebă Louisa, îmbrățișând-o.

- Nu știi. Domnul să te aibă în pază!

- Și pe tine! Și să-ți trimită și ție pe cineva care să te ajute să-ți împlinești dragostea așa cum m-ai ajutat tu pe mine.

Louisa își luă bagajul și plecă în grabă. Auzi în urma ei ușa închizându-se.

Călăuzită de lumina lunii, găsi drumul și ajunse la locul de întâlnire. Aici simți dintr-odată o mână înșfăcând-o.

- Să nu țipi! se auzi vocea lui Roderick. Nu putem vorbi până nu suntem în siguranță.

Îl urmă bucuroasă, ținându-l de mână, până ieșiră din crâng, lângă un drum. Acolo îi aștepta cineva cu un felinar, în lumina căruia putu să vadă o trăsurică veche, uzată.

- Asta e brișca vicarului! exclamă ea. Apoi își dădu seama cine era omul cu felinarul. Simon!

- Arabelle m-a implorat să vă ajut. Nu știi ce va spune tatăl meu dacă va afla. Dar, oricum, va fi prea târziu.

- Oh, ești atât de bun! spuse Louisa copleșită.

- Suie în spate și ascunde-te sub pătură, o sfătui Roderick. Și nu ieși înainte să-ți spun eu, orice s-ar întâmpla.

Apoi o ajută să urce, o acoperi cu pătura și se sui și el, dar pe scaunul de pe o parte. Louisa simți o zguduitură când Simon urcă în spatele calului, îl auzi apoi dând semnalul de plecare și se puseră în mișcare, hodorogind pe drum.

De sub pătură, fata le trimise un mesaj mut părinților săi: „Iertați-mă, iertați-mă, dar *nu* am putut să fac ceea ce doreați voi. Ar fi însemnat moartea pentru mine. Încercați să nu mă urâți și mă rog să ne întâlnim din nou în momente mai fericite“.

Fu o călătorie dură, lipsită de confort, dar Louisei nu-i păsa. La un moment dat, după o zdruncinătură zdravănă, simți o mână mare, bărbătească strecurându-se printre faldurile păturii și o prinse între palmele ei.

Nu o deranja drumul greu. Își încredințase pe deplin soarta în mâinile lui Roderick, omul pe care-l iubea și cu care avea să-și petreacă toată viața.

De acum încolo, nimic nu mai putea merge rău.

capitolul 7

Louisa pierdu noțiunea timpului. I se păru că mergeau la nesfârșit, dar în cele din urmă se opriră brusc. Roderick trase pătura.

- Am ajuns, iubito, spuse, întinzându-se să o ajute să coboare.

Louisa era înțepenită și aproape ar fi căzut dacă nu s-ar fi agățat de el.

- Unde suntem? întrebă ea, scrutând mirată împrejurimile.

Era încă întuneric, dar de undeva din apropiere auzi sunetul unui clopot bătând ora unu.

- N-am ajuns prea departe, spuse ea nedumerită.

- Aici e biserica tatălui meu din Lark Hatton, spuse Simon. Casa ajutorului de preot e liberă. Nimeni nu se va gândi să vă caute atât de aproape de casă, și vă puteți ascunde aici până când se vor liniști apele.

Printre copaci se întrezărea impunătoarea casă parohială, în care o lumină încă ardea, în ciuda orei înaintate.

- Tatăl meu stă până târziu să-și pregătească slujba de Crăciun, spuse Simon. Urmați-mă! Pe aici!

Casa ajutorului de preot se afla chiar lângă biserică. Simon le deschise și aprinse o lumânare.

- Am tras toate draperiile înainte de a pleca, spuse el, conducându-i pe scări. Domnișoară Hatton, m-am gândit că v-ar conveni mai mult această cameră, pentru că e mai ferită. Fereastra e mică și dă direct spre curtea bisericii. Dar, chiar și așa, trebuie

să fiți foarte foarte atentă. Aveți mâncare pentru câteva zile, și eu voi veni de câte ori voi putea.

- Cât trebuie să stăm aici? întrebă Louisa.

- Mă tem că va trebui să stai singură, spuse Roderick. Eu trebuie să mă întorc la Hatton Place și să mă prezint la muncă de dimineață. Dacă aș lipsi și eu, ar izbucni un scandal și mai mare, iar reputația ta ar fi compromisă.

- Dar, dacă ne vom căsători..., Roderick, hai să ne căsătorim pe loc, în noaptea asta!

- Mă tem că tatăl meu nu ne va ajuta, spuse Simon. E un om bun, dar se teme de Westbridge. Acum trebuie să duc înapoi sania în liniște.

Louisa îl sărută pe obraz.

- Îți mulțumesc că ne ajuți. Sper să nu ai nechezuri din cauza noastră.

- N-o să-mi pese atâta vreme cât Arabelle va avea o părere bună despre mine.

Simon își luă la revedere și plecă. Louisa și Roderick se îmbrățișară.

- Mi-a fost teamă că nu te voi mai vedea vreodată, spuse el răgușit. M-am simțit atât de neputincios neștiind cum să te apăr...

- Dar până la urmă ai venit după mine, spuse ea veselă. Iar acum vom fi pentru totdeauna împreună.

- Doamne ajută! Vom fi până la urmă!

- Trebuie să așteptăm să ne căsătorim? întrebă ea cu tristețe în glas.

- Încă puțin. Nu putem fugi împreună. Dacă fug acum, pierd și ultima șansă de a-l demasca pe Westbridge. Și trebuie să o fac, pentru noi, pentru părinții tăi, pentru toți ceilalți pe care i-a ruinat și pentru bunicul meu, a cărui alinare înainte de moarte a fost promisiunea de a-l răzbuna.

Louisa ar fi vrut să se împotrivească și să-l convin-gă să profite acum de șansa lor de a fi fericiți. Dar știa că ar fi fost în zadar.

Roderick era un om cinstit, de neclintit în hotă-rârea de a face ce era corect, cu orice preț, în ciuda oricăror suferințe și indiferent de cât de greu ar fi fost. Și, deși o dorea sufletul de șansa pe care o pierdeau, în inima ei, Louisa îl respecta.

Alesese din instinct un bărbat pe care-l putea admira și iubi în același timp, și, chiar dacă ea își dorea altceva, trebuia să încerce să fie la fel de cu-rajoasă ca el.

- Da, iubirea mea. Ai o datorie pe care trebuie să o îndeplinești. Va veni apoi și vremea noastră.

- Mulțumesc, spuse el, mi-ar fi fost tare greu dacă n-ai fi înțeles.

- Dar vom sta mult despărțiți? se întristă ea.

- Nu știu. Fac tot ce pot ca să-l dau pe acest om pe mâna justiției, dar nu va fi ușor. S-a protejat foarte bine, și însuși numele lui trezește teamă. Cel mai important lucru a fost să te îndepărtez de el înainte să fii obligată să te măriți cu un mon-stru. Simon are prieteni în comitatul vecin care te pot ascunde...

- Comitatul vecin? se îngrozi ea. Atât de departe? Vom mai putea să ne vedem?

- Mă tem că nu. Dar el va fi omul nostru de legătură și vom putea să știm unul de altul.

Louisa se gândi la viitor și la despărțirea de bărba-tul pe care-l iubea, fără să știe cât timp va fi separată de el, și se cutremură. Numai dragostea profundă și devotată avea să o facă să reziste. Se iubeau, și cu ajutorul lui Dumnezeu aveau să treacă peste toate.

Roderick o privi îndelung, apoi se aplecă să o sărute. Tandrețea acestui sărut o aduse pe Louisa în al nouălea cer.

Aceasta era dragostea la care visase, pasională și de neclintit. Orice i-ar fi adus viitorul, știa că sentimentul lor minunat avea să dureze până la sfârșitul vieții lor și mai departe.

Orice i-ar fi adus viitorul, ea avea să prețuiască acest moment pentru totdeauna.

Roderick îi spuse cu o voce calmă și serioasă:

- Ești singura mea dragoste adevărată, până la moarte și dincolo de ea. Și vreau să știi că în inima mea îmi ești deja mireasă, acum și întotdeauna. Nu va mai exista o alta.

- Soțul meu, șopti ea. Stăpânul inimii mele!

Trase draperia de la fereastra micuță și, în lumina lunii văzură biserica aproape, înălțându-se deasupra lor.

- Va veni o zi când vom sta în fața altarului, în această biserică, și vom deveni unul în fața lui Dumnezeu, spuse el.

- Roderick... Hai s-o facem acum!

- Iubita mea, Simon ți-a explicat...

- Nu, nu la preot. Nu avem nevoie de preot. Doar de noi doi, legându-ne unul de altul în fața lui Dumnezeu. Și apoi, oricât de mult ar trebui să stăm despărțiți, vom ști că suntem cu adevărat căsătoriți.

- Câtă dreptate ai, iubito! Dar cum ajungem în biserică?

- Reverendul Lightly nu încuie niciodată. Spune că oamenii ar trebui să poată intra în biserică oricând.

Leșiră în noaptea rece și merseră prin zăpadă până la biserică. Ușa scârțâi, dar se deschise ușor.

Intrară. În lumina lunii care răsbea prin vitralii nu se vedea decât strălucirea lumânărilor din altar. Se apropiară încet de el și îngenuncheară unul lângă celălalt.

- Dacă preotul ar fi fost aici, spuse Roderick, m-ar fi întrebat dacă o să te iubesc, o să te sprijin, o să te cinstesc și o să fiu alături de tine la bine și la rău, numai pe tine, până ce moartea ne va despărți. Și la toate acestea spun da, din toată inima!

- Iar eu promit, spuse Louisa cu răsufierea întrețaiată, să te iubesc și să te cinstesc, să te ascult și să te îngrijesc, să fiu alături de tine la bine și la rău, până ce moartea ne va despărți.

Roderick îi luă mâna și începu să vorbească:

- Eu, Roderick, te iau pe tine, Louisa, de soție, de acum și până la sfârșitul zilelor, la bine și la rău, în sărăcie și în bogăție, în sănătate și în boală, iubindu-te și prețuindu-te, până ce moartea ne va despărți.

Lacrimi de bucurie o copleșiră pe Louisa, dar reuși să jure și ea, uitându-se adânc în ochii lui:

- Eu, Louisa, te iau pe tine, Roderick, de bărbat.

Și în timp ce vorbea, el o privea cu o dragoste nespusă.

Când el jură să îi ofere toate bunurile lui lumești, ea zâmbi. Nu aveau nici un bun lumesc împreună. Și totuși, aveau totul. Aveau și pământul, și cerul.

Se întoarseră în tăcere spre casă, braț la braț, și urcară scările împreună. În camera micuță se lipiră unul de altul.

- Va trebui să plec curând, îi murmură el în păr.

- Știu. Urăsc gândul că vei pleca. Du-te, iubirea mea, soțul meu! Dar înainte încă un sărut. Încă unul.

El o acoperi cu sărutări. Știa amândoi că despărțirea era inevitabilă, și totuși nici unul nu putea să se desprindă.

- Dragostea mea, suspină el. Voi veni cât de curând. Mă voi întoarce în scurt timp. Într-o zi, toate astea ni se vor părea un vis.

- Soțul meu, oricând vei vrea să te întorci, eu te voi aștepta.

- Un ultim sărut...

Sărutul lui fu în același timp un rămas-bun și o promisiune. Pentru o clipă, inimile lor bătură la unison, cunoscând bucuria de a iubi și de a fi iubit.

Și apoi, în câteva momente năucitoare, totul se duse de râpă. Din josul scărilor se auziră un sunet suspect și pași urcând în grabă.

Ușa fu izbită de perete și în cadrul ei apăru Westbridge, rânjind satisfăcut și atât de vulgar, încât Louisa se cutremură. Se dădu la o parte și din spatele lui apărură trei brute. Louisa țipă, și namilele dădură năvală în cameră și se aruncară asupra lui Roderick. El se luptă cât de mult putu, dar nu avea cum să le țină piept și curând cei trei îl puseră la pământ și începură să-l lovească. Westbridge o prinse pe Louisa într-o strânsoare de fier, obligând-o să privească.

- Nu! urlă ea. Nu, nu, opriți-vă, nu-l răniți!

Dar în zadar. Cei trei îl izbeau încontinuu pe Roderick, care zăcea inconștient la pământ. Louisa se zbătu cu sălbăcie, dar strânsoarea lordului era nemiloasă.

- Ce prostie din partea ta să crezi că poți scăpa de mine! Din fericire, ai fost văzută fugind de acasă de către cineva care te spiona și care știa cât de bine plătesc pentru orice informație. Aș fi ajuns mai

devreme, dar neghiobul te-a pierdut din vedere. Cum ai știut să vii aici?

- Mi s-a spus că este o casă goală, răspunse ea temându-se, să nu-i facă probleme lui Lightly. Toată lumea știa. Mi-am încercat norocul și am găsit-o deschisă.

- De dragul vicarului, sper că spui adevărul. Voi trei, ce faceți, stați? Nu v-am spus să vă opriți.

Cei trei se opriseră deasupra trupului însângerat al lui Roderick.

- Dumnezeuule, l-ați omorât!

- Ar face bine să nu moară, spuse Westbridge.

Unul dintre haidamaci verifică.

- Nu, domnia voastră.

- Bine. Pentru că îl așteaptă și alte tratații.

- Nu, nu, nu, bâigui Louisa.

Westbridge o scutură.

- Ai îndrăzneala să suspini după el în fața mea? Încă o jignire pentru care va trebui să suferi. Nu acum, ci după căsătorie, când vei fi în proprietatea mea și nimeni nu va putea comenta. Acum, liniște! Începi să mă enervezi. *Liniște, am spus!*

Louisa era aproape leșinată, și nu mai fu în stare decât să geamă încetișor. Dacă Westbridge nu ar fi ținut-o strâns, s-ar fi prăbușit ca o păpușă de cârpă.

- Luați-l de aici! mârâi el. Hai, privește-l pentru ultima oară, doamna mea! Nu-l vei mai vedea niciodată.

Cu ochii întredeschiși, Louisa privi cum Roderick era ridicat și cărat afară din cameră. Cu o mână, Westbridge o ținea cu spatele la el. Cealaltă mână îi dispăruse, părând să caute ceva. Brusc, reapăru, ținând o cârpă. Louisa avu timp doar o secundă să înțeleagă ce avea să i se întâmple înainte ca el să i-o

apese pe față. Încercă să se zbată, dar nu putu să se împotrivească vaporilor de cloroform, care-i umplură nările și îi inundară creierul. Căzu inconștientă.

*

Totul plutea în jurul ei, mobila se confunda cu tapetul, fețele se apropiiau și se depărtau. După o vreme, lucrurile se așezară la locul lor, și Louisa înțelese că era înapoi în camera ei.

Încercă să-și amintească întâmplările, dar ultimul lucru pe care-l avea în memorie era imaginea lui Roderick zăcând fără suflare. Apoi Westbridge reușise să o doboare cu cloroform. Iar acum era acasă. Însă nu știa nimic din tot ce se petrecuse între aceste momente.

Își dădu seama că nu era singură. Lady Hatton, înlăcrimată, stătea aplecată deasupra ei.

- Of, draga mea, te-ai trezit în sfârșit! Credeam c-ai murit. Când am auzit ce lucru îngrozitor ți s-a întâmplat, ne-am speriat atât de tare...

- Ce lucru îngrozitor, mamă?

- Ah, Dumnezeule, este posibil să-ți fi pierdut mințile?

- Nu, draga mea, spuse tatăl venind și el lângă pat. După calvarul prin care a trecut e normal să fie puțin confuză.

- Dar ce s-a întâmplat? întrebă Louisa cu glas pierit.

- Nenorocitul acela te-a răpit. Doar mulțumită lordului Westbridge ai fost salvată.

- Nu... Nu m-a răpit...

Lady Hatton scoase un strigăt și-i puse repede mâna la gură.

- Ba da, ba da, te-a răpit! Te-a reținut împotriva voinței tale!

- Nu! strigă Louisa. Am mers cu el de bunăvoie.

- Nu încerca să-l aperi, interveni tatăl ei. Ești prea generoasă, însă Westbridge ne-a povestit cum te-a găsit, zbatându-te în brațele lui, țipând după ajutor.

- Ai avut noroc cu lordul, continuă mama ei. Chiar și după ce te-a găsit într-o situație atât de compromițătoare e încă dispus să se însoare cu tine.

- Să se însoare?

- Pentru Dumnezeu, Louisa! E ultima șansă să-ți mai găsești un soț.

- Niciodată! gemu ea slăbită. *Niciodată!*

- Îmi cer scuze, doamnă. Aș dori să vorbesc ceva cu fiica dumneavoastră.

Westbridge stătea în cadrul ușii, prefăcându-se că o compătimentește. Dar Louisa ghici sub masca lui pe diavolul de dinăuntru.

- Da, spuse Louisa. Aș vrea să vorbesc singură cu el.

Rămase cu privirea ațintită asupra lui cât timp părinții ei ieșiră din cameră. Brusc, se simți calmă și hotărâtă.

- Unde e? Monstrule! Ce-ai făcut cu el?

- Este un nebun. Fanteziile lui deveniseră periculoase. Am pus să fie închis.

- Adică?

- Există un azil foarte bun în oraș. Va fi bine îngrijit, până când se va vindeca de delir.

Louisa își acoperi ochii. Nu voia - nu putea - să-și imagineze.

- Nu poți să faci un lucru atât de mârșav, gemu ea.

- Mârșav? Am grijă de el. Și mă asigur că nu va păți nimic. Încarcerarea lui poate fi de scurtă durată. *Sau poate fi de foarte lungă durată.*

Și, schimbând foaia, Westbridge îi îndepărtă cu brutalitate mâinile de la ochi și o obligă să-l privească în față.

- Prostia asta durează deja de prea mult timp. Vom anunța logodna noastră astăzi.

- Nu! țipă ea.

- Nu înțelegi că nu ai de ales? Gândește-te la părinții tăi. Gândește-te la Roderick Blake.

- Și dacă accept? întrebă ea, disperată.

- Va fi mai ușor pentru toată lumea.

Era exact așa cum spusese el. Nu avea de ales. Chipul lui o domina, implacabil.

Deznădăjduită și cu inima frântă, Louisa îngăimă:

- Foarte bine, Lord Westbridge. Mă voi căsători cu tine.

*

Întreg ținutul vorbea despre eveniment. Logodna lordului Westbridge cu domnișoara Louisa Hatton fusese anunțată, iar nunta avea să aibă loc în scurt timp.

Louisa știa că toată lumea o considera cea mai fericită fată din lume, lucru care nu o făcea decât să o mârșească și mai tare. Rememora iar și iar momentele magice când îngenunchease alături de Roderick în fața Domnului și se căsătoriseră în inimile lor.

Fusese de multe ori pe punctul de a le spune părinților despre această căsătorie, dar știa că era în zadar. Ei nu ar fi crezut-o, iar dacă i-ar fi dezvăluit-o

lui Westbridge, lordul l-ar fi putut omorî pe Roderick. Acesta era teribilul motiv care o făcea să tacă.

Avea încredere într-o singură persoană - în Arabelle. Descoperise că prietena ei își jucase perfect rolul, prefăcându-se că doarme până târziu în dimineața de după fuga ei și că e trezită de zarva provocată de dispariția Louisei.

- Am făcut pe isterica, îi spuse ea. M-am gândit că, dacă țipam, n-aveau să-mi pună prea multe întrebări.

- Ai fost foarte deșteaptă, o lăudă Louisa.

- Suficient de deșteaptă ca să te beștelesc puțin în fața lor. Părinții tăi cred că sunt încă stupefiată de ceea ce ai făcut și se bizuie pe mine să te conving să te supui. Altfel, s-ar putea să mă țină departe de tine. Așa, poate că voi reuși să-ți mai fiu de ajutor.

Louisa îi strânse mâna. Era minunat să aibă o asemenea prietenă, dar, chiar și așa, ce-ar mai fi putut Arabelle face? Viitorul arăta încă nespus de sumbru.

- Familia Lightly a avut vreo problemă? întrebă ea, temându-se de răspuns.

- Westbridge nu le-a făcut nimic. Dacă ar fi făcut scandal, s-ar fi dezvăluit că mireasa lui a fugit cu un alt bărbat, iar asta l-ar fi dezonorat.

*

Westbridge părea hotărât să o etaleze ca și când ar fi expus un bibelou superb, extrem de scump.

Îi aduse Louisei un inel cu un diamant atât de mare, încât fata se sperie.

- E prea greu pentru mâna mea, obiectă ea.

- Va arăta întregii lumi că-mi aparții.

- Dar sunt o ființă, nu un obiect! Chiar și dacă ne căsătorim.

- Îmi vei aparține, spuse el cu o voce metalică. Soția mea e a mea, așa cum casa mea e a mea și mobila mea e a mea. Și, ca toate bunurile mele, trebuie să-mi facă cinste. Întâmplător, am uitat să te întreb ce s-a întâmplat mai exact între tine și lunaticul acela.

- Nimic, absolut nimic.

Roderick trebuia protejat cu orice preț. Nu-l putu însă păcăli pe lord.

- După cum spuneam înainte să mă întrerupi cu atâta neobrăzare, reluă el aspru, nu ți-am cerut încă întregul adevăr. Păstrez această plăcere pentru noaptea nunții.

- Dar tocmai ți-am spus. Nimic.

- Taci! Când voi vrea să știu, te voi informa.

Părea hotărât să șteargă orice urmă a vieții ei de dinainte. Louisa nu mai avea voie s-o călărească pe iubita ei Firefly. Westbridge îi dăduse o nouă iapă, care, deși superbă, era prea liniștită pentru ea.

- Demnitatea îmi cere să păstrez eticheta, spuse el. Nu-ți voi permite să gonești peste coclauri așa cum făceai în trecut.

Tânăra logodnică nu putea spera nici la vreun ajutor din partea părinților ei. Cei doi îi erau atât de recunoscători lordului că scăpaseră de grija banilor, încât nici nu se puteau gândi la altceva. Înceau să se convingă că tot chinul fiicei lor fusese spre binele ei.

Louisa simțea că nu-și cunoscuse niciodată cu adevărat părinții. Crezuse că o iubeau. Dar acum erau gata să o sacrifice.

- Cum poți să fii atât de nerecunoscătoare? o certă Lady Hatton. Nu orice bărbat ar fi trecut

cu vederea nefericitul eveniment cu grăjdarul. Dar viitorul tău soț e foarte generos. Uite cum te scaldă în bijuterii! Nu doar inelul, ci și tiara din safire cu diamante, colierul de smarald. Setul de perle pe care ți l-a trimis să-l porți la nuntă valorează cât un regat.

- Dar nici măcar nu-mi pot alege singură ceva pentru nuntă! Îmi plătește până și rochia.

- Noi nu ne-am fi putut permite o rochie suficient de scumpă.

- Dar, *maman!* E de-a dreptul vulgar! Nu vrea decât să arate cât e de bogat!

- Te implor să nu spui asemenea lucruri de față cu el! Ar fi nepotrivit din partea ta să-ți contrazici soțul. El va fi domnul și stăpânul tău. Va fi datoria ta să i te supui în toate.

- Foarte adevărat, fu de acord Westbridge, care intrase la timp să le audă discuția. Am venit să te iau pentru o plimbare călare, draga mea.

- Mă doare capul, se prefăcu Louisa.

- Trebuie să mi te supui, spuse el încet.

Așa că fu obligată să-l urmeze. O durea sufletul să călărească alături de omul pe care-l detesta, după ce călărise de atâtea ori lângă bărbatul pe care-l iubea.

*

Louisa își simțea inima din ce în ce mai împovărată pe măsură ce plasa se strângea în jurul ei. Noaptea adormea plângând. Roderick îi bântuia visele. Oare ce era cu el? Cât de tare suferea? Credea oare că-l trădase? Îl va mai vedea vreodată?

Într-o după-amiază cânta la pian, când Arabelle intră în grabă, iscodind în jur.

- Sunt singură, spuse Louisa. Ce s-a întâmplat?

Arabelle se așeză lângă ea și îi spuse încetisor:

- Du-te la căsuța goală de pe partea cealaltă a râului, îi șopti. Grăbește-te! O să cânt eu la pian, ca să nu-și dea seama că ai plecat.

Inima Louisei bătea într-un amestec de teamă și de speranță. Se lăsase întunericul. Fugi până la colibă.

Nu era nici o lumină și locul părea părăsit. Intră și se opri puțin, pentru a-și obișnui ochii cu întunericul. Apoi auzi un geamăt.

- Roderick? șopti ea cu o bucurie de nedescris.

Îl văzu întins într-un pat din colțul camerei, cu mâinile întinse spre ea. Se aruncă lângă el, plângând.

- Oh, iubitul! Slavă Domnului! Unde ai fost?

- Nenorocitul acela m-a închis într-un azil. Am reușit să evadez și am ajuns aici.

Spre groaza ei, Louisa văzu că iubitul ei era într-o stare jalică. Trupul îi era acoperit de tăieturi și vânătăi și avea o rană la cap.

- Ce ți-au făcut?

- E un loc teribil. Dar nu mai contează acum. Cineva m-a ajutat să evadez.

- Westbridge pretinde că ești un impostor și că adevăratul conte a murit în India.

- Și tu l-ai crezut?

Ochii ei frumoși și nevinovați străluceau.

- Iubitule, știi că ești un om cinstit și de onoare. Nu m-am îndoit nici o clipă de tine.

- Dumnezeu să te binecuvânteze! O să mă caute. N-ar fi trebuit să vin aici, punându-te în pericol, dar casa preotului nu mai e sigură, iar tu ești singurul meu cămin acum.

- Bineînțeles că ai venit la mine, se înflăcăra ea. Cine, dacă nu eu, ar putea avea grijă de tine?

- Doar până îmi voi căpăta puterile, să pot pleca.

- Și atunci vom pleca împreună. Te voi urma până la capătul pământului.

- Ce vis frumos! Dar, iubito, trebuie să mai așteptăm puțin. Westbridge a făcut atâtea victime, și acum mi se pare că am găsit o cale de a le salva.

- Ce cale?

Roderick avu un acces epuizant de tuse.

- O să-ți spun când voi fi mai în putere.

- Roderick, trebuie să-ți mărturisesc ceva...

- Știu, te-ai logodit cu Westbridge. Am auzit vestea la azil. Bănuiesc că el a aranjat asta. Nemernicul chiar vrea să mă înnebunească.

- Dar trebuie să înțelegi că am acceptat numai de dragul tău. Te închisese acolo...

El îi zâmbi slab, plin de iubire și de încredere.

- Draga mea, crezi că trebuie să-mi explici? Mi-am dat imediat seama de ce ai fost silită să accepți.

- Dar a fixat data nunții pentru săptămâna viitoare. Nu m-am putut împotrivi. Ce putem face?

- Comportă-te ca și cum totul ar fi în regulă. Nu-i trezi suspiciuni. Mai am nevoie de puțin timp. Ai încredere în mine, te voi salva.

- Nu mă lăsa să mă mărit cu el! îl imploră Louisa.

- Ești soția mea pe veci, îi aminti el.

Apoi îl cuprinseră frisoanele și închise ochii.

Louisa se strecură înapoi în casă. Arabelle cânta încă la pian și se simți ușurată să-și vadă prietena întoarsă. Louisa îi spuse în grabă de ce avea nevoie, apoi merseră împreună la bucătărie, care era liberă

în clipa aceea. Pregătirea amândouă un coș cu mâncare și vin.

Inima Louisei bătea nebunește în timp ce se furișă către coliba întunecată. La fiecare pas se aștepta să fie oprită de cineva. Dar fu în siguranță, căci Arabelle își juca foarte bine rolul de păzitor. Părinții ei îi încredințaseră această sarcină neștiind că Arabelle era trup și suflet de partea fiicei lor. Așa că Louisa putu să iasă din casă fără probleme.

Îl găsi pe Roderick stând în picioare, deși încă foarte slăbit. Îi dădu un strop de vin și puțină mâncare. Cât timp el se mai întremă, Louisa se duse după apă la pârâul din apropiere. Folosi o parte din cârpele luate de acasă pentru a-i curăța rănilor și o parte pentru i le înfășa.

- Îngerul meu, oftă el zâmbind.

Îi plăcea să aibă grijă de el. Peste tot în jurul lor domnea deznădejdea, dar pentru scurtă vreme putea să se comporte ca o nevastă. Era cel mai frumos moment al vieții ei.

- Când vom fi bătrâni, ne vom aminti de aceste momente și vom zâmbi, spuse ea înviorată. Ah, Roderick, vom îmbătrâni împreună, nu-i așa? Dumnezeu nu poate fi atât de nemilos încât să ne despartă tocmai acum, că ne-am găsit.

- Vom fi împreună, spuse el stins. Vom arăta lumii ce înseamnă o căsnicie fericită!

- Promite-mi că o să mă iubești mereu, așa cum te iubesc și eu.

- Te voi iubi mereu, îi jură el. Nu voi iubi pe altcineva în afară de tine. Orice s-ar întâmpla, vei rămâne în inima mea întruchiparea perfecțiunii.

Ea îl sărută, mișcându-se încet ca să nu-l rănească. Pentru ea, acest sărut fu un gest sacru. Prin el i se dăruise din nou lui Roderick trup și suflet, așa

cum o făcuse în fața altarului. Și știa că și el simțea la fel.

- Trebuie să pleci acum, îi spuse Roderick.

- Nu te pot părăsi! protestă ea.

- Trebuie, e periculos pentru tine să stai aici.

- Mă voi întoarce cât de repede voi putea.

- Ai grijă de tine, iubirea mea! o îndemnă el cu voce stinsă.

- Mă întorc mâine.

- Nu în timpul zilei. E prea periculos.

Louisa abia reuși să îndure următoarea zi. Călări din nou împreună cu Westbridge și reuși să-i zâmbescă. În seara aceea lordul veni la cină, și ea se strădui să fie o companie plăcută. La un moment dat îl surprinse privind-o printre gene. Dar rămase tăcut.

Seara târziu, Louisa se strecură din nou afară din casă. Îl găsi pe Roderick în picioare, dar aproape imediat el se clătină și trebui să-l ajute să se așeze înapoi în pat.

- Nu prea avem timp, murmură el. Trebuie să faci ceva mâine.

- Orice, se oferi ea nerăbdătoare.

- Du-te să-l vezi pe Westbridge. La el acasă. Încearcă să dai de una dintre menajerele lui - Jenny. Dă-i asta!

Roderick îi dădu un plic sigilat, pe care nu scria nimic.

- Dar cine este această Jenny? Cum ne poate ea ajuta?

- Este... Ce-a fost asta?

Amândoi încremeniră, ascultând.

- Am auzit un zgomot, șopti el.

Louisa alergă la fereastră și cercetă speriată împrejurimile, dar nu descoperi nimic.

- Du-te repede! îi spuse Roderick.

O cuprinse cu brațele și o trase spre el.

- Un ultim sărut, șopti.

- Nu, nu ultimul, spuse Louisa neliniștită. Nu trebuie să fie ultimul. Trebuie să găsim o cale!

- Mă rog mereu pentru asta.

O sărută din nou.

- Dar, dacă voi păți ceva, iubirea mea, să-ți amintești mereu cât de mult te-am iubit.

- Nu mai vorbi așa! Nu ți se va întâmpla nimic rău. Ah, dragostea mea!

- Pleacă acum! o grăbi el. Și roagă-te să ne revedem.

capitolul 8

În dimineața următoare, Louisa îmbracă cea mai frumoasă ținută de călărie a ei și, împreună cu Arabelle, merge la Cranford. Îl salută pe Westbridge cu un zâmbet. Făcea asta împotriva convingerilor ei, dar totul era de dragul lui Roderick, al dragostei lor, al speranței de a avea un viitor împreună.

- Sper că nu vă deranjează vizita mea neașteptată, zise ea. Am vrut să mai văd o dată viitorul meu cămin.

- E întotdeauna o plăcere să te văd, răspunse lordul.

Dar privirea îi era ascuțită și suspicioasă. Louisa nu observă însă. Încearca din toate puterile să-și țină promisiunea față de Roderick. Își luă un aer de ușoară îngâmfare.

- Dacă tot voi fi stăpâna casei, aș vrea să-mi cunosc viitorii servitori.

- Prea bine. O să-i chem pe toți să ți-i prezint.

În câteva minute, toți servitorii stăteau aliniați de-a lungul holului. Westbridge o conduse încet pe lângă ei.

- Aceasta este doamna Jenkins, menajera, Hepworth, majordomul, camerista șefă...

Șirul părea că nu se mai termină. Louisa începu să se teamă că nu va mai ajunge niciodată la Jenny, dar, în cele din urmă, se trezi în fața unei fete care arăta mai degrabă insipidă și prostuță.

- Tu cu ce te ocupi, Jenny? o întrebă Louisa cu blândețe.

- Sunt cameristă, domnișoară.

- Da, dar ce faci mai exact?

- Poftim?

Louisa se simți descurajată. Cum putea ființa aceea să fie salvatoarea lor, cea care-i va ajuta să-l înfrângă pe temutul Westbridge?

- Domnule!

Louisa se întoarse să vadă cine vorbise. Era un bărbat îmbrăcat în negru - mic, slab și cu o înfățișare de nevăstuică. Chipul lui avea ceva meschin și dezagreabil și Louisa se cutremură.

- Acesta este Compton, secretarul meu. Nu l-am pus în linie pentru că se ocupă numai și numai de chestiunile mele personale. Ce e, Compton?

- Cineva dorește să vă vadă, domnule. Foarte urgent.

- Prea bine, puteți să vă retrageți.

Lord Westbridge pocni din degete, și servitorii se împrăștiară. Louisa profită de ocazie.

- Jenny, spuse ea, te-ai gândit vreodată să devii camerista unei doamne?

- Eu, domniță? O, nu, domniță.

Ceilalți plecaseră. Curând Louisa avea să rămână singură cu Jenny. Se chinui să încropească o discuție cu ea.

- Nu ți-ar plăcea să înveți să-mi aranjezi părul și să ai grijă de rochiile mele?

Jenny se gândi o bună bucată de timp.

- Eu doar car cărbunele.

Louisa îi dădu plicul.

- Poftim, ține asta, șopti grăbită.

Jenny păru nedumerită, dar luă plicul și-l puse bine în buzunar.

Un gând oribil îi trecu Louisei prin minte. Dacă exista și o altă Jenny? Cum putea această creatură ignorantă să fie persoana pe care o căuta? Era sigură că făcuse o mare greșală. Apoi își ridică privirea, iar inima aproape că i se opri în loc. În fața ei stătea Compton, secretarul, privind-o cu ochii lui scăpărători. Văzuse tot.

Jenny se repezi să plece. Louisa simți că leșină. Dăduse greș, era sigură.

- Să cer să vi se aducă niște ceai, domnișoară? o întrebă Compton.

- Nu, mulțumesc. Văd că Lord Westbridge este ocupat, voi pleca.

Se grăbi să se întoarcă acasă. Și-ar fi dorit să fugă direct la colibă să-l vadă pe Roderick, dar nu îndrăzne. Își petrecu restul zilei discutând cu mama ei detalii legate de nuntă. Dar, în tot acest timp, se gândi la un cu totul și cu totul alt viitor.

Însă, în după-amiaza aceea, lucrurile luară o întorsătură teribilă. O servitoare o chemă pe Louisa jos. Ea coborî, presimțind o nenorocire, și-l găsi pe Westbridge în bibliotecă, împreună cu părinții ei.

Lady Hatton îi explica ceva cu vocea tremurândă, însă el părea negru de supărare.

- Nu sunt aici pentru discuții de complezență. Am venit, doamnă, să vă anunț că fiica dumneavoastră se comportă dezonorant. Roderick Blake a evadat din azil. Sfidând dorința mea expresă, fiica voastră l-a ascuns.

- Nu cred, încercă tatăl ei s-o apere.

- Atunci veți avea un șoc când vă voi demonstra, i-o tăie Westbridge. Blake se află în coliba de pe celălalt mal al pârâului care curge pe proprietatea dumneavoastră.

Informația aceasta precisă o făcu pe Louisa să icnească. Westbridge rânji. Se duse lângă ea și o cercetă cu atenție.

- Te credeai deșteaptă, dar te-ai dat singură de gol.

- Cum? întrebă ea tremurând.

- Fiind prea drăguță cu mine, desigur. Te-am suspectat de la primul zâmbet.

O apucă de încheietură cu degete nemiloase.

- Acum vom merge împreună și-l vom găsi pe Roderick Blake, și tu vei fi martoră la ceea ce i se va întâmpla.

Ieși din cameră, târând-o pe Louisa după el. Fata încercă să se împotrivescă, dar fără izbândă. Părinții ei îi urmau, rugându-se și protestând în zadar.

Afară, Louisa văzu doi bărbați masivi în halate albe.

- Ei sunt paznicii azilului. Îl vor duce înapoi unde-i e locul și-l vor ține acolo.

- Nu! țipă Louisa. Nu, vă rog, nu-i faceți rău!

Westbridge nici n-o băgă în seamă. Se îndreptară spre căsuța în care ea crezuse că Roderick va fi în siguranță. Louisa plângea în tăcere.

Se apropiară. Westbridge o târa pe Louisa, până când ajunseră în fața ușii. O izbi cu piciorul și se năpusti înăuntru. Dar aici împietri, și toți ceilalți încremeniră în spatele lui. Coliba era goală - nici urmă de Roderick. Louisa izbucni într-un râs isteric. Iubitul ei reușise să fugă. Figura mânioasă a lordului îi dovedea că își dăduse și el seama de asta.

- După el! urlă Westbridge către cei doi paznici.

Aceștia fugiră afară, dar acolo se opriră, descurajați. Zăpada se topise și nu se vedea nici o urmă care i-ar fi putut ajuta.

- Nu contează, tot o să-l găsim mai devreme sau mai târziu.

Louisei îi pieri răsul, care fu înlocuit din nou de disperare. Roderick scăpase, dar era prea slăbit ca să poată fugi departe. Oricare ar fi fost planul lui de a-l înfrânge pe Westbridge, trebuia să-l abandoneze. Ultima lor speranță se năruia.

- Luați-o acasă! le ordonă lordul părinților ei. Și aveți grijă cum se poartă până la nuntă!

- O vom încuia în cameră, promise Lady Hatton.

Louisa își înfruntă viitorul soț.

- Te disprețuiesc și te detest! șuieră ea cu voce joasă. Și, dacă mă voi mărita cu tine, o să te fac să regreti toată viața.

Ochii lui Westbridge sclipiră sălbatic.

- Așa te vreau! îi răspunse el, sorbind-o din ochi.

*

Louisa urma să se mărite în săptămâna de dinaintea Crăciunului. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața ei, ziua în care să se lege de bărbatul pe care ea îl iubea. Dar marea ei dragoste era departe, nici măcar nu știa unde. La altar avea ș-o aștepte bărbatul pe care-l ura cu toată ființa ei.

În noaptea de dinaintea nunții, Louisa se așeză la fereastră, privind priveliștea tăcută și vorbi cu Roderick în adâncul inimii ei.

„Iubirea mea, nu știu unde ești sau dacă te voi mai revedea. Dar, chiar dacă va fi să te revăd, va fi prea târziu după ziua de mâine. Vreau să știi că tu ești adevăratul meu soț și așa vei rămâne pe vecie - toată viața mea, până când ne vom reîntâlni în Paradis. Inima mea îți aparține, viața mea

îți aparține, chiar dacă toți mă vor vedea soția altui bărbat. Până la moarte voi fi a ta și te voi iubi.“

Apoi simți cum i se rupe inima și plânse deznădăjduită.

„Unde ești? Vino la mine! Vino la mine!“

Dar totul rămase neclintit. Auzi în noapte clar bătăile clopotului bisericii, același care bătuse atunci când ea și Roderick se uniseră în căsătorie. La ultimul dangăt, ea îngenunche lângă fereastră într-un hohot de plâns.

După o clipă, Arabelle veni și îngenunche lângă ea, luând-o în brațe. Rămaseră împreună până dimineața.

*

A doua zi, Louisa se ridică din pat amorțită și înghețată, dar hotărâtă. Orice s-ar întâmpla, avea să fie curajoasă.

O trecură fiorii când îmbracă frumoasa și foarte scumpa rochie pe care i-o comandase Westbridge. Era croită din valuri întregi de mătase grea, incrustată cu perle veritabile. Voalul lung și diafan era din dantelă, fixat cu o tiară de diamante.

Și mai multe diamante îi înconjurau gâtul, amenințând să o sufocă. Și totuși, purta și mai multe bijuterii la mână și pe degete. Louisei îi venea să intre în pământ de rușine.

Lady Hatton intră în cameră. Era îmbrăcată în blănuri și catifea, dar nu își putea privi fiica în ochi.

- Trăsura a sosit, draga mea. *Papa* te așteaptă.

- Atunci să mergem, acceptă Louisa cu o voce fără inflexiuni.

Prea curând, se trezi în trăsura familiei, care o ducea spre propria nuntă. Ceremonia urma să aibă loc în capela privată care aparținuse Conacului Cranford. Louisa se simți recunoscătoare. I s-ar fi părut de neîndurat să se mărite în biserica în care ea și Roderick își uniseră destinele.

Când ajunseră, un grup de săteni îi aștepta afară. Îi făcură cu mâna și izbucniră în ovații când ea coborî din trăsura.

Louisa îl luă de braț pe tatăl ei și intrară în capelă. Orga începu să cânte marșul nupțial.

Acesta era sfârșitul. Nimic și nimeni nu o mai putea salva acum. Era despărțită de marea ei dragoste pentru totdeauna. În tăcere își luă adio cu inima sfâșiată de la Roderick și porni spre mirele care o aștepta. Merse cât de încet putu, pentru că, odată măritată cu Westbridge, viața ei avea să ia sfârșit.

Lordul îi savură fiecare pas cu un zâmbet lacom și plin de satisfacție pe buze. În cele din urmă, Louisa ajunse la el și-i dădu apatică mâna. Când îi simți însă palma rece și umedă, o încercă un fior de silă.

Preotul își dresă vocea și începu:

- Dragii mei, ne-am adunat aici pentru a uni acest bărbat cu această femeie...

Louisa asculta ca-ntr-un vis. Înapoia voalului greu, lacrimile îi șiroiau pe obraji. Roderick, împreună cu toată dragostea și bucuria pe care i le oferise, dispăruseră din viața ei.

- Dacă cineva cunoaște, intonă preotul, vreun motiv pentru care acest bărbat și această femeie nu ar trebui să se unească în sfânta căsătorie, să spună acum!

- *Opriți nunta!*

Toată lumea se întoarse către vocea care venea imperială dinspre ușă. Louisa strigă fericită:

- Roderick!

El stătea drept, mândru și sigur pe sine, cu mâna dreaptă ridicată. Fața îi era zdrelită și extrem de palidă, dar ținea capul sus. Apoi, în timp ce înaintă spre altar, Louisa observă că era însoțit de trei oameni. Unul era Compton, celălalt, un polițist. În al treilea Louisa recunoscuse pe unul dintre paznicii de la azil.

- Acest om ar trebui să fie în închisoare! declară Roderick. Trebuie să răspundă în fața legii pentru fărădelegile lui.

- E nebun! urlă Westbridge.

Paznicul de la azil făcu un pas în față.

- Lord Cranford nu este nebun, spuse el ferm. A fost victima ta, ca și propriul meu tată. Iar el... - arată spre Compton - are dovada.

Toate privirile se întoarseră spre secretarul lui Westbridge. Compton, pe care Louisa îl considerase atât de dezagreabil, veni în față. Afișa dintr-odată o demnitate pe care ea nu o remarcase în timpul primei lor întâlniri. Flutură niște hârtii.

- Avem toate dovezile, spuse. Toate detaliile escrocheriilor. Înșelăciuni, fraude și furt calificat. Suficient cât să fie închis pentru tot restul vieții. I-am permis să mă transforme într-un complice, dar am ajuns să mă urăsc pe mine însumi pentru asta.

Westbridge scoase un răcnet și încercă să se năpustească spre ușă. Dar polițistul îl împiedică și-i puse cătușele.

- Sunteți arestat pentru fraudă, furt...

Chipul lui Westbridge se schimonosi în timp ce nelegiuirile îi erau scoase la iveală în fața unei audiențe selecte.

Louisa privea înmărmurită. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

Polițistul termină de citit acuzațiile. Invitații îl ascultaseră încremențiți.

- Această nuntă s-a sfârșit, îi informă polițistul. Mirele are o întâlnire urgentă care-l va reține câțiva ani.

- O să vă pară rău! strigă Westbridge către toți cei adunați în biserică.

- Va trebui să plecăm, domnule, spuse polițistul și i se adresă apoi lui Compton. Adu hârtiile la poliție.

- Nu înțeleg, i se adresă Louisa fostului secretar. Ești de partea noastră? Am crezut...

- Ați crezut că am să vă trădez când v-am văzut dându-i scrisoarea fiicei mele.

- Jenny e fiica dumneavoastră?

- Am introdus-o în casa lui Westbridge pentru a ușura transmiterea mesajelor. Scrisoarea pe care i-ați dat-o a ajuns la mine.

- Dar ce conținea? întrebă Louisa.

- Faptul că m-a trimis la azil a fost cea mai proastă mișcare pe care putea s-o facă Westbridge. George, spuse el, arătând spre paznic, a suferit și el de pe urma escrocheriilor lui. Lordul a furat o sumă mare de bani și a reușit să dea vina pe tatăl lui George.

- E în închisoare acum pentru asta, adăugă George. I-am jurat că îl voi răzbuna și-l voi aduce pe diavolul acesta să dea socoteală în fața legii.

- Așa că George m-a crezut când i-am spus povestea mea și m-a ajutat să evadez, continuă Roderick.

- I-am spus lordului Cranford ce-i făcuse Westbridge familiei mele, spuse George. Dar numai Compton putea găsi dovada, însă nu puteam lua legătura cu el eu însumi. Scrisoarea aceea îi spunea ce să caute.

- Știam că Westbridge aflase despre colibă, spuse Compton. Și am trimis-o pe Jenny cu un mesaj la George...

- Iar George m-a scos de-acolo la țanc, termină Roderick. M-a ascuns cât timp Compton a pus dovezile cap la cap.

- Există hârtii care îl vor elibera pe tatăl lui George. Nebunul își ține chiar un registru cu cei pe care i-a înșelat la cărți. Cum și cu câți bani.

Louisa țipă de bucurie. Minunea se întâmplase, viața ei se luminase dintr-odată. Roderick o luă în brațe.

- S-a terminat, iubito. Slavă Domnului că nu am ajuns prea târziu. Monstrul a fost înfrânt, iar noi putem fi, în sfârșit, împreună.

- Împreună, suspină ea. Împreună pentru eternitate!

Era prea multă fericire. Louisa izbucni în plâns și se aruncă în brațele lui.

- Hai să plecăm de aici! spuse Roderick.

- Și ce ne vom face acum? întrebă Lady Hatton. Era prea buimăcită ca să poată înțelege cele întâmplătoare.

Roderick vorbi acum mândru și demn, ca un conte ce era.

- Vom merge acasă la domniile voastre. Louisa trebuie să se schimbe. Apoi ne vom duce cu toții

la poliție ca să încheiem o dată pentru totdeauna afacerea asta.

O luă pe Louise de mână și ieșiră din capelă. Ea îl urmă bucuroasă. Capul i se învârtea de atâtea evenimente petrecute într-un timp așa de scurt, însă, când ajunseră la poliție, începu să creadă că totul era aievea.

Westbridge părea un șobolan încolțit. Urla de furie că fusese dat în vileag. Documentele erau incriminatorii. Toate furturile și fraudele pe care le comisese erau însemnate în detaliu.

- Îmi revendic conacul Cranford pe loc, anunță Roderick. Vreau să-mi pregătesc căminul pentru mireasa mea.

O ținu strâns de mână pe Louisa și se întoarse către părinții ei.

- E a mea! spuse el mândru. Nu voi renunța niciodată la ea.

Lordul Hatton avea ochii plini de lacrimi.

- Dacă asta-și dorește ea..., începu el.

- Da, *papa!* O, da, e tot ce-mi doresc mai mult pe lume!

- Atunci aveți binecuvântarea mea. Și vă rog să acceptați mulțumirile noastre, sire, pentru tot ce-ați făcut și pentru că ne-ați salvat.

Louisa îl privi pe Roderick radioasă. Coșmarul luase sfârșit. Acum puteau fi fericiți.

*

Cei doi tineri visaseră să se căsătorească în ziua de Crăciun. Părea imposibil ca totul să fie gata la timp, dar acum Roderick avea prieteni influenți care puteau să-l ajute. Un episcop fu invitat să-i cunune. Era un vechi prieten al fostului conte

Cranford, care putu de asemenea certifica identitatea lui Roderick.

Directorul băncii locale, nerăbdător să-l aibă de client, îi asigură credit nelimitat până când avea să-și pună la punct afacerile.

Mulți dintre servitori își aminteau de bătrânul conte cu drag și îl aplaudară pe Roderick când acesta își revendică moștenirea. Când le povesti cum își dorea să arate casa pentru mireasa lui, se grăbiră să-i facă pe plac. Și pentru ei veniseră vremuri mai bune.

-Am planuri pentru moșia aceasta, spuse Roderick. Vreau să înființez o școală pentru toți copiii - nu doar pentru cei ai sătenilor, ci și pentru copiii servitorilor. De ce săracilor să li se refuze privilegiul de a fi educați? Și vreau cei mai buni profesori. Ca, de pildă, cineva cu o diplomă de la Oxford, spuse el, îndreptându-și vesel privirea spre Simon. I se va pune la dispoziție și o căsuță odată cu postul. Poți să te muți imediat, și tot imediat îți vei primi salariul, ca să-ți poți întreține soția până îți termini studiile.

-Dar nu am încă soție, zise Simon, uitându-se involuntar spre Arabelle.

-De asta trebuie să te ocupi tu, dragul meu prieten. Las rezolvarea problemei în seama ta.

Apoi o prinse pe Louisa de mână și fugiră din cameră. În urma lor, Arabelle și Simon rămaseră îmbrățișați. În curând se logodeau și ei.

*

Doar o singură problemă umbrea încă fericirea Louisei. Îi simțea pe părinții ei stingheriți în timp ce se pregăteau de nuntă.

- Par să se țină la distanță, îi spuse ea tristă lui Roderick. Credeam că au acceptat căsătoria noastră.

- Mi se pare că le e rușine de felul în care s-au purtat cu tine. Le e teamă ca nu cumva să-i urăști.

- Dar sunt părinții mei. Cum i-aș putea urî vreodată?

Louisa auzi un suspin la ușă și fugi să vadă cine era. Dădu cu ochii de părinții ei.

- Ah, draga mea, cum am putut să-ți facem așa ceva? se tângui mama ei.

- Eram atât de speriați, recunoscui tatăl. Dar asta nu ne scuză. Oare vei putea să ne ierți vreodată?

- Nu trebuie să mă rugați, spuse Louisa. Vă iert pur și simplu. Tot ce vă cer este să-mi acceptați soțul și să mă iubiți așa cum ați făcut-o mereu.

Și adăugă bucuroasă:

- E Crăciunul, vremea dragostei și a păcii. Hai-deți să fim fericiți și să uităm tot ce s-a întâmplat între noi.

Își îmbrățișă amândoi părinții. Acum putea merge să se mărite cu sufletul împăcat. În jurul ei domneau pacea și iubirea.

*

În sfârșit, în ziua de Crăciun, Louisa era pregătită să devină contesa de Cranford.

Rochia pe care o purta de data asta era complet diferită de cealaltă. Fusesse făcută dintr-o dantelă foarte scumpă, dar avea o croială simplă. Jenny o ajută să se îmbrace.

Venise la Louisa și-i spusese că își dorea să devină camerista ei.

- Dar mi-a fost teamă că nu vorbești serios, recunoscuse ea. Că vorbești doar ca să-mi puteți da scrisoarea.

Ochii îi străluceau, și Louisa își dădu seama că fata nu era deloc proastă, ci doar se prefăcuse.

- De mine s-a ocupat până acum camerista mamei mele, spusesese Louisa, însă voi avea cu adevărat nevoie de cineva după ce mă voi mărita. Mi-ar plăcea să fii tu aceea, Jenny.

Arabelle avea să-i fie domnișoară de onoare. Propria ei nuntă urma să aibă loc o lună mai târziu, când părinții ei veneau din Franța. Între timp, se bucura de ziua cea mare pentru prietena ei, ziua pentru care ea și Simon făcuseră atât de mult ca să se întâmple cât mai curând.

Sosise acum timpul să meargă la ceremonie. Mama Louisei și Arabelle o luară înainte spre capelă, unde Lady Hatton fu escortată de însuși lordul Cranford la locul de onoare, în față.

Apoi lordul Hatton își ajută fiica să urce în trăsura și pleacă împreună spre nuntă.

Louisei i se tăie respirația când văzu ușa capelei, decorată cu trandafiri. Arabelle o aștepta. Îi aranjă miresei voalul, îi netezi rochia și-și luă locul în spațele ei.

Toată lumea de pe proprietate venise să aplaude sosirea mirelui. Erau toți veseli că stăpânul lor se dovedi a fi contele Cranford, și nu acel monstru Westbridge. Și erau încă și mai bucuroși că Louisa, pe care o știau și o iubeau, avea să le fie stăpână.

Când ea păși spre altar, orga porni să cânte încet. Episcopul aștepta în fața altarului, alături de lordul Cranford - ba nu, iubitul ei Roderick.

În timp ce stăteau îngenuncheați în fața altarului, iar episcopul îi unea drept soț și soție, Louisa simți că fuseseră binecuvântați de Dumnezeu. Repetau în public jurămintele pe care și le făcuseră în secret, numai lor, și acum toată lumea știa că-și aparțineau unul celuilalt.

Nu mai cunoscuse niciodată ceva asemănător cu miracolul și măreția momentului în care deveni în sfârșit soția bărbatului adorat. „Te iubesc, te iubesc“, îi repeta ea încontinuu. Știa că și el îi spusese, în sinea lui, același lucru.

La sfârșit, orga înălță note de triumf. Mirii se întoarseră și se îndreptară spre ieșire. Când pășiră afară, sub soarele slab al iernii, copiii aruncară flori în calea lor.

Se adunase o mulțime de oameni, care ovaționară în timp ce se îndreptară către casă. Louisa și Roderick urcară în capul scărilor și le făcură cu mâna. Aplauzele și strigătele zguduiră conacul. Unii le făceau urări de noroc, alții le doreau Crăciun fericit.

O formație adusă din sat începu să cânte. Mirele și mireasa reușiră să intre în casă, iar toată lumea care nu putea rămâne la petrecere primi prăjituri și vin fiert.

Pășind în sala de bal în care aveau să-și primească oaspeții, Roderick spuse încet, încât să-l poată auzi numai Louisa:

-Acum, iubito, știi că ești a mea pentru tot restul vieții. Nu trebuie să ne mai pierdem unul pe celălalt.

-Nu te voi pierde niciodată, suspină ea. Din momentul în care ne-am căsătorit, am simțit că suntem foarte aproape de Dumnezeu și că El ne-a binecuvântat pe amândoi.

- La fel am simțit și eu, confirmă el. Scumpa mea, ce ne-am fi putut dori mai mult decât să fim binecuvântați cu iubire chiar în ziua de Crăciun, care este, așa cum știm amândoi, ziua dragostei și a păcii?

- Te iubesc! murmură Louisa.

El îi luă mâna, și-o duse la buze și-i spuse:

- Am să-ți arăt mai târziu, draga mea, cât de mult te iubesc și cât de fericit sunt că acum ești a mea pentru totdeauna.

Roderick n-o lăsase să vadă casa cât timp duraseră pregătirile pentru nuntă. Îi spusese că va fi o surpriză. Acum Louisa putu vedea surpriza și se minuna de efortul pe care mirele ei îl depusese pentru ea. Reședința nu mai avea aproape nimic în comun cu locul pe care-l detestase cu numai câteva zile înainte, când îi aparținuse lui Westbridge. Peste tot erau flori, tablouri încadrate de flori, ghirlande cu flori șerpuind pe toate balustradele.

- Parcă visez, îi șopti ea la ureche. Cum ai putut s-o transformi în ceva așa de minunat în atât de puțin timp?

- Am făcut totul cu tine-n gând, răspunse Roderick. Și trebuie să-ți spun că nici o femeie nu a fost vreodată mai frumoasă, mai încântătoare și mai maiestuoasă decât tine astăzi, continuă el, apoi făcu o pauză înainte să adauge: Tot ce-mi doresc este să te strâng în brațe și să te sărut. Dar va trebui să așteptăm până când vom fi singuri.

Louisa își aminti cum o sărutase în trecut și cum sărutările lui o umpleau de pasiune și de dorință.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Roderick mai spuse:

- Vreau să te sărut iar și iar, până când vom simți că nu e nimic mai minunat pe lume decât

noi doi împreună. Și că asta vom păstra pentru tot restul vieții.

- Te iubesc! Te ador! suspină Louisa.

Sentimentele ei pentru Roderick erau atât de intense și de nobile, încât uneori nu mai putea respira. Când erau îngenuncheați în capelă, se rugase ca soțul ei să o iubească mereu la fel ca acum. În inima ei, își jurase să-i fie mereu soție perfectă.

Își dădu seama că încercările la care fuseseră supuși pentru a putea fi împreună făcuseră legătura lor mai puternică decât oricând.

Stătură unul lângă altul la petrecere zâmbind, purtându-se elegant cu toți oaspeții. Dar, în secret, tânjeau să fie singuri.

Louisa mulțumi în sinea ei pentru fericirea lor și a celorlalți care ajunseseră să împărtășească iubirea, ca și ei.

Printre oaspeții lor se afla și George. Părăsise azilul și venise să lucreze pentru lordul Cranford. Era însoțit de tatăl său, proaspăt eliberat din temniță.

În fine, petrecerea ajunsese la final. Se așternu noaptea, cea mai binecuvântată noapte din an. Singuri în dormitorul imens, cei doi tineri soți stăteau la fereastră, privind afară peste întinderea de zăpadă.

Roderick își cuprinse mireasa cu brațele.

- Unde să mergem în luna de miere? întrebă el.

- Ce mai contează? Sunt deja în paradís.

- Și eu, dar vreau să te duc până la capătul pământului și înapoi. Vreau să-ți arăt toate minunile lumii. Și apoi ne vom privi în suflete și vom ști că vom fi purtat minunile lumii înăuntrul nostru în tot acest timp. Și nici un dar nu va putea fi mai

mare decât darurile pe care ni le oferim acum unul celuilalt.

- Ne vom face propriul paradis aici, pe pământ, șopti Louisa. Și acesta e cel mai frumos dar pe care îl putem primi.

Glasul i se stinse în timp ce brațele lui Roderick se strâneau în jurul ei. Buzele lui le atinseră pe ale ei, și paradisul se deschise în fața lor, pentru totdeauna.